

JEG HAR ALLTID HATT MIN VERDEN

- Intervju med Lasse Myrvold, ved Tore Renberg

Det følgende intervjuet ble gjort på tre dager mot slutten av mars 2006. Bakgrunnen for mine to reiser til Bergen, var at jeg har vært opptatt av Lasse Myrvolds musikk og tekster i en årrekke, og da jeg i vinter fikk høre at han var alvorlig syk, merket jeg at det gikk innpå meg. Hvorfor det? Jeg kjenner ham ikke. Jeg har aldri møtt ham. Det kan være mange grunner til det, men en av dem var fornemmelsen av at vi skulle miste en mann som ikke har snakket om det han har laget. Denne fornemmelsen fikk jeg bekreftet da jeg gjorde research på Lasse Myrvold: Han har, før dette intervjuet, snakket svært lite, og aldri i lange strekk, i offentligheten.

Jeg tenkte at det var for galt. Tekstene hans, tenkemåten hans, den oppfinnsomme, kritiske og vittige poesien, må bære med seg en personlighet som har mye å fortelle, i tillegg til det faktum at vi står overfor en mann som bærer norsk subkultur med seg, i og med at han har vært aktiv fra norsk rocks første storhetstid mot slutten av 1970-tallet, og fram til i dag. Han har historier å fortelle, tenkte jeg, og bestemte meg for å dra til Bergen for å lytte til mannen som sang: "Alt er gått i stykker og ingenting er ødelagt!"

Intervjuet er basert på mangfoldige timer med samtaler. Det er skrevet av fra minidisker. Jeg har valgt å redigere i det med lett hånd, det vil si at jeg har latt store deler av både min egen og Lasse Myrvolds muntlige, usikre, og gjerne krøkkete syntaks stå som den er. Jeg har også latt en del tankerekker få stå, selv om de av og til er avbrutte eller mystiske.

Etter at intervjuet ble gjort, skjedde det en del ting, både rundt Lasse Myrvold, og i livet hans. En tribute-plate ble laget. Han spilte inn nye låter. Han arbeidet videre med Göbbels 13, sammen med Kristian Stangebye. Mange snakket med Lasse. Vi oppdaterte ikke teksten med henhold til dette, men valgte å la den springe ut av de omgivelsene som fantes mot slutten av mars 2006, med den informasjonsmengden og stemningen som fantes der og da.

Flere mennesker har vært vennlige og hjelpelige med innspill. Jeg takker, for fakta og tillit: Harald Øhrn, Kristian Stangebye, Sverre Knudsen, Ketil Kern, Chris Erichsen, Pia Myrvold, Natalie Myrvold Alvsåker, Calle Hamre.

FØRSTE DEL: 23. MARS 2006 LØVSTAKKVEIEN 34C 11:30 – 21:00

Jeg ankommer Bergen i slutten av mars. Jeg har fått en adresse, og går av flybussen på Danmarks plass. Jeg er kjent i Bergen, jeg studerte her på begynnelsen av 90-tallet, men likevel tar jeg en taxi opp bakkene mot Løvestakken. Jeg blir satt av innerst i en gate, foran en bygård. Jeg kikker på navnelappene med ringeklokker, og der står det: "Lasse". Med guttete skrift. Jeg ringer på, og etter en liten stund kommer en mann og åpner: Er det Lasse Myrvold? Nei, det er det ikke. Det er Kristian Stangebye som tar imot meg, og viser meg inn i stua. I sofaen sitter Lasse Myrvold. Han smiler og hilser, ønsker meg velkommen. På bordet foran ham ligger flere typer smertestillende. Morfin som skal lindre smertene prostatakreften påfører ham. Det er rotete i rommet. På veggene henger gamle plakater, fra The Aller Værste!, Jikk-Jak-Jennik og Kong Klang. Han har mistet hår. Huden er blek.

13-TONE-SKALAEN

Jeg tenkte vi kunne begynne med hvor du er nå. Jeg har hørt fra flere hold at du i det siste har holdt på med en 13-tone-skala?

Ja, det er noe jeg og Kristian Stangebye holder på med ...

Kan du fortelle litt om det? Det er ikke en naturtoneskala, men en kulturtoneskala – kan man si det sånn?

Ja, det kan du gjerne si. Hvordan skal vi forklare det på en enkel måte? De vanlige tonene i vanlige instrumenter har et bestemt forhold mellom overtonene, og det gjør at det er visse skalaer som matcher disse tonene bedre enn andre. Som for eksempel at en skala med underdeling av 12 tangenter i oktaven, er det som passer i den musikken vi bruker til vanlig. Når jeg da prøver å lage musikk som er basert på 13 trinn i oktaven istedenfor 12, så vil jo det bli kjempesurt med de vanlige tonene. Så det vi har gjort, er at vi har stemt tonene internt, de forskjellige overtonene som tonen består av, sånn at de matcher 13 toner istedenfor 12.

Det går opp i 13 altså?

Ja, det går opp i 13.

Er dette fysisk mulig å spille på en gitar?

Nei, det er det ikke.

På en fiolin?

Nei, det finnes ikke 13-instrumenter som jeg vet om. Elektronisk går det an.

Det finnes ikke noe, noen stammer, eskimoer ...

Nei, man kan spille 13, men ikke stemme overtoner.

Et menneske kan ikke reprodusere dette med kroppen sin?

Nei, det kan man ikke gjøre.

Dette er Kraftwerks våte drøm, da?

Jeg vet ikke hva det er for noe, men å spille i rare skalaer og forskjellige oppdelinger har man jo gjort lenge, man har eksperimentert med det – litt sure og litt provoserende ting, og med forskjellige teknikker til å lage ting, nye skalaer og slikt; det har man drevet på med. Det som er mulig nå, er at man kan få det til å klinge pent, rett og slett, i en sånn skala. Men selv om det lyder pent, og det lyder litt vanligere enn man skulle tro –

Det høres jo virkelig ikke vanlig ut.

Nei, det høres ikke vanlig ut. Men jeg tror du skal bli overrasket når du hører det, at det høres mer vanlig ut enn ut fra beskrivelsene. Men forholdet mellom tonene er annerledes enn i 12-

tone-oppdeling. Du har jo for eksempel ikke en vanlig dur-treklang. Men du vil ha sprang som på en måte har tilsvarende ...

Akkorder?

Du kan lage akkorder. De kan ligne litt på våre akkorder, men så er det andre ting som skjer med dem.

Du kan jo ikke bruke vokal her?

Nei, vokaler har de vanlige overtonene.

HVA SKAL VI GJØRE NÅR MØRKET FALLER PÅ? FINNE OPP EN NY SKALA

Men man undrer seg jo – for enkelhets skyld kan jeg kalle deg popmusiker, eller rockemusiker – hvor kommer impulsen til dette fra? Hva fikk deg til å gå løs på dette?

Ja, det var jo noe sært ... Jeg kom over stemminger og renstemminger på internett. Jeg har holdt veldig mye på med musikk på datamaskin. I de siste årene har jeg vært i en situasjon hvor jeg ikke har hatt anledning til å være så veldig mye ute, rett og slett – jeg har vært alene med datteren min – så det har vært mange kvelder hvor jeg har sittet her og ønsket å gjøre noe interessant. Og da har jeg satt meg inn i alle slags merkelige ting – og dette er en av de tingene jeg har vært interessert i.

De siste fem årene, eller ...?

Ja, det var vel cirka fem år siden jeg oppdaget akkurat dette. Så da holdt jeg på og eksperimenterte litt, det var liksom ikke noen ambisjoner i det. Jeg laget musikk i elleve-toners-skala, kan du si, eller elleve-toners-oktav, og så forsøkte jeg på ni, og på femten, og mer skikkelig vanskelig; som to oktaver med treogtjue trinn hvor man ikke hadde den andre oktaven, man hoppet over en oktav rett og slett. Det er også mulig å gjøre, så det var jo veldig spennende.

Er det gøy?

Det er ganske gøy, men det er veldig arbeidskrevende.

Må du lage din egen programvare?

Når jeg har fått tonene stemt er det greit, for da kan jeg legge dem inn i en sampler, og så kan jeg stemme sampleren, og så kan jeg for så vidt bruke midi, til å styre ...

Til å spille det rett og slett?

Til å spille det rett og slett, ja.

Sånn sett kunne du gjort det live.

Det kunne vi gjort. Man kunne si at vi satt med en haug med samplere. Elektronisk går det an.

NERDEN

Jeg spurte Harald Øhrn om dette tretten-toners-prosjektet, og da sa han: "Det er så typisk Lasse". Hvorfor tror du han sa det?

Jeg vet ikke. Men jeg er jo en sånn som interesserer meg for alle slags mulige ting. Jeg går og henger meg opp i ting, og er veldig ...

En god gammeldags nysgjerrigper?

Ja.

Har du nerdete trekk, vil du si det?

Ja, det vil jeg si. Nå var det ikke noe sterkt nerdebegrep da jeg vokste opp, det har kommet etterpå, men du kan godt si det. Hvis jeg ikke hadde holdt på med musikk, så hadde interessene mine vært veldig nerdete, sett i fra folk som spiller fotball og sånt.

I hvilken retning da? Er du fuglekikker, eller ...

Jeg var interessert i alt da jeg var liten. Jeg hadde en periode – paleontolog skulle jeg bli en stund, da jeg var sånn ni år. Og så var jeg interessert i kjemi, kjøpte på rør og syrer og baser og drev med eksperimenter, laget ting som smalt ...

Du var ikke veldig sosial?

Jeg satt på rommet mitt og holdt på med kjemiforsøk og utenfor spilte folk fotball. Året etter holdt jeg på med astronomi, og utenfor holdt de på med fotball. Sånn gikk det år etter år, og hver gang var det noen som spilte fotball der ute. Jeg husker godt det; jeg hadde min verden, og så var det en verden der ute.

Var du god i realfag? Teknisk anlagt?

Nei, jeg er mer orientert mot idéplanet. Interessert i spennende ting. Jeg kan hekte meg opp i allslags mulig.

Fascinasjonskraft, er det det du har?

Ja.

Fascinasjonsevne, kan vi si det sånn?

Ja. Det har alltid vært fascinasjoner av et eller annet. Når du går inn i ting så oppdager du nye verdener.

Da jeg spurte Harald Øhrn om hvorfor dette var typisk Lasse, så sa han: "Nei, det er bare så typisk; Lasse har alltid sett muligheter i ting."

Ja, jeg ser muligheter i det. Og så er det åpent. Det er ting som ikke er prøvd. Det er lystbetont å finne ut av det, framfor å for eksempel bare lage en vanlig elektroplate og bruke de effektene som alle kan. Det handler om å gjøre noe som er litt ... noe som går en vei som ikke er så vanlig.

Er du en sånn som jobber etter lystprinsippet, etter dine egne fascinasjoner?

Ja, jeg tror jeg er veldig orientert i forhold til det.

DE SYV FJELL I BERGEN SOM SELVSAGT IKKE FINNES

Da kan man kanskje si at det finnes to typer mennesker? Det er de som godtar verden som den er – det er 12 toner, det er 7 fjell i Bergen, det er trikk og båt og buss og bil – og så har man di som sier: ”Jaaaa, er det nå egentlig det?”

Ja, du kan si det med syv fjell i Bergen, det godtar ikke jeg.

Hvordan mener du; det skulle vært ingen eller ...?

Nei, jeg tror at det med ”Byen mellom de syv fjell” ... Det var de dikterne i Det Norske Selskab som satt der nede i Danmark og dikta om Bergen og ”syv fjell”. Jeg tror ikke han tenkte seg om en gang.

Det bare rimte?

Nei, det er ikke det jeg tenker på. Det er det at du har Roma som er bygd på de syv høyder, og dette var jo folk som kunne sin latin og alt det der, så hvis du sier ”byen mellom de syv fjell” – det var en alliterasjon, sant?

Det hørt flott ut? Det var stil og retorikk, ikke innhold?

Ja, det er en sånn festtalesak. Så har jeg jo hørt – jeg har aldri vært i Roma – men Walter Benjamin beskrev Bergen i en liten notis. Da han kom til Bergen så speidet han opp over skråningen, og det var akkurat som å se opp mot Roma fra Tiberen, skrev han. Så kanskje det er noe der, at det er noe Roma-lignende fra en bestemt vinkel.

Men hvor mange fjell er det i Bergen?

Du, jeg vet ikke.

Har du gått på dem?

Jeg har gått på noen av dem, men jeg har ikke gått på alle syv, som selvfølgelig ikke eksisterer. Men de klarer jo ikke å bestemme seg. Hvis byen skal være omkranset av syv fjell, ikke sant, så kan man ikke begynne å snakke om Rundemannen, den ser man ikke fra byen, i hvert fall ikke den byen som fantes på attenhundretallet.

Vil du si det er typisk Lasse Myrvold å være skeptisk til at det er syv fjell i Bergen?

Nei, det er ikke typisk i og for seg, hadde det ikke vært fordi ... For det første er det jo en kamp i Bergen, man klarer jo ikke å bli enige om hvilke de der syv fjellene er. Det er antagelig at man ser feil på det, man forsøker å se det empiristisk, at de syv fjell faktisk eksisterer, at det ikke er et litterært triks, liksom.

Jeg skjønner at man kan komme mange steder med å snakke med deg.

Ja.

TO LOVER FOR EN FREMMED PLANET

Hvis vi holder oss i 13-toneskalaen, så lurte jeg på om det kan ha noe med at du har spilt innenfor den tradisjonelle skalaen lenge, og jobbet med organisk musikk og organiske instrumenter i hvert fall i begynnelsen av karrieren. Er det noe med at du var lei av de mulighetene de organiske instrumentene ga deg, at du føler at du komposisjonsmessig har nådd noen grenser?

Jeg vet ikke. Jeg vil ikke si det så bastant som det. Jeg tror mer det var at nå får jeg til å lage ganske bra lyd på dette 13-tonesystemet, og at vi har denne plata med elektronisk musikk som vi må få gjort.

Ja, fortell om det. Det skal resultere i en plate?

Det skal det. Det er et prosjekt vi har fått støtte til fra Fond for Lyd og Bilde. Men vi sto litt fast der med hva vi skulle gjøre. Så det ble en beslutning. Vi lager det på den måten: Vi har to lover i den musikken som vi presenterer der. Det ene er at all musikken skal være i 13 toner ...

Du har laget et manifest, du har satt opp noen spilleregler?

Har laget noen spilleregler ja. Det er den ene. Og den andre regelen er at all musikken må gå i femten åttendedeler.

Jeg er dårlig på takter. Femten åttendedeler. Hva er det?

Åttendedeler – en takt er jo delt i fire, det kalles for fjerdedeler (**LM viser: slår på sofaen og lårene**), ikke sant; en to tre fire, og så er det åttendedeler; en og to og tre og fire. Så bli det at femten av disse; det blir da, for eksempel, med forskjellig underdeling, du kan ta fem fem fem, en to tre fir fem, en to tre fir fem, så kan de igjen være delt i tre-to, altså en to tre, en to; da har du en takt.

Hvorfor femten åttendedeler?

Nei, det begynte egentlig med at jeg vurderte om det var mulig å lage en femtakt – femtakt er sånn Dave Brubeck; den får tre pluss to underdeling, da da da-da dam dam, altså en to tre, en to, ikke sant. Men går det an å gjøre det på en måte sånn at du får flyt? Tre pluss to, det blir litt sånn stampete.

Det er The Aller Værste! det.

Nja, vi spiller ikke tre mot to. Nei, så jeg fant ut at hvis man spiller tre – altså en synkope på tre slag i løpet av de fem slagene, da vil du få kontinuerlig bevegelse på den ene siden, og en på den andre, og hvis jeg skal sette dette på noter, så blir det femten åttendedeler som blir den enkleste måten å gjøre det på.

Det er de to reglene.

De er reglene for dette prosjektet.

Er det Göbbels A-Go-Go fase 2?

Nja, Göbbels A-Go-Go hadde jo ikke sånne regler. Noen regler må man ha. Det er selvfølgelig masse styringer ellers. Men for dette prosjektet er det slik det skal være. Det styrer mange ting, men det gir også mange muligheter.

Er det låtorientert? Vil du si at det er stykker bygget opp med struktur som minner om tidligere ting du har gjort, eller er det friere?

Veldig vanskelig for meg å si. Mange vil sikkert si ”å, typisk Lasse”. Uansett hvor forskjellige ting jeg lager, så synes jo mange at de kjenner det igjen.

Det er jo bra. Du slipper ikke unna deg selv.

Ja.

Men er stykkene på fire minutter, kan man spore vers-refreng-strukturer?

Ja, i ganske stor grad har de sånn struktur. Ikke alle. Det har noe med å utforske tonespråket, ikke sant, og da bruker vi gjerne en form hvor man kan ha en harmonirekke og variasjoner, sånn som man kjenner til fra låter.

Du virker som om du er opptatt av å finne en ny type harmoni her? Du er ikke opptatt av et atonalt system, eller noe som høres surt ut?

Nei, nei, nei. Det er en ny type harmoni. Eller konsonans må man nesten si, siden harmoni egentlig betyr ... det er et matematisk begrep, ikke sant; det blir sånn at når tallene går opp i hele tall, så er det harmoni.

Og konsonans?

Det betyr bare at det klinger sammen.

I motsetning til?

Dissonans. Det er spenning mellom konsonans og dissonans i all musikk, og det er noen sprang som er mer dissonante – i denne musikken også, men det blir ikke far-out. Det er mange som i løpet av de siste to hundre årene, kanskje – spesielt de siste hundre – har drevet og forsket ut grensene for dissonans ...

Det er ikke Schönberg, dette?

Nei, det blir veldig lite Schönberg, faktisk. Det er rett og slett som å komme til en planet hvor det er andre musikklover.

Det er sånn de holder på der, på den planeten.

Ja, det er liksom en annen gass her, så derfor lyder musikken annerledes, og instrumentene er annerledes.

Og plate, plate vil dere det skal resultere i?

Ja.

Hvor langt har dere kommet?

Vi har kommet så langt at vi har spilt inn de fleste låtene.

Hjemme?

Ja, det er ingen vits i å sitte noen andre plasser.

SAMARBEIDET MED KRISTIAN STANGEBYE

Det er du og Kristian Stangebye. Nå har dere jobbet sammen, så vidt omverden vet, siden Göbbels A-Go-Go.

Ja, vi er veldig gode venner. Vi har jo ikke jobbet sammen i hele perioden, vi har gjort forskjellige ting. Jeg setter veldig pris på å jobbe sammen med Kristian. Vi har en spesiell tone og en måte å fungere på.

Hvordan jobber dere, da? En dag på jobben med Stangebye og Myrvold?

Ja, det er ofte sånn at det er jeg som lager musikken, som på en måte er den kreative, og så er det han som er øret, han hører på hva han liker og ikke liker. Han er veldig god til å komme med kommentarer.

Dere sparrer hverandre?

Ja, nettopp. Men jeg har liksom overtaket på den musikalske biten. Han er veldig fin å jobbe med.

Han er elektronisk orientert fra starten av, Kristian?

Nei, i grunnen ikke. Da vi begynte med Göbbels i vår tid, så var det sånn; hva er det vi kan gjøre? Vi hadde ikke så mange felles referanser, og så var det et par låter av King Crimson fra begynnelsen av syttitallet som begge likte.

Kan du peke på – jeg har lyst til å spørre om jeg kan få høre noe av dette når vi avrunder dette partiet – men kan du gi mannen i gata noen referanser som gir mening på denne planeten?

Når jeg har spilt det for folk ... Folk får jo sine assosiasjoner. Noen synes det høres litt klassisk ut, ut fra assosiasjoner de har, og noen får følelse av at det er litt jazz i det, andre får følelsen av at det er progrock; ”dette varmer jo et progrock-hjerte” var det en som sa.

Yes og sånn?

Ja, det må kanskje være noe sånt, kanskje litt Zappa, noen ting fra den tiden.

Men ikke elektronika?

Nei ... altså, det er jo elektronisk, og det eksisterer kun elektronisk, men sjangermessig – vi har jo til og med en ragtime.

13-toners ragtime!

Ja, i femten åttendedels takt.

Det høres helt vanvittig ut.

Jada.

Skal vi høre det nå?

Det kunne vært kjekt å høre, bare fem minutter før vi går videre.

Vi rigger til Lasses hjemmestudio, et blått lite bord med hjul på, hvor han har pc-en og noen samplere eller hva det er. Så henter han fram komposisjonene fra maskinen, og jeg får høre.

VI LYTTET TIL DEN FREMMEDE PLANETEN

Jeg vil bare nevne noen av inntrykkene når jeg har det present i minnet etter første gangs lytting. Jeg opplever det veldig cinematisk, dels symfonisk, elementer fra funk og ragtime, og mer rene elektronika-partier. Det interessante når du beskriver det, er at da høres det fryktelig fjernt ut, men det er jo ikke vondt på noen som helst måte for mitt tolv-tone-orienterte øre å høre på dette?

Nei, det tror jeg går på at når du er inne i den verdenen hvor det er det som er de harmoniske lovene, så bruker hjernen det hjernen kan av gestalter og sånn, den stemmer seg om, rett og slett. Men så får du også noen overraskelser, for det er ting som ikke fungerer som det ellers ville gjort, vendinger som ikke vil være fine med 12 toner som blir veldig fine her, og motsatt. Visse typer melodiganger egner seg ikke, mens andre melodier, som er fjernere i vanlig popmusikk, blir veldig popete her.

Jeg tror det er det perkusive, altså disse femten åttendedelene, som gjør at jeg får en sånn jazzfølelse av det?

Ja, det er jo andre steder hvor vi lar sampleren være jazzmusiker. Vi lar oss inspirere av jazz. (**LM setter på musikk**). Vi lar oss inspirere av mange ting.

Det er en viss humor og i denne musikken?

Å ja.

Vi lytter til et spor med samplet kvinnevokal og vibrafon, pluss stemmer og storbylyder og bass.

Det minner meg nesten om skrekkfilmkomponistene til Dario Argento, de der Goblins, har du hørt de?

Hæ? Jeg vet ikke.

Er det vi hører nå en kvinnestemme som er sampla og stemt?

Ja.

Dette er ikke så fjernt fra Henry Purcell eller noe sånt!

Ja? Vi tar en til. Så kan vi høre noe annet senere.

Hvordan tror du dette blir mottatt da? Driter du i det? Samme for deg?

Det er jo ikke sikkert jeg får oppleve det, det er en annen sak.

Får vi virkelig håpe.

Ja.

Det høres ferdig ut for meg.

Ja, noe av det ...

Blue Velvet-filmmusikk-feeling her ...

Jo ...

Klokkespill?

Nei, det er vibrafon.

Det er jo fengende.

Jaja, mmm.

Jeg sitter her og føler jeg kan synge det.

Jaja.

Nei, dette må dere få ut.

Gøy å gjøre det. På en måte ganske sært og på en måte ikke i det hele tatt.

Har du noen plan på hvem som kan gi det ut, vet du noe om det?

Nei, vi har prøvd å tenke på det, men vi er for oppslukt av prosessen ...

Det var uansett flott. Vil du ha en pause eller skal vi gå videre?

Vi kan gå videre.

STAVANGER, BLUES, BEATLES, JARLE BØRRESEN, UNGDOMSKLUBBEN I HILLEVÅG, IAQUE

Jeg prøvde å strukturere dette stoffet etter å ha gjort research på deg, og det var ikke like lett hele tiden ... Det er jo ikke en tretten-åring jeg intervjuer her. Du har gjort mye. Jeg lurte på om vi skulle skru tiden tilbake – skal jeg finne noe til deg forresten?

Nå?

Du har det du trenger?

Jeg skal bare bevege meg litt her ...

Jeg har merket meg at Lasse har store smerter; virkningen av morfinen avtar. Han skifter, sakte, stilling i sofaen, og det er vondt for ham.

Det kan jo åpenbart ikke ha begynt med kulturtoneskalaer og tretten toner. Jeg kunne tenke meg å spørre når den nødvendige relasjonen mellom Lasse Myrvold og musikken starta?

Ja, nei, det var det ... Huff ...

Lasse tar en pause. Puster tungt.

Skal vi se ...

Ny pause. Han samler seg. Henter seg inn. Fortsetter.

Ja, altså – første gang jeg tok i et instrument var da jeg var ti år, hos noen slektninger. De hadde gitar. Den lekte jeg jo mye med, ikke sant. Så jeg ønsket meg gitar.

Lekte med den, hva mener du?

Jeg tror det er ganske vanlig; man skrur og slår litt på instrumentet før man lager toner og begynner å spille. Dunker på den. Hva skjer om man flytter på ting? Hva skjer hvis jeg putter en fyrstikkeske under strengene? Sånne ting.

Det tiltrakk deg?

Ja. Så fikk jeg en gitar. Og så var vi noen gutter i Stavanger som hadde lyst til å starte band – dette var jo Beatles-tiden, ikke sant. Da jeg var ti år var det Beatles, tenker jeg. Jeg er født i treogfemti, og dette var treogseksti, var det ikke det, treogseksti-fireogseksti med Beatles og ...

Så du var midt i det, rett og slett.

Jeg var midt i det. Min første kompanjong var en som heter Jarle Børresen, jeg vet ikke om du kjenner ham fra Stavanger?

Jarle Børresen ... kjent navn ...

Han spilte i et band som het Sydre ... Sydrespann, på begynnelsen av åttitallet. Jeg vet ikke hva han gjør nå. Han spiller orgel, uten å være medlem så var han med Veslefrikk på turne, han har spilt med mange opp gjennom årene. Han var min beste barndomskamerat. Vi fikk ikke noe særlig ut av spillingen, vi ønsket oss elektriske gitarer, men det kom ikke ... Men så skifta jeg skole fra Ullandhaug: jeg gikk på Kristianlyst Ungdomskole. Men de hadde ikke bygget skolen ennå, så vi holdt til nede i Hillevåg i noen gamle brakker. Nedi der var skolen, i noen gamle tyskerbrakker. Så der lå skolen da jeg gikk på ungdomstrinnet. Så det ble til at vi startet band da jeg gikk i niende klasse.

Dette er da Beatles laget Sgt Pepper?

Nei, det er vel litt senere, nå har vi kommet mot slutten av sekstitallet, Sgt Pepper er syvogseksti, det er litt for tidlig tror jeg ... Jeg er litt usikker, nå er jeg litt ute av tellingen, hvor gammel er du når du går i åttende, niende?

Femten år? Vi er straks oppe i White Album og Abbey Road, da?

Ja, det var sånne plater som kom da, husker jeg.

Hørte du på det?

Ja, vi gjorde jo det.

Likte du det?

Ja, likte godt Beatles. Men – jeg hadde oppdaga blues på den tiden, og det var det jo ingen som visste noenting om. Det var rart, ikke sant – jeg har ikke vært klar over hvor sentral blues var for engelsk pop, for eksempel. Det var en annen form for blues jeg hørte på enn den Muddy Waters-stilen ...

B.B. King og sånt?

Jaaa, kanskje B.B. King etter hvert ... Jeg tror mest det var at jeg så en dokumentar på tv, tror det var i åtteogseksti, hvor de sa at denne rockemusikken kom fra bluesen, og så spilte de blues som var mye tøffere enn rockemusikken, og så tenkte jeg: ”Dette må jeg finne ut av!”

Hva blues var det?

Jeg tror det var Buddy Guy. Han var den første bluesgitaristen jeg forsto var en bluesgitarist, men samtidig hørte jeg Clapton på Beatles, men jeg kobla ikke det at det hadde noe med blues å gjøre. Det tok en stund før jeg skjønnte at ”blues, å ja, alle holder jo på med blues, okei, akkurat” (*Lasse ler*). Men jeg kom liksom inn på siden. Jeg var opptatt av det. Det var noe med de blå tonene, de der skjeive ... du vet; trekke i strengene for å finne de rette tonene. Det var veldig rart, det der. Bluesen har tapt seg noe voldsomt. Den gang var det jo hardcore.

Undergrunn?

Undergrunn. For det første så var Chicago-bluesen man hørte på bare ti år gammel ... Elmore James og de innspillingene der. Det var jo bare ti år før, og det tok sin tid for at det skulle komme over fra Amerika til oss. Det var en helt ny lyd, det var ingen som hadde hørt noe sånt. Det var friskt.

Og i dag oppleves det ikke så friskt?

Nei, det gjør ikke det, og spesielt når man spiller helt likt – eller; det blir ikke helt likt, for man har en annen type framing på det nå, den gang var det en framing at dette betød noe, vi visste jo ikke så mye om det, men følte det kom rett ut av negersvetten, ikke sant ...

Føltes det radikalt?

Ja, det gjorde det, blues og progrock, det var liksom anti-pop.

Det likte du.

Ja.

Likte du det bedre enn Yesterday og sånt?

Ja, det var jo litt tidligere, det, sekstifem. Det var jo et skille som gikk med popmusikken; lp-en blir hovedmediet. Vet ikke når man skal si det var, med Sgt Pepper?

Sånn '66?

Jaa, '67 vil jeg tippe, altså at du har den klassiske engelske popen fram til '67, og så –

Singler –

Med singler, ja, ikke sant. Det er den tiden. Du har The Who, som på en måte med sin kunstskolebagrunn ser singelen som det ultimate kunstprodukt –

Det er litt flott?

Ja, det er flott, ikke sant, de er jo inspirert av popart og sånne ting, men da de gir ut plate i '67, så er den skikkelig selvironisk og høydepunktet av den tankegangen, og etterpå skifter de og begynner å lage rockeoperaer og alt slags ...

Og så konkurrerer Beatles og Beach Boys om å lage det mest orkestrale albumet, og Kinks hiver seg på –

Ja, fra sekstifem av så skjer det jo noe med at det med tekstene forandrer seg.

Betydde det noe i denne sammenhengen?

Ikke for meg, jeg var ikke interessert i tekster i det hele tatt. Vi var så dårlige i engelsk at det ikke kunne bety noe for meg. Ungene i dag lærer seg jo engelsk lenge før vi gjorde, så det var en begrensning. Men etterpå har jeg jo gått tilbake til tekstene, selvfølgelig.

Men fjortenåringen Lasse Myrvold var ikke orientert mot det? Du satt ikke og hørte på Ray Davies' sosiale beskrivelser av London og tenkte "dette er jævlig bra"?

Njaa, nei ... "Dead end street". Du får det jo med deg. Men det var vanskelig å forstå det, ikke "Dead end street", kanskje, men "Autumn Almanac" for eksempel –

Det er en bra komposisjon.

Ja. Mhm. Den var jo vanskelig for meg, husker jeg, for det var sånn, den er liksom litt sånn ...

Variete ... Music hall ...

Music hall – ja, jeg visste jo ikke hva Music Hall var, jeg, det var jo sånn "tjolaboff", sant. Og så er det jo ironi i det –

Sarkasme –

Sarkasme ... I go to Blackpool for my holiday, sit in the open sunlight ... ja, et eller annet ...

... This is my street ...

... and I'm never gonna leave it ...

Et merkelig øyeblikk oppstår i intervjuet. Mest merkelig for meg, antagelig: Vi sitter og synger. Vi famler oss fram i en gammel Kinks-låt vi åpenbart begge har et forhold til. Men vi har jo ikke noe forhold til hverandre. Vi kjenner ikke hverandre. Men musikken gjør det enklere, og jeg tenker at det er noe av hele poenget?

But I'm always gonna stay ... Jeg tror nok jeg fikk med meg noe av tekstene, men jeg var ikke opptatt av det, for å si det sånn. Bob Dylan og sånt, det var helt fjernt for meg, fordi jeg ikke var opptatt av tekster på det tidspunktet. Etterpå har jeg oppdaget Bob Dylan på ny og på ny, jeg pleier å like "Blonde on Blonde" og den perioden der.

Hvordan var tilfanget? Altså:, Stavanger, en liten, kristen sildeby på sekstitallet. Hvordan var tilfanget for en ung gutt som skulle ha tak i rockeplater og sånt. Bød det på noen problemer?

Ehm, nei, egentlig ikke, for jeg hadde ikke råd til plater uansett.

Hørte på radio, da?

Hørte på Harald Are Lund, det var liksom det beste programmet.

Det er det fortsatt. Så noe er bestandig.

Ja. NRK hadde jo monopol, så det var ikke noe annet. NRK hadde bra dekning. Vi likte godt det Harald Are Lund sendte ... altså, "femti progressive minutter med" ... var det ikke det han kalte det? "Femti blå minutter med progressiv" ... Uansett; det var jo blues og progrock han dekket, så vi fikk det inn der. Vi tok det opp på lydbånd, Jarle hadde en Tandberg Båndopptaker, og så vi hørte programmene om og om igjen.

Han har betydd en del for deg, Jarle Børresen?

Jarle har betydd mye for meg, jeg kunne gjort mer for å pleie det vennskapet. Når vi møtes finner vi alltid tonen.

Jeg har gjerne spurt om det ... Men de første musikalske minnene dine, kan du si noe om det?

Minnene? Mener du ennå tidligere???

Ja, kanskje dette bare er mytologiserende og kommer ingen vei; men finnes det noe moment hvor du husker du kunne kjenne at det var deg og musikken?

Nei ... altså det jeg husker tok av, var da vi begynte å spille i band med elektriske instrumenter. Vi spilte på ungdomsklubben i Hillevåg. Da kom all den lyden ut av instrumentene ...

De likte du – aggresjonen?

Ja. Jeg er jo ikke så veldig aggressiv av type, ikke sant, men det var liksom det der trøkket, det var herlig. Det å være på scenen, å spille høyt – du kommer inn i en rolle, det er andre ting som er lov. Jeg husker det. Jeg husker hvordan det tok over bevisstheten når det tok skikkelig av.

Ungdomsklubb i Hillevåg. Når er dette?

Det er sånn nittensøtti, tenker jeg, og litt før det, og litt etter.

Hvem spilte du med da?

Ja, da kom Jarle Børresen, han ble med disse vennene jeg hadde fått i Hillevåg, og da hadde vi et band. Vi skulle finne navn, det er jo alltid det – vi fant ut at vi skulle legge alle bokstavene i en hatt og trekke ut bokstavene. Så vi ble hetende I A Q U E. Vi var jo Hillevågs Band, vet du. Det var den første ungdomsklubben i Stavanger, et prøveprosjekt nærmest. Dette var litt avantgarde, et sosialdemokratisk prøveprosjekt. Det eneste tilbudet før dette var den kristelige ungdomsklubben i Hillevåg Kirke, men da måtte man svelge andakten og tryllekunstneren og kurongspillet. Så da den kommunale ungdomsklubben kom var det veldig frigjørende, vi fikk veldig frihet, laget fresko på veggene, det var utrolig gøy. Jeg hørte at så sent som i 1980 var den veggen fredet.

Dere var husbandet, rett og slett?

Vi ble husbandet i ungdomsklubben. Vi er jo bare 15-16 år, og er vel ikke veldig bevisste på hva vi spiller, men vi setter preg på klubben og det blir veldig identitetsskapende. Vi ble bandet til noen hundre ungdommer. Og så var vi i konkurranse med et tilsvarende band fra Hinna, og "Octopus' Garden" fra Madla. Så det ble et nettverk av unge band. Etter hvert ble mange av disse folkene en del av musikkmiljøet i Stavanger utover på søttitallet. Uten disse ungdomskubbene ville musikkmiljøet vært redusert til Ten Sing, for det var de som hadde ressurser.

Hva er ditt forhold til religion og kirken? Jeg har hørt at du meldte deg ut av Statskirken som ganske ung?

Jeg likte det ikke. Man har jo en følelse av ting i den alderen, hvem som er treige og sånt. Vi pleide å kalle dem ”salige”. Jeg likte ikke de der Ten Sing-greiene. Det kunne være en god grunn til å gå der for å bli kjent med alle de fine damene, men så måtte du ta all beingen og de religiøse greiene på kjøpet – og jeg fikk en følelse av manipulasjon, og manipulasjon har jeg alltid reagert på. De hadde ressurser og en strategi for å fange inn ungdommen, og det ble dobbelt; for alle ungdom har behov, men her måtte man kjøpe en kristelig væremåte for å holde på med det. Jeg husker da vårt band spilte som gjesteband i Ynglingen; da kastet våre fans colaflasker på Ynglingen-bandet. Den hedenske rampen fra Hillevåg. Ynglingen-bandet hadde de beste forholdene, de var de mest tekniske: Men de var ikke de tøffeste.

Du har ikke religiøs bakgrunn? Ikke offer for grublerier?

Jeg har ikke noen religiøs bakgrunn, foreldrene mine var jo ikke spesielt religiøse, det var mer sånn; man bør konfirmere seg og gå i kirken på julaften. Et borgerlig rituale. Noe mer enn det har det ikke vært på den kristne fronten. Jeg har aldri følt noe press eller religiøse grublerier på den måten. Jeg hadde vel en fase som 18-19 åring med grublerier; meningen med livet, eksistensialisme, leste ”Kvalmen” og gikk rundt og var kvalm i flere uker. Jeg meldte meg likevel ut av Statskirken – altså du kjenner at det er falskt når familien lokker med el-gitar til konfirmasjonen. Jeg hadde en dårlig følelse med det, og noen år senere meldte meg ut.

Ok. Tilbake til ... Jakue?

Jakk uttaltes det.

Så hva var dette, progrock?

Ja, det var litt schizo. Vi måtte jo spille sånt som jentene likte, ikke sant? Og så var det sånn at hver av oss likte forskjellige ting. Jeg ville jo bare spille høyt og bluesete og bråkete. Så det ble litt blanding, både det ene og det andre.

Hørte du på Hendrix på denne tiden?

Jeg hørte på Hendrix, hadde ikke plater av ham. Joda, men det var ikke akkurat min favoritt.

Jeg tenkte på det å eksperimentere med instrumentet ditt, tiltrakk det deg?

Nja, jeg eksperimenterte ikke så mye med det der, det var mer med tonene, det var mange parametre å lære seg.

Hadde du skolering? Jeg har hørt et rykte om at du spilte fagott som 12-åring, og at du satt hjemme og ...

Nja, det har noe for seg, men det er ikke helt riktig ... Nei, jeg hadde ikke noen sånn bakgrunn. Jeg var vitebegjærlig, jeg var en sånn som slo opp, prøvde å finne ut av ting – helt sikkert om overtoner den gang også – om akkorder og musikkstiler; og ”hvordan i all verden ser en indisk sitar ut”? Da det kom, jeg husker jo det, jeg skjønnte jo ikke hva slags instrument det var, ikke sant.

Da Beatles dro til Himalaya ...

Jaja, de der tingene der.

Så du er autodidakt?

Ja. Og så begynte jeg vel, etter det bandet gikk i oppløsning ... Jeg hadde lyst til å spille i mer eksperimentelle band. Jeg hadde egentlig min eksperimentelle periode derfra og til jeg ble student, kan du si.

I gymnastiden i Stavanger?

Ja. Men det var veldig vanskelig å holde bandene live, ikke sant. Hver gang du traff en god trommis så var det alltid et eller annet danseband som klarte å snatche ham foran nesen din og love ham penger og damer.

MØLJEROCKS DÅRLIGE FORMANN, STAVANGERROCK PÅ SYTTITALLET

Men hva var mulighetene for unge rockemusikere på denne tiden, det var vel ikke noen rammer rundt det, type kommunale støtteordninger eller ...

Nei, det var ikke noe sånt. Man kunne spille på ungdomsklubbene, det var jo en hevelse. Men du hadde det at musikere som egentlig ville spille rock havna i danseband. Det var det som var jobbene. Og så kunne de alltid utpå kvelden, alt etter hvilket danseband det var, ha en mer progressiv låt eller noe sånt. Men de måtte gjennom "Tio tusen röda rosor" først.

Tre set?

Ja. Jeg vet ikke om jeg oppfatta meg som noen ung rocker egentlig, for det var jo ikke noe rockemiljø ... Eller, det vil si, det var jo det, men da var jeg blitt litt større; altså årene før jeg flytta, tjue år eller noe sånt. På den tiden prøvde vi å ha en samling av musikere og band for å lage en interesseorganisasjon som vi kalte for "Møljerock".

Javel?

Ja, og jeg var formann i en periode. Veldig dårlig fungerende formann. Sinnssykt dårlig. Veldig lite erfaring med sånt. Jeg følte meg ikke akkurat som den mest effektive formannen i verden; satt der oppe og var lite stolt når folk sa "hva sier formannen"?

Møteleder?

Det var mer sånn at jeg var det fordi ingen andre var det. Eller mer som historien om Krustsjov, som sa: "Tenk at det er tre stykker som rømmer fra fengsel, og to av dem er sterke og røffe, og en er pinglete og liten, og de graver og graver, og når de kommer fram – gjett hvem som kommer først opp?"

Det var deg.

Det var meg, ja.

Var Nurk Twins med på dette, var det i den perioden?

Jaja, han Tor Salomonsen var jo med der. Og han var veldig aktiv, glad i å gjøre PR og alt, litt Sverre Knudsen-type på en måte. Jeg lærte mye av ham, husker jeg, kjempeflink å organisere, det var mer han som var den reelle formannen, skulle jeg tro. Men til gjengjeld kom han litt i motsetning til en del av musikerne, for det var jo på den tiden da AKP-ml kom med sine ting, musikken skulle være folkelig og alt sånt. Så det at vi startet en organisasjon var litt inspirert av det, ”Samspill” og de tingene der, men som ikke ble noe særlig godt mottatt fordi det var venstresekterisk, og du kunne jo ikke være i en organisasjon, vi var jo veldig skeptiske ...

Samspill, hva var det?

Samspill var en ml-organisasjon som skulle være en progressiv musikkfront i Norge; Sæmund Fiskvik og sånne folk, som mente at rock var imperialistisk. Det var ikke lett for oss å godta. Men vi samarbeidet litt med Samspill og arrangerte konserter hvor det kom folk fra Oslo, for eksempel Moose Loose, unge flinkiser fra Oslo, vet du. De kom over, og da hadde vi et par band som spilte. Garbarek-kvartett hadde vi også, med et eller annet Møljerock-band først. De var utrolig kule, da, disse jazzfolka som var verdensstjerner.

Hvem var det som ikke tok godt i mot det?

Musikerne, altså rockemusikerne og unge folk. De hadde jo lyst til å spille det de likte; de ville spille Uriah Heep hvis det var det, det var jo en stor paraply så man kunne jo spille akkurat det man hadde lyst til, det var jo ikke noen stiltvang. Men det var jo et alternativ til dansemusikkgreiene, det var et eget forum, faktisk.

Hvem var det som var med i dette?

Jeg tror alle var med.

Svein Tang-Wa?

Han var med og opptrodde i hvert fall. Ja, disse Nurk Twins, og Bernhard Jenkins, og Knallen, og ...

Er dette generasjonen før Stavangerensemblen?

Nei, egentlig er det de samme. Absolutt. I Stavangerensemblen har du jo Anders Bru, og han er jo en av de eldste i den gjengen her, og så har du Knut Kønigsberg ...

Eldøy ...

Eldøy var litt yngre, og Froddien, Froddien var med i miljøet. Jeg husker han var toastmaster da vi hadde julebord i Møljerock, på kinarestauranten. Det var utrolig mye gøy.

Du nevnte AKP-tiden, jeg ser for meg masse syttitallsfolk med lilla panfløyter og det hele – men det er jo en Oslo-ting?

Det er en Oslo-ting, i Stavanger var det folk som var ml-ere, men de var ikke mange, de var ikke skolerte, og de hadde ikke makt. De måtte ta til takke med det de fikk hvis folk ville spille på en støttekonsert eller noe sånt. Oppdra disse her hadde du ingen sjans til å gjøre.

Nå snakker vi om tidlig syttitalt? Du er ferdig med gymnaset?

Ja, jeg flyttet fra Stavanger i fireogsytti.

GYMNASTID PÅ HETLAND MED SCHÖNBERG SOM KLASSEKAMERAT, OBO OG EKSPERIMENTKARRIERE I "SEVEN UP", & EN KVELD I KONSERTHUSET: "ER DET DISSE FOLKA HER JEG SKAL LAGE MUSIKK FOR?"

Så, etter gymnaset spiller du – jobber du og?

Jaa, jeg jobber litt ... det var en del sånn ... hehe ... jobba og slutta, holdt jeg på å si ... arbeidslivet var ikke noe for meg. Nei.

Du ville gjøre dine ting.

Ja.

Komponerte du på denne tiden?

Ja, det var det – i perioden mens jeg var på gymnaset skolerte jeg meg jo noe voldsomt. Jeg leste om tolvtonemusikk og om Schönberg og sånt. Jeg hadde skuffen full av ufullendte saker ...

Mens du spilte rock?

Ja, men jeg spilte ikke så mye, for bandene ble oppløst hele tiden. Ikke før hadde du starta et band så var det en eller annen som ikke kom på øving som hadde begynt i et annet band, så det ble mye tull. Men jeg var jo i miljøet, men jeg spilte ikke så mye ute.

Du satt rett og slett hjemme og studerte Schönberg og satte deg inn i alt mulig musikalsk?

Ja, sånne ting. Og da var det jeg spilte obo, ikke fagott.

Å?

Ja, jeg gikk til han der Sigismund, han var sjef for musikkskolen. Og så sier jeg at jeg har lyst til å spille obo, men jeg har ikke råd til noen obo. "Åja, kjempefint," sier Sigismund, "vi har en obo, men det er ingen som vil spille!" Og han var oboist han der Sigismund, så han lærte meg opp.

Hvorfor hadde du lyst til å spille obo?

Nei, det var mest for å ha et annet instrument.

Fin lyd?

Ja, fin lyd, jeg forestilte meg kanskje at det gikk an å eksperimentere ... Jeg brukte jo oboen littegranne også. Vi hadde et band som het ”Seven Up” som var et virkelig eksperimentband, sammen med Rudi Garrad og Goggen, Georg Vervik. Der laget vi eksperimentelle låter og eksperimentelle performancer, og da brukte jeg obo på et par av låtene. Og vi fikk jo spilt litt, på grunn av Møljerock, rett og slett.

Men for å avslutte det: Da lærer du deg obo. Du går for første gang i musikalsk skole på gymnaset. Fram til da autodidakt?

Ja, og mye etterpå selvfølgelig, jeg går jo ikke i skole og lærer dette med Schönberg, det er bare den oboen. Og du vet, på tirsdagene var det Symfonitimen på radioen, og stort sett var det de vanlige – Mozart eller Mahler ogsåvidere – men av og til var det mer moderne ting, Schönberg eller Fartein Valen. Jeg pleide å gå på musikkbiblioteket en uke i forveien og låne partiturer og noter, de hadde et godt utvalg. Og så kunne jeg sitte foran radioen på rommet mitt og følge med på det de spilte. Jeg fulgte med på obo-stemmen, lærte meg kanskje litt av den sånn at jeg kunne falle inn mens orkesteret spilte. Så det gjorde jeg jo en del. Ja. Dette var vel sånn type i annen gym. Jeg tror ikke jeg var så mye ute da. jeg satt inne på rommet, brant for alle mulige prosjekter, prøvde å finne løsninger, hvordan spille på andre måter og sånt.

Finnes det et tidspunkt her hvor du kunne blitt klassisk musiker?

Ja, jeg hadde en halvveis forestilling at jeg kanskje skulle bli komponist, da. Jeg drev og komponerte, alt slags forskjellig, konstruerte tolvtonerekker ...

Orkesterstykker?

Ja, eller musikk for fløyte og kontrafagott for eksempel, som en var sikker på at en aldri fikk spilt.

Har du spilt noe av det?

Nei. Jeg vet ikke om papirene eksisterer lenger.

Hvor gikk du på gymnaset?

Jeg gikk på Hetland.

Hva slags miljø var det? Var du han raringen som satt og holdt på med obo og tolvtonemusikk, eller var det et miljø du kunne være hjemme i som var subkulturelt eller radikalt?

Nei, absolutt ikke. Nei, det var totalt på egen hånd. Ja, jeg hadde jo en klassekamerat, Tormod Eikill – vi holdt på. Vi laget noe for storband sammen, vi skrev et stykke vi kalte for ”Hundremeterskogen”, stemmer det! Jeg og Tormod gjorde jo det, et instrumentalt stykke, jazz, det var visst et storband på østlandet som gjorde det, i følge Tormod, må sjekke det ...

Ellers var det du mot røkla? Opplevde du at du var i opposisjon til det du hadde rundt deg?

Nei, egentlig ikke, jeg følte jeg hadde egne interesser, rett og slett.

Hvis jeg forstår deg nå, så kommer du ikke fra en musikalsk familie, ikke utøvende, eller ...

Nei ...

Så alt dette har du gjort ut fra eget bægjær?

Ja, jeg henger meg opp i ting, synes det er spennende og prøver å finne ut av det og – absolutt.

Så på gymnaset orienterer du deg ikke mot rocken?

Nei, jeg gjør ikke det. Jeg hører jo på det, jeg ble litt opptatt av progrock-bølgen med Jethro Tull og disse tingene ...

Glam'en og Bowie?

Nei, det interesserte meg ikke i det hele tatt, ikke på det tidspunktet.

Roxy?

Nei. Det var litt jazz, Miles Davis, "Bitches Brew", var jo veldig bra. Jeg hadde en viss jazzinteresse, var i Molde en tur og hørte på Weather Report og sånt. Men jeg mista litt interessen for å være utøvende da jeg flytta til Bergen. Da begynte jeg å studere filosofi, spilling var bare jamming på lørdagene. Men det var også det at jeg tok et valg. Jeg husker at jeg var på konsert i Stavanger med Stavanger Symfoniorkester, og så tenkte jeg: "Er det disse folka jeg skal lage musikk for?" Jeg fikk en sånn sosial påminning, jeg satt og snudde meg rundt, "er det disse jeg skal kommunisere med?"

Hvilke rammer er det, denne byen, den kulturen der, som du vil være imot? Er det Disniland?

Hvaformoe?

Er det det som er Disniland? Disniland i de tusen hjem?

Jeg har ikke assosiert det den veien. Jeg tenker hvis jeg skulle satset på konservatoriet, for eksempel, så måtte jeg investere jævlig masse arbeid og finslipe ting som ikke trengte å være finslipt for mitt vedkommende, ikke for min egen smak. Det var ikke noe viktig for meg å ha den perfekte obolyden. Så det var en vektskålsak; vil jeg ofre så mye av mitt liv for eventuelt å få en klassisk utdanning.

Så da dro du bare?

Så da dro jeg bare. Jeg hørte ikke sosialt hjemme i det miljøet, synes jeg. Og da hadde jeg jo ikke vært borti ny musikk, altså de folka der liksom, altså de som studerer komposisjon i Oslo og sånt, de hadde jo ikke jeg hatt noen kontakt med.

Stavanger på denne tiden, de tidlige 70-åra, det var ikke noe ved byen som føltes som et blivende sted for deg?

Nei.

Hva slags by var det? Var det søvning?

Jeg vet ikke. Jeg syntes det var kjekt å være i Stavanger. Jeg tenkte da jeg begynte å studere i Bergen at det var kjekt å komme seg litt vekk, det var det første, og så var det det at jeg kunne leve av å være student i stedet for å jobbe, det syntes jeg var rimelig, det lokka ganske bra.

Jeg fant en Johnny Banan Band-tekst, som jeg lurer på om er din, og der står det: ”Jeg våkner med bakrus og anger, jeg vil reise tilbake til Stavanger, der synger de Stavangersanger og de har jeg hørt for mange ganger”.

Jajaja.

Er det din?

Ja.

Stemmer det? Hva er det med deg og Stavanger?

Tror det var gode rim. Tror det var det.

Men det er noe her som jeg kan kjenne igjen i historiefortellingen om Stavanger, at Stavanger på denne tiden var et sted uten framtid, eller tar jeg feil?

ET BEVISST VALG: Å IKKE SYNGE PÅ STAVANGERSK, LASSE OM STAVANGERROCKEN

Jeg tror denne låten var – jeg skrev den på stavangersk, ser du, det er den eneste gangen jeg har sunget på stavangersk ... **Lasse synger:** ”Kver gang eg går på kino, du du du du, så går eg på Eldorado, du du, og ser på mine helter, du du du, og se kossen hjertene smelte, du du, eg gjør meg så tøffe men eg vett at det e ein bløff, ba ba.” Hvordan gikk den videre? Ja, uansett er det det siste verset, ”våkne med bakrus og anger, vil hjem til Stavanger.” Stemmer det. Jeg valgte jo å ikke synge på Stavangersk.

Var det bevisst?

Ja, det var bevisst.

Distanse, eller?

Ja, det var noe distanse. Jeg forbandt dialektbevegelsen med hjemstavnsgreier og lokale ting – det var så mange konnotasjoner i det som jeg ikke hadde lyst til å ha med i tekstene mine. Dette var ikke nødvendigvis begrenset til stavangersk, det var jo en periode med sterkt dialektpreg, med trønderrocken som lokomotiv. Og rent følelsesmessig var jo jeg innflytter til Stavanger i utgangspunktet, jeg snakket ikke stavangersk da jeg kom dit. Så stavangersken min er jo på en måte tillempa, kan du si. Anders Bru i Stavangerensemblen sa det til meg, kan jeg huske; han syntes det var interessant at jeg hadde valgt å synge på den måten. Han hadde ikke fanget opp det med distansen, han syntes jeg sang fint.

Ligger det flere ting i dette valget?

Ja, det er egentlig også en identitetsting, autensitetsting, i mitt tilfelle, for Stavangerdialekten var på en måte påtvunget meg, for det var jo ikke sånn jeg egentlig snakket. Og så tror jeg også jeg var inspirert av det Deleuze og Guiterrez skrev om Kafka, hvordan Kafka skrev på tysk; han er jo jøde i Tsjekkoslovakia, tysk er ikke det kjære jiddisch hjemmemålet og Kafka velger å skrive på tysk, men han kunne godt ha skrevet på tsjekkisk eller jiddisch. Jeg hadde litt av den følelsen da jeg valgte å skrive riksmål, at det var mitt Kafka-tysk. Litt kaldt og upersonlig språk, men likevel noe jeg kunne gjøre til mitt, noe jeg kunne projisere ting inn i, fremmed nok til at jeg kunne internalisere det utenfra. I motsetning til dialektene hvor man kan binde seg inn i roller som ikke er tenkt gjennom. Til slutt har du jo også det at jeg var i Bergen og spilte i et band fullt av østlendinger, som gjorde at jeg landet på en annen formel enn for eksempel Stavangerensemblen. Riksmålen min er jo uten hunkjønn, og det kan ha vært inspirert av bergensk.

Du sa du ikke var født i Stavanger?

Nei, min søster Pia er født i byen, men jeg var fire år eller noe sånt. Foreldrene mine kom egentlig fra Trondhjem og Tromsø, men vi flytta fra østlandet da jeg var liten. Så jeg snakket østlandsk sikkert en tre-fire år, og så en blanding av det og stavangersk, så for meg var det ganske lett å normalisere meg tilbake i The Aller Værste!-sammenhengen. Det er egentlig riksmål jeg synger. Det er derfor folk synes det ligner på bergensk, tror jeg. For jeg har ikke kjønn i språket mitt, så jeg går veldig langt den veien. Jeg tror jeg tenkte sånn da jeg valgte det, at det er formelt, fint, borgelig, fremmedgjort, og så brukte jeg den vestnorske uttalen som en opposisjon – en spenning mellom uttale og skriftstil, på en måte. Og det tror jeg faktisk jeg klarte å tenke ut. For det var et problem for meg, hvordan jeg skulle synge.

Hvordan reagerte du da Stavangerbølgen kom?

Da Stavangerensemblen kom – jeg husker første gang jeg hørte plata, det må ha vært i åtteogsytti. Jeg var i Stavanger, og jeg var på nyttårsfest, lurer på om det var hos han Espen Hana eller noen av disse her? Kan det ha vært at det var der jeg var? Uansett var det en som satte på den der fingen-singelen, ”Kan’kje finna fingen”, og den var jo veldig tøff, ikke sant. Veldig bra. Jeg kan jo huske det. Og vi spilte i Johnny Banan Band på den tiden. Jeg hadde jo hørt låten før, det var Svein Tang Wa som hadde laget den. Jeg hadde hørt den før jeg flytta fra Stavanger, både den og ”Jean Franskmann”, og kanskje et par av de andre. Husker at han sang de låtene på Møljerock-konserten i Bjergsted.

Hvordan var reaksjonen din? Stavangerensemblen gikk jo andre veien språklig? De satset på gatespråkstilhørighet i uttalen, de synlige røttene, både i Froddiens stolte uttale og til og med i selve bandnavnet. Det var vel noe som skaffet dem fordeler lokalt, men motstand andre steder, spesielt på østlandet, at de var så tydelig dialektrock?

De var veldig populære i Bergen. Det husker jeg. Men jeg er ikke sikker på hvordan det var over hele landet. Du hadde hatt en dialektrockbølge, med trønderrocken, Åge Aleksandersen og Sambandet, Terje Tysland og de tingene der, og du hadde hatt hele den nord-norske visebølgen. Så det var en ”synge på dialekt-bølge” på hele søttallet, og så var det en del viser, og så gikk det mer over i rock i noen tilfeller, som Åge Aleksandersen. Og jeg oppfattet først Stavangerensemblen i denne framingen, men det var jo en begrensende måte å se dem på, de var et drittøft band. Og gode tekster og. Spesielt Svein Tang-Was tekster. Jeg synes ikke Roaldkvams er så spennende.

Jeg forsto på Anders Bru at de covret hele den første Elvis Costello-plata live da de begynte. De spilte hele plata! Så når jeg hører på "Fingen" nå, og vet det, da kan jeg forstå det, gitarspillet og nyveiv-beaten, det er veldig "Watching the detectives".

Jaja, nettopp. De var jo oppegående, de hørte jo på Costello og Graham Parker.

Hva med Mods?

Jeg oppfattet dem veldig overflatisk, det var så vidt jeg hørte det. Jeg oppfattet det som et danseband. En kommersiell sak. Jeg fikk ellers ikke fulgt så mye med på Stavangerbølgen, Smalhans og Asfalt, de gjorde seg ikke så bemerket utenfor Stavanger, det var ikke plass til flere enn Ensemblet på riksplan.

LESING, STAVANGER, STOKKEN: EN MIKROFON BLIR TIL EN FORSTERKER, PLUGG LASSE MYRVOLD I OG BRA LYD BLIR DET

På denne tiden hadde du begynt å lage låter. Men tekstforfatteren da?

Jeg forsøkte å skrive noen tekster, husker jeg, kanskje litt sånn "når Ole Paus får det til så må jo jeg få det til", i fireogsoetti og sånt. Men jeg fikk det ikke til, var helt umulig, hadde ikke noen dreis på det.

Leste du bøker, var du litterært interessert?

Ikke så veldig. Leste litt sånn Bjørneboe ... "Bestialitetens historie" kom jo på den tiden.

Dikt?

Av og til. Men kanskje mer rundt alderen da jeg var tyve, da begynte jeg å interessere meg for ting, begynte å fylle ut alle hullene, Kurt Vonnegut, alle de der. Tror det var ganske vanlig, tror de fleste jeg snakker med har lest det samme som meg, kanskje Sartre ...

Camus?

Ja, for eksempel. Ham har ikke jeg lest, da. Men kunne være det. Henry Miller og sånt.

Mykle, da?

Mykle leste jeg ikke. Kunne ha gjort det. Tilfeldigheter at jeg ikke gjorde det.

Så litteraturen var ikke spesielt viktig for deg i starten.

Nei, jeg ble opptatt av det etter hvert. Jeg skrev jo ting. Av de tidlige tingene jeg skrev, var det gjerne noen dikt, og de var gjerne språklig og ikke minst rytmisk bra, jeg har alltid vært god på rytmikk, men idémessig var de ikke spesielt gode eller mine egne.

Hvordan var det økonomiske med spillingen din. Alle som har rota seg borti rocken vet hvor kinkig det er å være femten og måtte skaffe seg en gitar eller et PA-anlegg.

Huff, ja, det var jo kjempevanskelig. Enten fikk du det, fordi du hadde rike foreldre og sånt ...

Men det hadde ikke du?

Nei. Jeg fikk el-gitar til komfen. Det som var den store muligheten i Stavanger var Stokken, musikkhandler, han holdt til der borte med Gasellen, og han så litt mellom fingrene på om folk var gamle nok til å kjøpe på avbetaling, litt sånn småleip, men det førte jo til at folk fikk tak i utstyr ... Han var ikke så nøye på det. Jeg kan fortelle hvordan jeg skaffet meg utstyr. Det var sånn at Jarle og jeg kjøpte en wahwah-pedal på deling ... Vi kjøpte en mikrofon, det må ha vært en total fillemikrofon, tror ikke den virket engang, men i hvert fall fikk han min del av den, jeg overtok mikrofonen og så fikk han en gammel Beatles-plate av meg, den hvor Beatles synger Toni Sheridan, "My Bonnie" ...

Hehe. Du kan jo ikke gå inn i en butikk i dag og si "du, jeg har noen The Aller Værste!-plater her, kan jeg få en støvsuger?"

Nei – altså det jeg gjorde var at jeg tok den mikrofonen og så brukte jeg den som førsteinnskudd til en wahwah-pedal. Jaja, det var nå helt greit for Stokken. Og så kom jeg et par uker senere og brukte wahwah-pedalen som førsteinnskudd til en forsterker – og dermed hadde jeg skaffet meg en forsterker.

Var du utstyrsfreak, eller brydde du deg katten bare det var lyd?

Nei, hadde ikke råd til å være utstyrsfreak, lyd i det hele tatt var luksus på det tidspunktet. Og så kom det telefon hjem til meg; ja, det var nå Stokken, om ikke jeg hadde tenkt å betale, ikke sant, og så husker jeg at jeg sier: "Jamen, jeg er jo bare seksten år, og du har jo ikke lov til å selge på avbetaling til meg". Og så kom jeg i butikken et par dager etterpå og det var ikke noen sure miner eller noen ting. Det var sånn, "han har lurt noen og jeg har lurt ham", hehe. Han visste han ville tjene på det i det lange løp uansett.

Hva slags forsterker var det du fikk deg da?

En Max, lurert på om det ikke var det.

Så plagget du i med strøm for første gang.

Altså, du vet ... Jeg var jo ikke noe spesielt opptatt av lyd, eller flink med lyd når jeg spilte. Jeg ville bare ha muligheten til å gjøre det jeg likte. Jeg husker Sverre sa: "Lasse, han kan jo bare ha hvilken lyd han vil, han har så mye feeling at han klarer å tilpasse spillestilen sånn at den lyden som blir den blir den tøffeste lyden uansett". Så det er noe der.

DRITTMAMBERT! KLASSEJUSTIS I VÅLANDSKRÅNINGEN

Når det gjelder oppveksten din. Følte du klassetilhørighet der du kom fra, var det noe sånt som preget deg?

Jeg kjente en viss blanding der, fordi familien min – min far hadde utdannet seg til ingeniør og var middelklassekandidat, kan du si, og min mor var datter av en grosserer i Tromsø ... Så han gifta seg oppover, mens hun gifta seg nedover. Og så var det liksom sånn at han var så stolt, han skulle ikke ha hjelp fra grossereren, han skulle klare seg på egne bein ... De sikta seg mot overklassen, type interesser og dannelses og sånt, de hadde jo ambisjoner der, de var med i Teaterets Venner og gikk i kunstforeningen ...

Klatrende middelklasse?

Ja, litt den veien.

Var det noe du kjente?

Jeg hadde litt problemer med det. Vi bodde på et sted som het Vålandskråningen fram til jeg var ca tolv, og det tilhørte Ullandhaug Skole når det var barneskole ...

Mellom Vålandspipa og sykehuset?

Ja, akkurat der når du kommer ned fra Våland mot sykehuset og det er en åpen plen, eller mark, nede med lekeplassen omtrent, der bodde vi. Og Ullandhaug Skole, det var arbeiderklasseskole. Veldig store utbygninger, nye bydeler med solslette, oppe på Åsen og Tjensvoll og ...

Det var jo nybrottsid i Stavanger?

Ja. Så dette var egentlig på landet bare noen år før. Det sto en løe der nede lenge, der hvor blodbanken er nå, og så var det en løe lenger oppe mot Vålandstårnet, og det var et av husene rett i nærheten som også hadde vært bondehus, men det var jo før vi flytta inn. De vennene jeg hadde på skolen holdt meg i ørene mot snobberi og sånn, så jeg hadde ikke noe av det der; hvis jeg kom i skade for å si at jeg likte camembert så fikk jeg høre det, ble satt på plass.

Camembert på skolematen?

Ja, hehe, det nytta ikke.

Så det var klassejustis rundt deg?

Ja, det var sånn, ”drittmambert, spise du drittmambert!” Men det var forholdsvis tolerant, det var ikke nerdejakt for eksempel, det at jeg var interessert i alle slags mulige ting, det var ikke noe sånt, det var helt fritt, men bror min for eksempel – skolegrensene ble flytta, så han gikk på Våland skole, og der var det mye hardere, han følte seg mindreverdige hvis han ikke hadde den og den boblejakken og sånn.

Okei, så det var penere der da?

Ja, penere.

Nærmere Egenes?

Ja, det var nok det. Det var et betydelig skille. Og de sa ”je” og sånt.

Vi kommer vel til det senere, men jeg spør litt om dette fordi jeg fornemmer sånne ting i tekstene dine. Et fokus på oss og dem, et blikk som avslører at noen står under andre ogsåvidere, samtidig som du er en intellektuell tekstforfatter og ikke ”asfaltens grove stemme” eller noe sånt.

Jo. Ja, jeg merket klassejustisen, og det holdt meg i sjakk i forhold til snobbing og sånt, som jeg på en måte er veldig glad for. Det er jeg takknemlig for, at de gamle vennene ikke lot meg utvikle de dummeste sidene.

Dette er jo oljetiden. Merket du det før du dro?

Det var akkurat så vidt begynt. Det var vitsing om ekkolodd og ekkofisk på skolen, men det hadde ikke tatt av. Det var akkurat i det jeg flyttet til Bergen, da var det begynt å bli utbygging på Tananger.

VENSTRERADIKAL

Du dro i fireogsytti, enogtyve år?

Ja, det må ha vært noe sånt.

Da dro du av gårde, tok ferja, og begynte på filosofi? Bevisst valg?

Ja, det var det særeste og minst matnyttige og lengst til eksamen – så mye fordeler som mulig.

Hadde du noen forventninger og motivasjon til Bergen og studentlivet, eller ville du bare vekk?

Nei, jeg ville bare vekk. Men jeg har jo aldri kjent så mange stavangerfolk som etter at jeg flyttet til Bergen har jeg inntrykk av. Hehe. Så det var litt overraskende, for jeg trodde jo jeg skulle komme til en by hvor jeg ikke kjente folk med unntak av et par stykker, kanskje. Jeg tror ikke jeg ble kjent med bergensere før jeg begynte med musikk.

Men du møtte noe her i Bergen?

Jeg var opptatt av politikk og sånne ting – alt det der som var på søttitallet, marxismen og ...

Du var det? Hvor kommer det fra, den politiske interessen?

Nei, jeg vet ikke helt hvor det kom fra ... det lå jo i luften, alt det med Vietnam-krigen ... Jeg var ikke så veldig interessert ... Jeg ble vel en slags sosialist mens jeg var i Stavanger – jeg jobba på Tou Bryggeri, og der var det en gammel tillitsmann som var NKP-er som viste meg maktstrukturen på bedriften ...

Lærte deg opp?

Ja, lærte meg opp. Jeg var bare der som sommerjobb, men han viste meg, sa ”nå skal du se” og så forklarte han meg om aksjonærene og historien ...

Da ble du sosialist?

Ja, da ble jeg sosialist, men NKPer det ville jeg ikke være, men jeg husker at det gjorde veldig inntrykk på meg. Det var en helt spesiell erfaring, et gjennombrudd, et verdensbilde jeg hadde vært forskånet for, som jeg fikk se med egne øyne. Du kunne stå på bryggeriet og se maktstrukturene, aksjonærene som kom gående, og internt, formennene og umenneskelig behandling; ta flis ut av fingeren, det kan du gjøre på fritiden, og sånne ting.

Lå det i kortene at Lasse Myrvold skulle bli venstreradikal, det høres for så vidt ikke sånn ut med familiebakgrunnen og Vålandskråningen?

Nei, absolutt ikke, ikke med familiebakgrunnen. Men bare det å holde på med andre ting var venstreorientert i seg selv i visse kretser. På gymnaset for eksempel var det avstemning om elevene ville ha veggavis eller ikke. Altså mulighet for å sette opp ting på en tavle i klasserommet. Sikkert noen venstreister som hadde tenkt ”sånn som de har i Peking”, eller hvordan det nå kan ha vært. Jeg husker at jeg var for, for da kunne jeg henge opp tegneserier og sånt. Altså, hvis man var høyreradikal, så kunne man vel henge opp noe høyreradikalt? Jeg skjønnte egentlig ikke problemet, men enten så var du på høyresiden, og da var du mot veggavis, eller så var du på venstresiden og da var du for, og siden jeg var for veggavis, så ble det sånn, ”han er rød”. Det skulle ikke mer til enn at du hadde lyst å ha en plass å henge opp tegneserier.

Jeg har lest en biografi om Devo, hvor Jerry Casale refererer til en skjellsettende politisk hendelse: Da han studerte ved Kent State University i 1970, var det demonstrasjoner mot Vietnam-krigen. Det tårnet seg opp i løpet av noen mai-dager, og endte i tragedie: Myndighetene sendte inn The National Guard og 4 unge studenter ble drept. Dette gikk sterkt innpå Casale, og han mener det var fundamentalt for at Devo ble startet noen år senere, og fundamentalt for kjerneteorien til bandet: Det finnes ingen evolusjon, det går ikke framover, det er De-Evolution. Devo. Du har ikke opplevd noe sånt? Det var ikke noe lignende i Stavanger?

Nei, jeg hadde ikke noe sånt direkte opplysnings-øyeblikk. Det var ikke sånn ”Paulus som blir slått i bakken.”

Det var vel fredelig der? Ikke noe demonstrasjoner eller?

Nei, men jeg syntes de var så kjipe på skolen, jeg gikk jo på reallinjen, og der var det overrepresentert av høyreorienterte gutter, og jeg syntes de var jævlig dumme og intolerante.

Men når jeg tolker Stavanger som Disniland, så mener du jeg går langt.

Ja, jeg har ikke noe spesielt forhold til det, kan godt være, men ingen spesiell grunn til det.

FRA AKTIVISME TIL DESILLUSJONISME I BERGEN

Okei. Men så studerer du filosofi i Bergen. Er du også politisk aktiv her?

Ja, jeg er med i et lokallag i SV, meg og en kamerat. SV var jo nettopp starta, de kom fra SF, kommunistene og fra ... hva var det nå de het? Jeg husker det ikke, men det var en fløy som gikk ut, og så var det uavhengige sosialister, det var den fjerde. Der var vi, da.

Det var naturlig for deg å trekkes mot det miljøet da du kom til byen?

Ja, jeg kjente jo en del folk som var i SV i Stavanger, og så var ml-trøkket så mye større her enn i Stavanger.

Her oppe? Rødere?

Ja, jeg syntes det var uspiselig. Det var helt umulig å diskutere med dem. Den perioden de mimrer om da de var så rettroende – da jeg kom var den på hell, det var bare å klamre seg til disiplin og moralisme, det var det som var igjen. Ingen muligheter for å diskutere noen saker.

Så i AKP-ml-siden fant du deg ikke til rette.

Det var umulig å kommunisere med dem, rett og slett. For eksempel at det var fare for at hovedfienden Sovjet skulle invadere Norge, det var det man måtte ruste seg opp mot, og nærmeste allierte var jo da selvfølgelig plutselig Nato ...

Var du teoretisk eller aktivistisk, vil du si?

Nei, jeg har alltid vært teoretisk. Faktisk veldig.

Aktiv på scenen, teoretisk ellers?

Nja, gjerne være aktiv, men jeg er ikke så flink til å organisere.

Så du leste Marx og Kapitalen?

Ja, absolutt.

Og Mao?

Nja, kanskje litt, men var ikke så veldig opptatt av det.

Hvorfor ikke?

Nja, Mao var sikkert veldig bra hvis du skulle se ham i lys av kinesisk historie, men jeg visste veldig lite om det, og det var lite å vite, det var veldig mye spekulasjon, glansbilder og skremmebilder, visste egentlig ikke noe særlig om hva som foregikk i Kina på den tiden. Enten så var det rosenrødt eller tornete.

Så det tiltrakk deg ikke?

Nei, det å være maoist var ikke noe option for meg, det var politikk som hadde med en spesiell samfunnsformasjon å gjøre, en annen verdensdel som var veldig ulik, det var utrolig vanskelig å se noen sammenheng.

Men hadde du et lidenskapelig politisk engasjement, vil du si, eller var det teoretisk, spekulativt, forskende, nysgjerrig? Var du fanatisk på noe tidspunkt?

Nei, jeg tror ikke jeg var fanatisk. Jaja, jeg kan jo ha vært ... jeg var veldig overbevist, da.

Du var det? Du var rettroende?

Ja, sosialismen var tingen. Men jeg var samtidig reflektert i den forstand at jeg ikke visste helt hva sosialismen kom til å bli, ikke sant? Og at det kanskje var en vanskelig vei. Det var heller ikke sånn at jeg trodde revolusjonen var rett rundt hjørnet. Det gikk ganske fort vekk.

Du var aldri sånn "med våpen i hånd"?

Nei, det var ikke noe sånt "siste dagers hellige", jeg hadde ikke følelsen av at det var en sånn konjunktur politisk. Det var mer viktig å lære seg marxistisk teori og sånt, fordi det ville være viktigere på lengre sikt.

Ja, for en student i filosofi var vel det mer ansporende?

Ja.

Universitetsmiljøet var temmelig rødt?

Jo, det var det. Da du kom opp på studentsenteret så var det tjukt i veggaviser og polemikker. Det var veldig gøy, da.

Men dere var aldri ironiske på det? Du stilte deg aldri på siden av det og tenkte "herregud, hva er det for noe"?

Joda, det gjorde vi egentlig ganske mye. Vi kunne forestille oss å skifte synspunkt og sånn. Vi skulle gå i demonstrasjonstog for at Norge skulle anerkjenne den provisoriske regjeringen i Kambodsja. Kambodsja falt jo først, før Vietnam, når kan det ha vært, julen søttifem? Da gikk vi i dette fakkeltoget rett før jul og så var det en sånn østlending som kom med megafon og skulle være forsanger: (**Lasse hermer propagandistisk østlending**) "Anerkjenn PRPPPP no! Anerkjenn ...". Og det var forkortelsen av den provisoriske regjeringen, det var sånn PRPPPP. Hehe. Så det var jo ikke så veldig musikalsk, da, ikke var det rytmisk eller noen ting. "Anerkjenn! Anerkjenn PRPPPPPP no!" Hehe. Og så skulle man liksom gå der, og det var ikke noe lett å si, og det følte dumt. Og de fikk alltid tillatelse til demonstrasjonstogene etter klokken syv om kvelden, og da var jo alle butikkene stengt, så det var reneste ghost town med fakkeltog og en og annen som var tidlig på vei til en pub som ble stående og se på dette her: "Anerkjenn PRPPPPPPPPPP".

Du gikk ikke så mye i disse togene, da? Du sto og analyserte det?

Etter det toget var jeg mer kresen, for da følte jeg at det som uttrykksmiddel ble brukt opp hvis man skulle gå i tog hele tiden uten noen skikkelig pedagogikk i det. Hvis politikken bare går på å bekrefte dine egne meninger så trenger man jo ikke gå rundt i tog.

Ble du desillusjonert utover på søttitallet overfor politikken?

Ja, jeg ble det. Mye gjennom arbeidet i SV. Da vi begynte var vi jo idealister, det var mange som trodde at her var det en ny bevegelse på gang, og EEC-kampen var bare første skritt og nå gikk det videre med den folkelige – sånn som folk føler litt nå kanskje, hvor ble det av all motstanden mot Bush for noen år siden?

Ja, hvor blir Attack av, hvor blir alt av hele veien. Så du skulle ikke bli politiker?

Nei, da var det slutt på det.

POLITISK TEKSTFORFATTER

Men når det er sagt – jeg sitter jo her med en av de klareste politiske tekstforfatterne i moderne norsk rock?

Ja, kanskje det ...

Du er jo mye mer politisk enn Kjartan Kristiansen eller Lars-Lillo, eller Michael Krohn, jaja, han var vel aggressivt samfunnsorientert – du tok det jo inn i rocken din?

Ja, jeg kan ikke huske at jeg har så eksplisitt politiske tekster, det er mer kanskje en politisk holdning som gjennomsyrer det?

Tematikkene vil jeg si er – du leser jo både kjærlighet og mellommenneskelige forhold i politisk lys ...

Jo, det er jo sant, jeg har jo noen dialektiske tekster.

Ja, det vil jeg si. Og f.eks både "For dem betyr det lite" eller "Disniland" er jo politiske tekster?

Ja, absolutt.

Jeg tenkte, man har jo dette programmet på NRK hvor du i 1981 sitter på "Lørdagsposten" hos Erik Bye. Og der er du invitert fordi du er en politisk tekstforfatter; fordi du har skrevet en politisk låt så sitter den forhenværende ekspolitikeren Lasse Myrvold i debatt med Natosjefen, fordi du har skrevet kanskje din enkleste og mest politiske tekst, "For dem betyr det lite". Det er vel ikke den beste teksten din ...

Nei ...

Men den er veldig enkel og lett å henge seg opp i for de folka. Da hadde du jo politisk makt i noen minutter?

Ja, du kan si det.

Lasse må ta en pause. Han svarer kort på spørsmålene mine nå. Han har vondt. Han tar tabletter.

Jo, når du sier det sånn, jeg har lett for å ikke tenke på det så politisk, men det er klart det, jeg tenkte jo politisk i flere av låtene er det jo helt opplagt politisk. "Hong Kong", for eksempel.

JOHNNY BANAN BAND

Men du kan si at ... Okei, hvis du snakker om Johnny Banan, vi kan jo si litt om det. Det var vel i '77, da møter jeg noen av de andre, de som ble basisen for Johnny Banan, jeg mener at jeg traff dem første gang høsten '77 ...

Hvem er dette?

Det er Ketil Kern og Harald Øhrn og Kate Augestad og Geir Johnson og Chris Erichsen. Chris kjente jeg jo fra før av, for han var jo med i SV, sammen med meg ...

Okei, så du treffer dem, ja.

Ja, og så flytter de fra det første kollektivet, hvor jeg er invitert til en jam på Klosteret, og det viser seg at denne gjengen her, de kjøper seg et svært hus på Laksevåg, et hus som ble hetende "Karensfryd". De var elleve stykker eller noe sånt, og når jeg kom ut til dem i januar '78, så er det liksom sånn, "skal vi starte dette bandet som vi snakker om" ...

Og dette er en Bærumsgjeng som kommer fra Oslo hele gjengen?

Ja, de er vel fra Bærum de fleste av dem.

Er de yngre eller eldre enn deg, eller er det omtrent det samme?

Det er litt forskjellig, Geir er vel like gammel som jeg, omtrent samme generasjon.

Og så er dere der og skal starte band?

Ja, vi vet ikke helt hva vi skal starte, egentlig, det er bare det å gjøre et eller annet, et eller annet kulturelt, å få spilt. Jeg var så drit lei av å gjøre det samme. Dette er jo folk som har holdt på med kulturpolitikk, sånne som Geir; har fabulert om hva i all verden en sosialistisk kulturpolitikk skal være for noe. Du kan tenke "er det så veldig progressivt å spille i Vømmøl", liksom. Du har alle de spørsmålene, og så har du musikken ... Det er også flere av de som bor i kollektivet som har skuespillere i magen, så først skal det kanskje være en revy-sak, og det går litt fram og tilbake og vi vet ikke helt hva det er, vi eksperimenterer med formen og sånn ...

Alle elleve?

Nja, nå er det jo hun Eva, som var mest sånn skuespiller ... Nei, alle var ikke med på det. Eva flyttet ut og begynte i Grenland Friteater, så da var ikke skuespillersiden så preserende lenger. Men vi hadde begynt å forestille oss et show, lage en slags type rockeopera kanskje. Så vi prøvde å lage noen skisser på det, og da er det Harald og jeg begynner å skrive. Harald er jo ivrig på dette, lage låter for Johnny Banan Band.

Er det "syklusen om Johnny Banan"?

Det er Johnny Banan som er hovedpersonen i dette ufullendte opuset.

Jeg har fått tak i noen gamle papirer fra Ketil Kern, som jeg tar fram og viser til Lasse. Det er tekstark fra Johnny Banan Band.

Jeg har disse tekstene her, er det dette?

Lasse blar i tekstarket.

Ja. Hm. "Syklusen om Johnny Banan" ... det var jo stilig. Det ble framført et par ganger ...

Så Johnny Banan Band er til å begynne med ikke et band, men nesten et teatercombo-orkester?

Ja, vi var litt inspirert av Zappa og sånne ting. Du vet de der sceneskuespillene til Zappa, litt den veien der. Vi prøvde å finne en eller annen form for et show, rett og slett. Du kan si det blir opera på den måten at alt blir sunget, det er ikke noen teaterreplikker eller noe sånt. Flere av disse tekstene har Harald og jeg skrevet sammen.

Jeg gir ham et nytt hefte med Johnny Banan-tekster.

Ja, du har den Stavanger-sangen for eksempel, den hører ikke til her. Egentlig.

Er det bra?

Vet ikke. Var mye tøft musikalsk. Tror det spriker veldig mye. Vi skrev liksom fortere enn vi klarte å se hva vi hadde laget.

Det er du og Harald som lager både musikk og tekst?

Ja, for det meste. Tror Chris skrev et og annet, men vet ikke om det havnet inn her.

Og så synger Kate Augestad?

Og Geir Johnson. Det var jo det med Geir og Kate – de var så flinke med studentpolitikk, hadde tusen prosjekter og sånt, mens vi ble mer og mer bare musikk. Så vi begynte å lage låter, da. Og så ble det til at vi begynte å spille live, ikke bare dette showet, men vi spilte på første mai og ... konserter og sånt.

Kan du beskrive musikken?

Vi hadde noen egne låter, men vi hadde og coverlåter. Vi kunne ha et par Bowie-låter, for eksempel, og Chris sang "Hvad gør vi nu, lille du?" Han er jo halvt dansk, så han har lov. Hehe.

Men var det nyveiv? Dette er jo 1978?

Nei, absolutt ikke i denne fasen. Selve Johnny Banan-syklusen var rocketeater, rockeopera, det var Zappa møter Brecht, ganske eksperimentelt. Men de låtene vi laget etter hvert, utover i 1979, for å spille mer ute – vi spilte litt på reggae-klubben og sånn, da vi også spilte litt coverlåter, litt Bowie og Clash – de låtene vi laget da begynte å bli mer nyveiv i formen. Vi har da oppdaget at det skjer ting i musikken, postpunk-øyeblikket, vi så at musikken fikk en ny stilling. "Oj! Her har det skjedd noe!" Jeg begynte å høre på ting jeg ikke hadde hørt på før; hva var det egentlig Bowie drev på med med "Station To Station"? Hva var det med den nye plata til Costello? Det var nye ting som var interessant. Vi hadde god tid, en del av frustrasjonen var at vi spilte mye og så kom Kate og Geir og var med en halvtime, og så skulle de være frontfigurer og vi gjorde all jobben. De oppfattet kollektivet som en politisk enhet og Johnny Banan Band som kollektivets band.

Ble JBB likt? Ville folk ha dette bandet?

Lasse ser ikke ut til å følge så godt med på meg nå. Han sitter med de gamle tekstarkene i fanget og blar, og det går opp for meg at det vi nå snakker om, det han har i hendene, er det mange, mange år siden han har vært borti.

”Tunes for dancing” står det her! Hehe. Ja, den der ”Trykksverteprinsesser”-låten, den var veldig Elvis Costello-inspirert. Egentlig den første nyveiv-låten min, kan du si. En låt vi spilte både med Johnny Banan og TAV. **Lasse leser og synger:** ”Jeg sitter ensom i mitt rom og vil gjerne ommøblere,” dum dum, ”på tide å skifte tema før tvangstankene blir flere”, du du, ”men ingen vits å mase, for jeg blir like dum så lenge samme skjema er og blir mitt rom.” Du du. ”Elektroniske kretser, kjemiske prosesser, på jakt etter pene trykksverteprinsesser. Voksne barn og scizofrene politimenn, en fraværende nærhet, har det noe å si, men hva du enn mener om meg så ikke skyt meg før du kommer så nær at du kan se at øyet mitt er vått,” du du. ”Rødt!” Det skal være rødt. ”Før du ser at øyet mitt er rødt,” selvfølgelig. Ikke skyt før du ser det hvite i øynene, ikke sant, selvfølgelig. Joda, jeg husker den.

Jeg merket meg den teksten. Den er typisk deg, den teksten, de rytmiske oppramsingene, innrimene, ordspillene ...

Lasse følger heller ikke nå med på hva jeg sier. Han sitter og leser, akkurat som om han snakker til seg selv, til sitt fortidige selv?

Hm. ”Arbeidsskysangen”, den er ikke spilt inn, så blir den hetende det.

Fins det noe på tape av Johnny Banan Band?

Jeg tror Geir Johnson har noe av det. **Han leser igjen i papirene.** Åja, jeg hadde den først på stavangersk den der ”Arbeidsskysangen”, og så oversatte vi den til østlandsk siden Geir sang den. ”Min gamle far og jeg hadde en feide, han mente det var sunt å arbeide.” Hehe, hehe!

Hvem var det som drev Johnny Banan Band, hvem var motoren i det?

Det ble jo oss som fikk tenning på å spille. Det som var det bremsende elementet var de som ikke ville spille så mye. Så der fikk vi det dilemmaet at vi var veldig sugne på å satse, men bandet som sådan var ikke klar til å satse.

Så dere hadde ambisjoner, du og Harald og Chris?

Ja, absolutt, det var det eneste valget vi hadde, syntes vi.

Og dere hadde selvtillit? Dere trodde på bandet?

Ja, jeg vet ikke hva vi hadde, det var bare ikke noe annet som var mulig, vi var helt der at vi hadde lyst til å prøve det.

Dere havnet jo på NRK hos Eivind Solås?

Jaja. Og så kom Sverre inn i bildet.

Ja, vi kommer snart til det. Men litt mer om JBB: Ketil Kern spilte trommer – hadde han den karakteristiske stilen sin allerede da?

Han utvikla det vel. Med de lange hengslete armene, attacket ...

Og musikkmiljøet i Bergen da, når dere spilte i Johnny Banan Band?

Nei, vi stilte jo opp på norgesmesterskap i rock, beste plasseringen vår var kanskje en tredjeplass, men musikken var jo ganske sær, opptreden var nok ganske spennende.

Var dere bra live?

Vi var ikke samkjørte, vi så sikkert ganske rare ut og merkelige. Vi var jo et veldig typisk studentband, for vi var ikke en del av det miljøet, det merka jeg jo, men vi ble jo kjent med rockere og bergensere i det hele tatt.

Var det ukomplisert?

Det var ikke så vanskelig. Musikere og unge folk er jo ganske åpne, stort sett, og det var veldig kjekt da vi begynte å få kontakter utover studentrammen, og det gjorde vi delvis med dette.

SVERRE KNUDSEN KOMMER, EDDI BANAN KOMMER, JOHNNY BANAN GÅR
Og så nevnte du Sverre Knudsen, og det er jo åpenbart at da er vi over på en ny fase.

Ja, Sverre kom inn, han hadde vært i London og så videre, forsøkt å starte pønkeband ...

1978, det var da han kom inn i bildet?

Nei, han kom ikke så tidlig inn for alvor. Vel, han var en tur innom Karensfryd i '78, på våren, tror jeg, før han reiste til London, og han skrev en liten tekst til Johnny Banan-syklusen, hjalp oss litt der. Jeg husker han spilte Steely Dan og Roxy Music første gangen ... Jo, han skrev en tekst for oss – jeg lurer på om det ikke er han som har skrevet den ”Diobyl” –

Ja, det kunne minne om Sverre, ja ...

”Først kan jeg lage Polyteren, så må jeg lage en maskin for å få brutt det ned igjen” – han har laget den der sekvensen. Jeg ble ikke så veldig kjent med ham den første gangen. Men så kom han tilbake våren '79 – og da bodde han der ute hos oss på Karensfryd og gjorde mye vesen ut av seg, vet du.

Og nå ble du kjent med ham, i 1979?

Ja, da Sverre kom denne gang var det veldig typisk at vi fant hverandre, for verken han eller jeg tilhørte kollektivet, egentlig.

Kjente han de andre, da?

Ja. Jeg husker ikke helt hvordan det der funkete. Men han flyttet inn i '79, det var etter at han hadde vært på Dikemark, så hadde han søkt seg over hit, på psykiatrisk, og så reiste Ketil opp og henta ham ...

Han hadde vært på Dikemark, han var syk, rett og slett?

Ja, det var alkoholrelatert psykose, delirium, han hadde gått for langt ut.

Sverre har jo nylig skrevet en roman, "Sukkersug", som handler om en del sånne ting. Er det selvbiografisk?

Ja, jeg kjenner godt igjen mye av det. "De er for stygt kledd til å lage revolusjon!" Typisk Sverre, det var ganske forfriskende å høre sånne ting. Det var en habitus, en viss treighet, noe som hadde gått seg til iløpet av søttallet.

Føler du deg portrettert i den boken?

Nei, jeg er nok innom, lånt litt og puttet inn i noen andre, enkelte hendelser og sånt. Sverre som klippet håret til en av de i bandet, det kan ha kommet fra meg.

Gikk han på dop?

Nei, han hadde drukket noe så sinnsykt mye. Han har hatt alkoholproblemer alltid, fram til han slutta i treognitti, var det det?

Så ble han tekniker?

Ja, så var han lydtekniker for Johnny Banan Band. Det var våren '79, og det var om sommeren der, da var det utekonsert i Nygårdsparken som han var med og arrangerte, han var jo hypp på at ting skulle skje ...

Driftig type?

Ja, absolutt, og så hadde han lyst til å spille i band, men det var ingen som ville spille i band, eller kunne. Men så var folk vekkrest, det var i juni eller noe sånt, og da var det at vi øvde inn noen nye låter i en forferdelig fart, vi som var i byen. Vi kalte vi det for Eddi Banan Band, og så spilte vi på denne utekonserten sammen med Elektrisk Regn ... Og av de låtene som ble skrevet til den konserten er det jo faktisk låter som har overlevd. "På vei hjem", mener jeg, "Spisse sko", og "Døgnflue". Chris laget en låt som heter "En av dem", som er med som ekstranummer på den første TAV!-singelen. Den ble ikke spilt inn, men vi spiller den etter "S.O.S.". Og Harald ... nei, han var ikke der, nei.

Eddi Banan Band. Det høres nesten ut som et kupp?

Ja, det ble litt kupp-aktig, selv om ambisjonene egentlig bare var å ha det gøy. Men det var etter at vi hadde gjort det at ting begynte å skje. Samarbeidet og den nye framdriften minnet oss på at "Dette er ikke framdriften til Johnny Banan Band, dette er noe annet".

Du kjente det var et annet driv i det?

Ja. Og så ble vi enige om å starte det nye bandet -

Spilte Sverre bass da?

Ja.

Kunne han spille?

Ja, sånn litt. Så ble problemet at Harald også ville være med, og begge ville spille bass, og vi kunne jo ikke ha to basser på alt, så det var der ideen om farfisa kom inn. Vi måtte ha et eller annet som vi kunne skifte litt på.

Var det smertefullt? Eller var det en glidende prosess? Noen kom inn, og noen ble forlatt?

Ja, Johnny Banan Band eksisterte jo videre fram til våren '80, vi hadde dobbel eksistens over et halvt år.

Lasse må ta noen tabletter. Han har store smerter nå.

Å oppløse et band er jo ofte en veldig følsom ting, for man er jo kompis med folk?

Ja, det ble veldig vanskelig. Det endte ikke med The Aller Værste! mot Johnny Banan Band, det ble The Aller Værste! mot kollektivet. Johnny Banan Band var så knytta til kollektivet, og Chris og Ketil og Harald var jo medlem i kollektivet ogsåvidere, og de måtte kjøpe seg ut og ... ja, sånne ting.

Men for Geir Johnsen og Kate Augestad var det greit nok?

Nei, de likte det ikke heller. Nå fikk jo Geir sparken først, da. Jeg husker ikke helt dette, det var Chris som fortalte det, jeg har helt fortrenget det, at Johnny Banan Band ... Det var liksom bare med Kate som vokalist, det var et eller annet med at det var så rart at de skulle konkurrere om hvem som skulle synges sangene ... Men da var på en måte farten gått ut av Johnny Banan Band. Men det var noen veldig tøffe låter vi laget for Johnny Banan. Husker Sverre var dødssjalu, han var jo så redd for at vi skulle velge Johnny Banan likevel, ikke sant ... Hehe. Så hver gang Johnny Banan band spilte bra ble han jævlig sur. Sto der og miksa lyd og var kjempeforbanna.

Men da du sto der – du gikk på scenen gjerne samme dag med to band; kjente du at jeg spiller i framtidens band og fortidens band?

Ja, jeg tror ikke vi tenkte så ... Altså: Vi visste det, ikke sant. Det var ikke noe å kjenne på engang. Jeg tror det tok lengst tid for Chris å skjønne det. Chris er en sånn som er så lojal så lenge, han er lojal til det siste.

En konservativ venstreradikaler?

Jaja.

I denne perioden – var det helt ukomplisert for deg å stå fram som livemusiker, stå på scenen?

Jeg syntes det var kjempegøy. Absolutt. Jeg hadde fått smaken for det i Johnny Banan Band, for jeg sang jo noen av sangene, og spesielt på øvinger, siden jeg kom med sanger. Men så måtte jeg gi dem vekk til Kate og Geir etterpå, og det var ikke noe gøy.

Du var komfortabel med syngingen?

Ja, det syntes jeg var gøy. Ikke sant, jeg er jo en ganske snill og forsagt fyr, egentlig, men der, plutselig kunne jeg skrive meg til å være skikkelig ... den sinte, bitre fyren, eller hva som helst – det var jo utrolig gøy å spille det ut, være desperat og sånt.

BERGEN ROCKEKLUBB, PA FRA MARQUEE-CLUB, LASSE HAR IKKE VINYLSPILLER

Men hva med Bergen Rockeklubb oppi dette? Jeg støter på det i alt jeg leser fra denne tiden. Det virker som om det har vært utslagsgivende?

Bergen Rockeklubb ... Jeg husker ikke helt hvordan det starta, men det var noen som dro det i gang og vi var veldig aktive der.

Så det var ikke TAV! som starta Bergen Rockeklubb?

Nei, ikke direkte, men vi var nok med på det. Du hadde Elektrisk Regn, altså Dennis, han hadde mye å si, og mange flere. Det som var så bra med det, var at det ble en splittelse mellom Rockeklubben og Bergen Orkesterforening. På søttallet var det Bergen Orkesterforening som var hegemoniet, og det var dansebandhegemoni. De kunne ha rockekonsserter og arrangere det i sitt navn, men det var da av folk som var medlemmer der, og rockebanda kunne tjene fem tusen mens de to dansebandene skulle tjene ti tusen, og sånne ting.

Men det har vært en tid med ny giv dette, ny rockeklubb, kollektivet der ute, flere lokale band som var friske ...

Jo, du hadde det. Vi kjørte knallhard linje med å kutte navlestrengen til BOF, altså Bergen Orkesterforening – Boring Old Farts .. hehe. Og vi var litt trent i politikk, så vi visste at det var viktig for at de yngre musikerne, pønkerne og sånt, skulle føle seg velkommen i en ny rockeklubb, derfor var det viktig å fjerne noe av hegemoniet til disse her flinkisene og pengesterke folka, og musikkhandlerne og de tingene der.

Andre band som var tilknyttet dette?

Elektrisk Regn, ja, og så hadde du Ragg, som var vel en slags forløper til ... Hva var nå det forløper til? Steine som spilte bass ... Og så hadde du jo Program 81 og 82 og ... Gjennomslag og sånt, men de var jo liksom gamle nok til å ha en viss navlestreng i BOF. Men Gjennomslag var jo et tøft band.

Rock Mot Rasisme. Er det den turneen som Sverre er tekniker for dere på?

Nei, nå blander du litt. Sverre er tekniker for SU sin turne, Rock Mot Rasisme. Og Johnny Banan spiller ikke der og TAV! er ikke starta ennå – men PA-anlegget vårt spiller der. Det vil si, det var sånn vi skaffet oss PA-anlegg. PA-anlegget til TAV! ble kjøpt via Marquee Club i London, det ble smugla inn, rett og slett, penger ble smuglet inn og ut for å få dette til og sånt. Det var et stort plot med samarbeid mellom ... ja, tollerne var jo inne i kassene og lette etter dop og sånt, men de fant ikke smuglervare noen plass ... Hehe.

Det er heftig å få PA-en sin fra Marquee Club?

Ja. Og utrolig praktisk! Den hadde basskasser som var like store som det bordet der på høykant, det du står med. Og like dypt. Bare å få det inn og ut av hus, liksom, baktrapper og ...

Men det var et sjakktrekk å få seg sin egen PA?

Det var det. Og vi hadde en begrunnelse at vi også skulle leie det ut og sånn, men det ble litte av det.

En forretningsidé?

Ja, en forretningsidé.

Jeg har tatt med TAV!-platene mine til Lasse. Jeg plukker fram den første singelen.

Tenkte vi kunne høre den der, "En av dem" ...

Ja ...

Okei, men da er det altså sånn at det er Sverre som er på turné for SU, så det har strengt tatt ikke noe med TAV! å gjøre?

Ikke annet enn at det er vår PA som er på veien.

Og Sverre er ute og skaffer seg kompetanse, og kjenner jeg ham rett så snakker han med folk og ...

Jeg stanser, for vi får et problem. Singelen har stort hull i midten. Vi må lete... Lasse foreslår at vi sentrerer den ved hjelp av en som har et lite hull, så vi tar EP-en, som har lite hull og legger den oppå, sånn at de sentreres. Dette har vi begge gjort før.

Hva synes du – tohundrekroner betalte jeg for disse singlene.

Til sammen?

Nei, hver for seg.

Ja, det er sikker bra det.

Jeg snur platen. Jeg må sette farten.

Lenge siden du har hørt den eller?

Ja, det er kjempelenge siden.

Du sitter ikke og spiller TAV!-plater?

Ja, TAV har jeg hørt på, men det er en del ting jeg ikke har hørt på lenge. Jeg har jo ikke grammofon, det er Kristian sin det der, min virker ikke ... Men du må stille inn saker og ting ... Så må du sette på forsterkeren ... Går den?

Ja, den går, men det ser ut som om det er noe løye her ...

Jeg har satt platespilleren på feil hastighet.

Okei, feil hastighet. Men må du gjøre det med den reima der?

Ser helt løye ut, dette her ...

Vi prøver igjen. Feil hastighet.

Nei ...

Stiften lander på matten.

Lenge siden jeg har hørt sånne lyder ...

Lasse vrir seg i sofaen. Store smerter.

Au, Gud så vondt ...

Du har vondt?

Jeg har vondt nå, jeg må bare få ... en del ... tabletter som går ut ...

Musikken kommer på. Slutten av "På vei hjem". Lasse tar noen tabletter. Live-kuttet kommer.

Hvor er live-opptaket fra?

Hulen, tipper jeg.

Vi lytter.

Så gikk vi rett over i ...

S.O.S.?

Mhm ...

Vi lytter. Gitarsoloen kommer.

Her spiller du solo? Var det lov?

Lasse nikker.

Det er jo S.O.S., ikke sant? Du du du du du du du du.

Det er selve morsesignalet? Farfisaen?

Jaja. Mhm.

Det har jeg aldri tenkt på. Selvefølgelig er det det. Så bra.

Mmm!

S.O.S. står ikke på plata her?

Det er sikkert bare for å omgå ... vi tenkte vel at da skal Abba ha pengene eller noe sånt ...

DGH01b. Det er opptrykket, rett og slett?

Ja.

Ja, så ... hvor var vi hen?

Vet ikke.

Vi blir sittende og lytte. The Aller Vørste! spiller live.

DEN ORGANISATORISKE MOTOREN: SVERRE KNUDSEN

Jo, vi hadde begynt å snakke om TAV!, rett og slett. På et eller annet tidspunkt blir Johnny Banan Band historie.

Ja, vi spiller våren 1980, begge bandene, på Høvikodden. Det er Lyn-gruppa, som er et kjent kunstnerkollektiv fra Bergen, de har en utstilling der, og så har de leid oss inn som musikere, pluss han Erik Moll, han var med i Hole in the Wall eller noe sånt. Vi hadde et par låter hvor vi kompet han og. Dette ble i praksis siste gang Johnny Banan spilte. Avslutningen av bandet.

Men TAV!, da? Kristian Stangebye, og flere andre, sier at uten Sverre hadde det ikke blitt noe TAV!?

Nei, det tror ikke jeg heller. Ja, nei, det er helt sikkert.

I hvilken forstand?

Vondt å si ... Sverre hadde drivet og det organisatoriske talentet som skulle til. Altså, det er det ingen av oss andre som egentlig har ... Vi kan lage så mye musikk vi vil, vi kan lage så mye tøft vi bare vil, men vi får ikke fingren ut, liksom. Han var den eneste som skjønnte hvor mye det ville koste. Han var mer proff enn oss, rett og slett. Han hadde jo vært borti ting, han hadde jobba i regi på Chateau Neuf – så han var fullt klar over at det ikke bare var å ha det gøy, men jævlig mye arbeid.

Men han ville det? Han hadde sett på Johnny Banan Band, han så at det var talentfulle folk som han hadde lyst å jobbe med?

Absolutt.

Han hadde lyst til å spille i band med dere, rett og slett?

Ja, det hadde han, men det var det at – altså, det hadde jo ikke vært The Aller Værste! uten oss andre heller, men ... Sverre sin rolle, han var et organisatorisk midtpunkt, på mange måter var han en kjerne. Teltstangen som holdt teltet oppe.

Det blir gjerne sagt om TAV! at de ikke kunne spille da de starta. Det er noe jeg støter på hele veien – ”de kunne knapt spille da de startet og så var det slutt halvannet år etter” – men det kan umulig stemme? Du har beskrevet en lang musikalsk utvikling og ... Hva bunner dette i?

Jeg vet ikke, men det var jo i ulik grad vi var flinke å spille, da.

SVERRE, CHRIS, HARALD

Kan du beskrive de enkelte medlemmenes kompetanse anno starten av TAV?

Nei, hva skal vi si ... Det var vanskelig ... Vi kan begynne med Sverre da. Sverre hadde spilt bass i et band i Oslo, eller Bærum eller ... Bogus Bizarre Bluesband ... og det var et band som het Villblomst på den tiden, progrock-aktig. Det var noen av de folka som hadde spilt sammen med Sverre. Han var jo ikke noe teknisk dyktig, men han kunne spille, sånn ”bombom” ...

Pønkebass? Rockebass?

Ja, rockebass ... og han kunne gjøre litt ting, og han kunne øve ogsåvidere ...

Og han hadde viljen og energien?

Ja, absolutt.

Ville han øve? Øvde han?

Eh, jaaaa, jo .... Men han var ikke flink til å øve med seg selv.

Var han intuitivt musikalsk?

Ja, han var litt spesiell. Ofte var det sånn at han kunne spørre meg, på øving: ”Lasse, kan jeg gjøre sånn?” Eller: ”Okei, alle andre skifter akkord her, trenger jeg gjøre det? Lasse, trenger jeg gjøre det?” Og jeg kunne si: ”Okei, få se, hva spiller du ... tjaa, nei, du kan bare fortsette.”

Latter.

Du så at det var en syver han holdt på med?

Ja, jeg kunne se at han lå i akkorden.

Så han hadde ikke musikalsk skolering, kunne ikke noter?

Nei, men han var jo ikke helt blank, det er feil å si. Du vet, Sverre er jo en sånn som gjerne har lyst til å gjøre det uhørte, han har en dadaistisk måte å spille på.

Hvis vi går til Chris, da?

Chris hadde musikalsk bakgrunn, han hadde spilt fløyte og han hadde spilt i visegruppe, og han kunne synge franske chansons, og da jeg traff ham hadde han laaangt lyst hår – han så ut som Legolas i Ringenes Herre. Sånn omtrent så Chris ut.

Det er morsomt at du sier det, for han opplever jeg kanskje som det mest aggressive og pønkete TAV-medlemmet?

Den beste skuespilleren og. Hahahaha.

Så han var dyktig?

Ja, han var flink å spille gitar. Han kunne ikke spille sologitar, trekke strenger og sånt, men han var en utrolig bra rytmegitarist ... Han utviklet en stil der han egentlig ikke spilte vanlige etterslag, men doblet slagene, spilte dobbelt så fort annet hvert slag; han har etterslagene sine ovenfra og ned og betoner annet hvert slag; spiller helt perfekte etterslag med god crash nedovertone, håndleddet hans gikk veldig veldig bra.

Han er jo eksremt presis.

Ja, som rytmegitarist er han helt eksepsjonell, etterslagene og ... han har utrolig bra timing – Chris er egentlig en god musiker. Veldig flink.

Hva med Harald?

Ja, Harald var også ... Han hadde spilt masse gitar, han hadde ikke spilt bass før. Men i Johnny Banan Band begynte han å spille bass. Han hadde spilt gitar før og sunget, og kunne alle Bruce Springsteen og Bob Dylan-låtene utenat ...

Okei – amerikansk-orientert, da?

Ja, jeg tror mye av starten lå der. Harald er utrolig eksperimentell når det gjelder bass-stil. Han jobbet virkelig hardt med saken når det gjaldt å utvikle basspillet. Det er ingen som spiller bass som ham, han eksperimenterte med veldig kompliserte ting. Det har utrolig mye å si for sounden på mange av låtene; også når Sverre og Harald spilte sammen så utviklet det seg en veldig bra stil i låtene, hvor Sverre ofte lå på de tunge, dype tonene mens Harald lå høyere oppe. Det ble et veldig veldig spesielt styrkemønster mellom de to bassistene.

KETIL, SKOLERTE LASSE, 1. OKTOBER 1979: TAVS JERNDISCIPLIN

Okei, så det var Sverre, Chris og Harald. Veldig mange har kommentert Ketil opp gjennom årene. For alle som liker rock er det jo rart å se en fyr gjøre ting motsatt, helt annerledes enn alle andre, bare sitter der høyt oppe på krakken sin og ...

Ja, Ketil er jo veldig selvlært. Han kunne slå noen mønstre da han kom, jeg vet ikke om han hadde spilt så mye med andre, men han hadde i hvert fall ikke spilt sånn musikk. Nei, jeg opplever ikke Ketil som noen begrensning for bandet, absolutt. Den utviklingen av den stilen hans ...

Når kom det, sto du der og merka det og "oj, hva er det Ketil holder på med"?

Jeg vet ikke, jeg tror det bare kom da vi begynte å spille fort. Du vet, vi spilte ikke så fort til å begynne med, men så kom nyveiven med det der hissige tempoet sitt.

Bruken hans av tammer og alt er jo veldig spesielt?

Ja. Han slår veldig hardt og veldig kontant, og så har han alle disse leddene, lange armer og lange bein og lange fingre og – langt alt, ikke sant. Så han får veldig stort moment – er det ikke det det heter – i slagene sine.

Og du selv da? Vil du regne deg som den mest skolerte av dere?

Ja, jeg var jo ganske skolert, og kanskje den som kunne mest musikkteori og sånne ting.

Jeg har ofte hatt det sånn – når du spiller i band må det være en som kan svare på hva toneart man spiller i, hva takt man er i og sånt.

Jo, jeg hadde vel den funksjonen, at jeg kunne en del, og hadde musikalsk bakgrunn og sånt. Det er typisk at det er jeg som får oppgaven å skrive arrangementet til Spellemannsprisen.

Men følte du, da TAV! startet, at det var et likeverdig band? Det er jo noe spesielt med dette bandet, det er jo ikke sånn som i Stones eller i Kinks, det er ikke et band med en leder?

Nei, det er ikke noen formell leder, i hvertfall. Du kan si at i en sosial sammenheng så er det alltid en leder, eller noen som er leder for aspekter ved det, så uten at det noen gang har vært formelt vedtatt eller noe sånt, vil jeg jo anse Sverre som en leder av TAV! som et selskap, om vi kan bruke det uttrykket. Ikke som en musikalsk sjef eller noe sånt, for der er vi jo veldig like.

Men som musikalsk organisme, var det noen som hadde ulike funksjoner der, eller lederfunksjoner, eller var det bare et salig kaos?

Det er vondt å si. Vi hadde jo veldig harde diskusjoner hele tiden, det var ofte polariseringer rundt ideer. Hvis det var ”min måte å gjøre det på” og ”din måte å gjøre det på”, så var det liksom, ”okei, vi prøver begge måtene”; da klarte vi jo alltid å lure oss selv, for hvis din måte og min måte begge funknet, så ble jo den første brukt, gjerne, ikke sant. Men vi klarte å krangle oss fram til enighet. Vi har jo litt organisasjonsbakgrunn, litt disiplin, flinke til å slå ned på hverandre når det gjaldt å bråke på øvinger, ikke spille i pausen og sånt.

Disiplinert?

Ja, vi var utrolig disiplinert. Vi var sikkert norges mest disiplinerte band. Ja.

Men hvis en av dere kom full på øving eller noe sånt, da, skjedde det – var det lov?

Nei, altså – vi øvde jo veldig tidlig da, klokken ni om morgenen, og vi kunne komme både fulle og fullesjuka ...

Men det var lojalitet mellom dere. Det skulle øves?

Det skulle øves ja. Jeg kom en gang ... jeg hadde tatt noen sovepiller ... nei, jeg trodde det var sovepiller, det var en kamerat som sa ”ta sovepiller, jeg har sovepiller i innerlommen”, og så tok jeg feil tablett, noe som het Nosinan isteden, sånt som man bruker for anti-psykose ... Og jeg sto helt lammet på øving og var helt totalt likegyldig. Hehe.

Jobba dere på denne tiden, eller levde dere av studielån?

Jaaa, jeg jobba litt, men vi kutta ut jobbingen ... vi var jo fullt og helt dedikerte, TAV! var en fulltidsjobb fra første oktober 1979.

Det er spesielt, det der.

Ja, vi bestemte om sommeren at først skulle vi gjøre litt forskjellige ting, gjøre ting klart, men første oktober, da var Rock mot Rasisme-turneen over, da var de ferdige med en eller annen oppussing av det der kollektivet, og da skulle vi starte.

Gledet du deg?

Ja. Ja. Det var veldig kjekt. Og da hadde vi ni til fire jobb.

Og alle var enige i at dette skal vi gjøre. Ingen krangling om det? Total enighet?

Ja, det var total enighet. Så da var det ni til fire jobb.

Husker du hvordan det kom i stand, denne planen om at dere skulle gjøre det fra 1. oktober?

Jeg husker ikke hvordan det ble den datoen ...

Var det Sverre som drev det gjennom?

Det kan det ha vært, eller kanskje bare vi diskuterte oss fram til det ... Jeg husker det ikke, men jeg tror det var en del ting som sto i veien. Vi kunne ikke begynne med bandet så lenge Rock mot Rasisme-turneen pågikk, og så var det den der oppussingen de hadde ... hvis ikke det var året etterpå? Samme kan det være, det var i hvert fall sånn at det ble en veldig riktig dato.

Det står jo i de gamle avisutklippene jeg leser: ”TAV! satser profesjonelt”. Det virker i samtiden uortodokst – forsåvidt i dag også, Kaizers er vel de eneste jeg kjenner som har hatt samme type jerndisiplin. Det må ha vært ganske spesielt?

Ja, det ble jo sinnssykt profitt av det. Vi jobba veldig effektivt. For eksempel, jeg husker han Atle Gundersen som spilte i The Cut – jeg overhørte at han fortalte til Jøran fra Kjøtt hvor lite disiplinerte de var i The Cut. Og så fortalte han at de hadde spilt sammen med oss en gang, og da TAV! var ferdig med siste tonen, sa han, da gikk det et kvarter før alt var pakket og lå inne i bussen. Og det stemmer jo.

Det er fantastisk. Oj.

Ja. Alle visste akkurat hva de skulle gjøre. Jeg visste akkurat hva min jobb var, å begynne å pakke sammen farfisaorgelet, skru det sammen ... Det var organisert som noe proft på veien, Rikskonsertene eller et eller annet ...

Utrolig. Bortsett fra at det ikke var betalt.

Nei, det var ikke betalt. Men det var jo vår feil. Eller, ikke vår feil. Men det var jo vi som var våre egne arbeidsgivere.

NAVNET, COVERNE, BØTTEBILDET

Navnet da? Hvor kommer det fra?

The Aller Værste!? Jeg husker vi holdt på litt fram og tilbake ... Det var Sverre som kom med det, for han hadde jobba på Fornebu, og der var det en av de, det var sånne forskjellige lag ...

Ryddelaget og sånn?

Ja, stuerne, de som putter koffertene inn i flyet og sånt. Der var det et lag han jobba på, og der var det en som het Karlsen, som var sjef for laget, og da de skulle ut, ikke sant, så var det ”kom!” Og han Karlsen pleide å si det, ”vi er de aller verste”. **Latter.** Han brukte det som et uttrykk. Det var der vi tok det fra. Og så var det Per Vestaby som foreslo at det skulle være ”the” foran, for det må jo alle band ha.

Æ-en da?

Nei, det var bare en måte å skrive det på.

Utropstegnet?

Nei ...

For det slår meg; hele navnet og alt, det er noe typisk TAV! og Lasse Myrvold-poetikk i dette, å ta noe fra et område og bruke det i et annet, type Disniland eller cut up-teknikken i coverne ... navnet høres jo også ut å være i den stilen?

Ja, en skulle tro det.

Lasse må ta tabletter igjen. Store smerter.

Det er et veldig ikonisk navn? Det er tydelig. Det er stillingstagende, det er modig, det har noe pønkete ved seg. Jeg synes også veldig mye annet ved TAV! har dette ikoniske, nesten utstuderte, preget? Spesielt det som ligger rundt musikken. Bildene av dere, stjernen, plakatene – og når du forteller at dere var så disiplinerte, så synes jeg jo det rimer ...

Lasse har vondt.

Gidder du å hente vann til meg?

Ja, klart det.

Jeg går på kjøkkenet. Et lite kjøkken der oppe i Løvtakkbakkene. Rotete. Jeg fyller opp et glass vann. Går inn til Lasse igjen.

Hvor mye er klokken blitt nå?

Den har blitt fem over tre.

Skal vi ta litt til?

Bittelitt til ja?

Og så tar vi en pause, og så ... okei.

Jo, kan du si noe om det; stjernen og plakaten og tittelen på bandet – det virker så godt regissert?

Nei, vi var jo veldig bevisste på disse tingene. Vi hadde en sånn ... stjernen, ja ... den første har jo en sånn stjerne, ja ... men så laget vi vel om stjernen, gjorde vi ikke det? Til lp-en?

Jeg henter platene. Viser opptrykket av første singelen. Stjernen.

Den, ja. Den husker jeg at jeg laget.

Det er jo tøft.

Ja.

Dere må jo ha lagt sjelen ned i å få det til å se enhetlig og uttrykksfullt ut?

Jaja, absolutt. Og så var det gøy. Veldig entusiastisk. Jeg tror det er en viktig side av det. Vi var veldig ute etter at vi syntes ting var gøy å gjøre.

Hvem av dere var mest visuelt anlagt når det gjelder å lage ting?

Det vet jeg ikke, egentlig. Sverre har jo sine absolutte meninger der. Chris var jo fotograf, han har tatt en del bilder, Chris er jo en mester i posering og sånt, du ser at Chris har øvd seg en del foran speilet, liksom. Akkurat der er ikke jeg så flink ...

Rockemytologien, den var bra for Chris?

Ja. Jeg var også opptatt av bilder og sånne ting. For eksempel på Disniland har du den Mikke Mus-tingen, vi bestemte at det skulle være coverlåten, altså at platen skulle hete Disniland etter den låten. Og da kom det med Mikke Mus, og det som kom inn ... jeg lurte på ... det må ha vært Sverre som kom på det, han assosierte at vi kanskje skulle ta sånn a la Kjartan Slettemark Nixonbildene, ikke sant, bare gjøre det på Mikke Mus i stedet. Det var det som var ideen. Baksiden, der hvor du har Tingeling som strør ut tekstene, det var min ide. Og det der bildet av bandet oppe i ene hjørnet, det der Donald-aktige, det var også min ide.

Uansett en gjennomført og bevisst holdning til alt dette.

Ja. Veldig gjennomtenkt. Og vi hadde mye fotosesjoner og sånt hvor vi var ute etter å ha egne typer bilder.

Det når dere går nedover bakkene med søppelbøttene, det er bra.

Ja, det er utrolig bra, og det er veldig vanskelig å forstå fra andre plasser enn i Bergen, for i Bergen var det jo vanlig at hvert hus hadde en sånn bøtte de satte ut på gaten.

Hvem har tatt det?

Det var Sissel Tolaas.

Hun har åpenbart en relasjon til bandet?

Ja, hun var jo kjæreste med Chris, da.

A-ha.

Jaja ... Hun var kunstner, og var jo stor, og det er hun jo fremdeles, både hun og Mette Sousland, som da var kjæreste med Harald.

Det er alltid noe ...

Jaja ... så de fikk jo oppdraget til å forme ut Disniland-platen ...

Ja, det står på forsiden, ser jeg ...

Ja, Kunstsyndikatet kaller de seg i den sammenhengen. Så det er de som har laget det og tegnet det ut. Men selve ideene er våre. Jeg husker de kom med en haug med Mikke Mus-hoder og vi måtte velge de vi likte best.

NYFRELSTE LONDONFARERE I LEOPARDJAKKER: DEN NYE MUSIKKEN

Innen TAV!-mytologien står en Englandsturen sterkt, den blir ofte gjengitt – og det har kanskje litt med at det er Sverre som er TAV!s historieforteller?

Hvilken englandstur?

Nei, hvis jeg forstår det riktig, så drar Sverre, Geir Rakvaag og Harald til London i 1979?

Nei, det må ha vært Chris og Sverre. Men ikke Harald Øhrn.

Og der ser de Ruts og Delta 5 og hører på Two-Tone og ...

Ja, nettopp, ja, jeg husker de kom tilbake igjen, nyskolerte ...

Spiller fotball med The Clash, har jeg lest ...

Ja, det ble en artikkel i Gateavisa det, ”forsøk på et intervju med The Clash”, hvor de ble hengende bak The Clash i tre døgn, spenne fotball med dem, gå på puben med dem, være på øving med dem når de holder på med ”London Calling” – og på toppen av det hele er det en

som ringer på døra og spør om de har en ledig streng, og han har en blomsterpote på hodet, og det viser seg å være en av de i Devo. Men selve intervjuet, det kom aldri. Chris tok et bilde hvor Sverre løper etter Topper Headon, trommeslageren til Clash, for å få et intervju.

Det er jo en oppdagelses- og dannelsesreise som jeg ser Sverre siterer en del, og som jeg ser Geir Rakvaag har skrevet om i Nye Takter, som var veldig viktig for dem. Ble det viktig da, indirekte, for hele bandet?

Det ble det, vet du, for de hadde jo plater med tilbake, og de hadde helt klare overbevisninger om hva som var ... altså, de var litt nyfrelste, husker jeg, og vi hadde litt sunn skepsis, vi som var igjen. Men ska-takt, det var tøft, vet du, det var gøy og morsomt. Delta 5-gitaren til Chris var ikke jeg så veldig begeistra for den gang, men nå synes jeg egentlig det er ganske fint.

Når jeg hører på "Mind your own business" av Delta 5, så tenker jeg der er det noe – dodidodidodidi – den der bassen som løper oppover ...

Åja, det er sånn diskobass, det der ...

Ja, når den blir spilt i postpunk-nyveiv-sammenheng, så kjenner jeg igjen noe The Aller Værste! ...

Ja.

Så der kommer det en nyfrelst gjeng hjem med inspirasjon.

Ja, Sverre hadde kjøpt seg leopardjakke, og så løp Chris inn og kjøpte sin egen, og da kunne ikke Sverre gå med sin lenger, syntes han, det ville se for dumt ut hvis begge gikk med samme.

Ja, selvfølgelig, der har du det problemet.

Jeg kommer på noe og reiser meg for å hente noe.

Hva er det du ser etter?

Jeg må bare ... det høres jo unektelig ut som om ... det er det han står og spiller i der ...

Jeg rekker Lasse bookleten fra 99-samleren, og peker på et fotografi fra en live-jobb.

Å ja, der ja, den ja. Det var jo typisk sånn at det var Sverre som var lommekjent i London i forhold til Chris da.

Sverre er hipsteren av dere?

Jaja.

Alltid på hogget, alltid moderne, teft for det samtidige?

Ja. Så han kunne liksom lære Chris opp, da, vet du. Chris er på førstereis, vet du, hele verdensbildet skal snu seg for ham. Sverre hadde fordelen ved å ha vært der året før, i London, så han er jo kjempedreven.

Men hva syntes du om det de dro med seg hjem? Den nye musikken? Hva var det?

Ja, det var jo Gang of Four ... og en ting som hadde veldig mye å si for oss, det var den første plata til ... til ... faen heter de, da ... holdt på i mange mange år de der ... amerikanere ...

B-52's?

Ja.

Ja, den første der ja, med "Rock Lobster" og ...

Ja. Ja, den hørte vi jo på, med minimalismen og det hele. Den var spennende, syntes vi.

Det er en sekstitallslink til det?

Ja. Men det er mye sekstitall i nyveiven, mange sekstitallslinker der i det hele tatt.

Kom de med Costello og Public Image Limited også?

Ja ... Costello hadde vi jo oppdaget allerede, så det var liksom ikke helt nytt, men Costello var jo knall bra på den tiden, "This Year's Model" og sånt ...

Specials og Madness?

Ja, de hadde med seg den første Specials, "Gangsters", det var det første av ny-skaen som vi hørte, og hadde sikkert en finger med i spillet, eller en inspirasjonskilde, til "Blålys", tenker jeg, mellomspillet der.

Gang of Four synes jeg egentlig høres rimelig ut, at det kan ha vært med på å inspirere de mørkeste og tyngste postpunk-tingene til TAV!, de skjærende gitarene og den harde bassingen?

Ja, det kan være, vi hørte i hvert fall på Gang of Four.

Hva med Wire? XTC? Joy Division? Var det noe?

Det vesentligste med det nye, var at vi ble påminnet om at det gikk an å gjøre ting på andre måter. Av det nye stoffet var det forskjellige ting som de ulike i bandet hørte på. Chris Gang of Four, jeg Costello, Harald Clash, Sverre PiL. Og så kom skaen og Clash med bruken av reggaelementer i rocken. Folk fikk sine favoritter og kjepphester. Vi ville jo putte disse tingene inn i musikken, sammen med egne ideer, egne varianter, på øvingen. Vi hadde for eksempel reggae-forbud. Vi pleide å høre mye reggae om morgenen der, Harald og Ketil og meg, spilte "Police and thieves", men vi laget aldri reggaelåter for TAV!, men vi spilte en del reggae for å riste av oss fyllesjuken.

Men Clash og Pistols?

Clash, det var klart. Harald var helt Clash-fan. Det var Harald sine nye helter, det husker jeg veldig tydelig. Og hva var det ellers? Etter hvert kom jo Magazine og Joy Division ...

Hva låter hadde dere da dere startet? Hva var de første?

Ja, det må jo være de vi hadde fra Eddi Banan, og det var "En av dem" ... og så var det "Spisse sko" ... og "Døgnflue". Jeg husker jeg kom ut på Karensfryd med den. Ja, vi hadde vel flere ... En del låter hadde vi ikke med, "Hva skal vi i Nygårdsparken", den tok vi ikke opp igjen. Den var veldig knyttet til den utekonserten, et revynummer nærmest, blanding av revynummer og "(I don't want to go to) Chelsea".

"HVA OM VI GJØR DET MOTSATTE?"

Det står alltid "musikk: TAV!", og så står det "tekst: Myrvold", eller ...

Ja, det er vår Lennon-McCartney-måte å gjøre det på.

Stemmer det?

Altså, teksten er grei. Den som har skrevet teksten synger den.

Men i de faktiske tilfellene ... Når du sier du for eksempel kom til Karensfryd med "Døgnflue" ...

Ja, nei, da er det jo sånn at jeg egentlig har laget mesteparten av den låten, så akkurat der kunne det jo stått Lasse Myrvold og såvidere sånn ...

Så dere utviklet arrangementene sammen?

Ja, det var mye det ... Men det var ganske greit å gjøre det sånn. Harald hadde jo tenkt gjennom hvert eneste instrument, så han fikk jo veldig mye kritikk for at han ikke overlot noen ting til vår fantasi, og selvfølgelig måtte han jo bøye seg. Men Harald sine låter er veldig gjennomtenkte. Han har hatt en masterplan med hver låt. Men så har de blitt sabotert til å passe til bandet, og det er jo egentlig sånn jeg opplever det med mine låter og.

Er det?

Ja. Det er litt sånn "sabotasje må til".

Så det var ikke alltid en fikk realisert ideene sine innenfor TAV!?

Jo, nei ... Du har en første-idé, og så kommer man der og skal spille, og man forsøker å gjøre helt motsatte ting enn det som skulle være nærliggende, og noen ganger er jo det tøft, da. Som for eksempel "For dem betyr det lite", den er sånn at i stedet for at det bygger seg oppover mot mer og mer feitere refreng, så begynner den feitest i første linje, og så går den ned og ned til det nesten er ingenting igjen, og så kommer gitarmellospillet. Så det var et eller annet som dukket opp på øving: "Hva om vi gjør det motsatte?" Jeg tror jeg hadde forestilt meg at den skulle begynne med et vers, og så litt kraftigere på broen og så full trøkk på refrenget, da jeg kom med ideen. Og det var veldig spennende, å gjøre det helt motsatt.

Og det var sånt det var åpning for i TAV! Det var god stil i TAV!?

Det var god stil i TAV!, og var det noe man absolutt mente, så måtte man slåss for det. Det var alltid noen som hadde lyst til å gjøre det helt motsatt eller annerledes.

Det var ingen som motsatte seg den typen tankegang?

Nei, den fikk vi veldig inn. Bare tankegangen om at bassen skulle følge basstrommen – det er jo lærebok for de fleste band – men vi prøver hele tiden å la være å gjøre det, Ketil har til og med et parti i Søster Søster hvor han har etterslag på stortrommene. **Latter.**

Men hva med lyden da. Farfisa. To basser. Skarpe, tynne gitarer. Hissig vokal og etterslag. Stopp og start-struktur, uortodoks tromming.

Ja, der har du det.

Det skal litt til at sånt oppstår?

Ja, det er absolutt en særegen sound.

Særegent oppbygget band.

Vi prøver hele tiden å ta en alternativ ... Altså; den måten å gjøre det på som vi opplagt vet er den feteste, den hopper vi bare over, og så prøver vi å finne ut hva vi skal gjøre i stedet.

Men dette med farfisa og to basser, det er utslag av tilfeldigheter?

Det er litt tilfeldigheter. Både Harald og Sverre skulle spille i bandet, og da fikk vi problemer med at vi hadde to basser. I begynnelsen vekslet de på å spille bass og farfisa – farfisa hadde vi delvis med fordi Attractions hadde spilt orgel og det var tøft med sånn gammelt sekstitallsorgel. Sverre mener at det var avgjørende med farfisa-soloen til Bryan Ferry på den første Roxy-plata, men det er for hans del, jeg husker det ikke engang.

Lite fuzz på gitarene?

Ja, veldig mye clean lyd. Vi hadde ikke lyst til å bruke fuzz, det var litt statement; fuzz var linket til progrocken. Clean lyd gir mye kjappere tone i anslaget og passer til det rytmiske i TAV! Vår musikk er jo veldig punkt-orientert, som et strikkemønster, og det var tydelige punkter. Vi har kun fuzz når Chris spiller støygitarer sine. Jeg brukte en gammel Gibson rørforsterker og hadde en varm clean lyd. Chris har en HH, en transistorforsterker som gir en mer syntetisk og hardere lyd. Mange steder er det gjerne sånn at Chris har doble etterslag mens jeg har sakte, sånn at det blir en dynamikk og melodi mellom oss, for eksempel på ”Bare du som passer på”.

Hvilke sanger er det er to basser på?

Det er ”Dans til musikken”, for eksempel.

Mmm. Så da er det en dyp ...

En dyp, ”dodododo”, og en lys, ”donk donk dink donk donk donk”, eller hvordan det nå er ...

Jeg setter på en cd.

Men når går flyet ditt?

Det går ikke før ti, så vi har god tid, men vi tar en pause når du vil ...

Plata kommer på. ”Dans til musikken”.

Utrolig bra lyd i tammene her.

Ja.

Fornøyd med den?

Jaja. Kjempebra. Det var jo dette som var John Peels europeiske favoritt den måneden.

Det er helt vilt.

Mellospillet kommer.

Det her er ganske drøyt.

Ja.

Det er du som spiller, eller?

Nei, det er Chris, det er Chris som har hørt på Delta 5.

Det er tøft, da.

Ja, det er veldig bra.

Men melodien her er din?

Ja. Det er liksom meningen å være pønkesvaret på ”Dance to the music” til Sly and the Family Stone.

Vi kan snakke om det senere, men det er en av de mer hemmelighetsfulle tekstene dine?

Ja.

Det er stor forskjell på den og ”For dem betyr det lite”, for eksempel, som er mye enklere ...

Jaja.

Vi bestemmer oss for å ta en pause. Jeg rydder litt for Lasse.

ARTROCK VS POP, RIFF OG JAMMING

Lasse har en pakning som han ber meg varme i mikroovnen. Det er en slags fylt tøypose som han kan legge over skulderen. Han sier det tar vekk litt oppmerksomhet fra smerten.

Husker du flere låter det var to basser på?

På ”Materialtretthet” er det to basser på ”Dødelige Drifter” og ”Bare ikke nok”, der spiller jeg orgel ... kan være at det er på ”Blank” og, på selve ”Materialtretthet” er det to basser ... ”Hekt”? Ja, jeg tror det, det er litt orgel der, men det spiller jeg ... Og på ”Disniland”, der er det to basser på ”Disniland”, og ”Ideal ideal”, kanskje, jeg spiller jo orgel der ...

På dubversjonen, der er det jo mer orgel enn noensinne ...

Ja, der er det mye rart ... Ja, så er det ikke noen på live i Oscarsgate.

Arrangerte du bassganger for The Aller Værste!?

Nja ... nei, ikke direkte, det var oftest sånn at bassgangene ble jammet fram ... men det kunne være at Sverre spurte ”går det an å spille bassgang hvor jeg ikke trenger å trykke ned noen ting”, sa han, og sånn har han det på Disniland, der spilte han dong dong dong ding (**synger**) ...

Løse strenger? Det har jeg ikke tenkt på.

Ja.

Så han kunne gjøre det med en hånd.

Ja, det ble en spesiell lyd i det.

Jeg tenkte på denne perioden som kom valsende inn i musikken mot slutten av syttitallet og begynnelsen av åttitallet, som nordmenn den gang kalte nyveiv, og spellemannkomiteen kalte nyrock, og som engelskmennene nå kaller postpunk. Jeg ser det som en periode hvor du har en mørk og nærmest artrocka kunstsider – hvor for eksempel Public Image Limited, Wire, Joy Division eller Throbbing Gristle hører hjemme; masse harde og mørkt eksperimentelle band, og så har du den mykere linjen, sekstitalllinjen, mer popete, mer new wave; Blondie, The Cars, Madness, Elvis Costello og sånt. Jeg har klødd meg litt i hodet med henhold til dette; hvor vil du plassere The Aller Værste!?

The Aller Værste er nok litt begge deler, tror jeg. Når du har ”Må ha deg” kan du godt ha ”Hekt”, liksom. Vi er i begge leire. Jeg syntes det var fint å ha den variasjonen, at det var noe som ikke var lett tilgjengelig og noe som var det. Og live var det ofte like mye høydepunkt når Sverre sang ”jeg skulle ønske jeg kunne høre deg le igjen”; det ble også oppfattet som en del av helheten, at Sverre fikk trøkket sitt ut der. Vi klarte å sammenføre alt i bandet. Men det går også an å se generelt på det du spør om: Sverre har mer lyst til å være Public Image enn hva jeg har, hvis vi skal sammenligne. Jeg var opptatt av pop-elementet, ikke nødvendigvis i alle sammenhenger, men som en trend, jeg følte ikke så veldig behov for eksperimentering ... Det går kanskje litt på at jeg har drevet veldig mye med eksperimentering i andre perioder, det var liksom ikke der jeg hadde lyst til å eksperimentere mest.

Det stikker seg jo veldig ofte ut, veldig fengende og rett i ansiktet melodiske riff, som ofte føres på gitar?

Ja.

Hva er nå det der – jeg nynner et av lasses raske gitarriff ...?

”Ingen vei tilbake”?

Ja. For eksempel det riffet der, det er jo veldig fengende.

Ja, jeg hadde noen veldig flotte riff, og så hadde jeg en ganske smal måte å lage dem på. Hvis du sammenligner en del riff, så er jo det riffet der riffet på ”Blålys” baklengs, sånn cirka de samme tonene. Altså, det er ikke baklengs, men det er noe av samme måten å spille riff på. Og at jeg spiller riffet med en løs lys e-streng for eksempel, som lager et kjennemerke. Det var en signatur. Så det går igjen i flere låter, i hvert fall i ”Blålys” og ”Ingen vei tilbake”.

Kanskje det fineste riffet hos TAV! – hva med ”Må ha deg”-riffet?

Do do do do ... synger ... den der?

Ja. Det er jo mye halvtoner der.

Ja, det er akkordgangen som er spesiell. Det jammet vi oss fram til, Harald og Ketil og meg. Det er jo en slags reggae.

Dere jammet det fram. Var det en praksis i TAV!, skjedde det ofte?

Ikke så veldig ofte, men vi har en del jamminger. Den var sånn at Ketil og Harald og jeg kom litt før de andre og så holdt vi på.

Var det kjekt?

Ja. Og det temaet der, da tok vi utgangspunkt i kordene, jeg hadde en kordegang, og så laget vi et komp ut av det, og så skrev jeg teksten etter det.

Okei. Du hadde en struktur?

Nei, jeg hadde ikke noen struktur, men jeg hadde riffet. Så det var lettest å skrive en sang ut fra det. Det var jo en type sang som går på en akkordrunde med en liten variasjon i broen.

Så har du nærmest et dub-vers der?

Ja.

Med en Shadows-solo, eller hva vi skal kalle det?

Ja, det er Chris som har den. Han spiller en sånn detektiv-gitar, som vi kalte det, etter gitaren på ”Watching the detectives”.

Det er en intrikat bassgang den sangen har?

Jaja! Det var den vi jammet fram. Veldig bra. Drittoft.

PØNK, SKA, SEKTERISME: NYVEIV OG POSTPUNK

Så hvor bevisst vil du si, i sum, at de musikalske valgene var, om du tenker i forhold til rockehistorien og samtiden. Orienterte dere dere konsekvent mot andre ting?

Det er vondt å si ... Jeg har litt vondt nå, så jeg må bare tenke litt langsomt ... Altså ... Jeg kan jo snakke for meg selv ... Jeg brukte jo på en måte ting jeg hadde forhold til i musikken, det kunne være hvilken stilart som helst, og referanser, men jeg visste jo at det skulle gjennom The Aller Værste!-kvernen, så det var sånne ting man var spent på, om det ble tatt imot. Sånne små detaljer, som ”Søster, Søster”, for eksempel, som plutselig på slutten av verset har en nærmest Torbjørn Egner-aktig akkordgang ... Tar du gitaren til meg ...

Jeg lener meg til høyre for sofaen til Lasse, og gir ham kassegitaren. Han forsøker å spille. Det gjør vondt.

Lenge siden jeg har spilt gitar nå ...

Han spiller.

Ikke sant, du kjenner akkordene?

Jaja.

Jeg husker det ikke en gang ... Men altså, det var en litt Torbjørn Egner-aktig vending midt inni der ... ”jeg hadde våknet opp midt i en sykehusroman”. Den husker jeg at jeg likte veldig godt, men jeg var spent på om den passerte, om de andre ville like den.

Måtte du slåss for den?

Nei, måtte ikke det, den passerte. Men du vet det ikke på forhånd, men da tar du litt sats og så prøver du deg på den. Men det er litt humoristisk, da.

Spesielt i en sånn låt.

Jaja.

Jeg tenker på det siden du nevner ”Watching the detectives” i forbindelse med partiet i ”Må ha deg”, og så nevnte du Delta 5 i forbindelse med partiet i ”Dans til musikken” – sånn sett kan man jo få inntrykk av at dere som alle gode kunstnere stjeler med stor bevissthet?

Ja, det kan du jo si – for Chris var det jo en opplevelse, for Chris har jo aldri fått til den der klassiske sologitaren ...

Lasse må flytte seg i sofaen. Smerter.

Sånn. Nei, Chris har jo aldri fiksa å spille den klassiske sologitaren, ikke sant. Den har jo jeg på en måte inne, så det var veldig kjekt for han å oppdage at det var mange som drev på med

andre gitarsolo-stiler, så han blomstra veldig da han plutselig kunne være litt mer sånn Shadows, det løsna litt for han, rett og slett.

Så hele nyveiv-bølgen eller postpunk-bølgen, hvor man på en måte restarter rockehistorien med nye blanke ark, den passet Chris godt?

Ja, det tror jeg. Og så var det liksom sånn; vi hadde en verktøykasse vi kunne plukke fra: ”hmmm? Detektivgitar, kanskje?”

Vil du si at dere var aktive lyttere og platekjøpere?

Ja, vi kjøpte jo litt plater og sånn. Det var stort sett den ene plata som gikk på omgang.

Det er løye når jeg leser intervjuer. I et intervju så tar Chris, tror jeg, avstand fra Specials og sier neineinei, vi spiller ikke noe ska – han later litt som, tror jeg? Og i et annet intervju påstår en av dere at dere aldri hadde hørt om Talking Heads da dere ble sammenlignet med dem?

Ja, det er jo faktisk sant. Jeg husker jeg ble veldig overraska da noen folk kom og sa ”ja, dere har jo hørt mye på Talking Heads”, og vi var sånn, hvem? For min del hadde jeg ikke hørt om dem. Jeg husker vi kjøpte Talking Heads med en gang noen kom og sa det, for å finne ut hva det var. Jeg husker jeg var hjemme hos mor til Ketil, vi bodde der da vi var i Oslo, og da hadde vi fått tak i den der ”More songs about soap and houses”, eller hva det nå var ...

Building and food.

Building and food, var det ja. Så da hørte vi på det. Men det var uti 1980, så det var ikke noe vi hadde hørt på forhånd, det hadde gått oss forbi.

Dere var i kontakt med tidsånden, det er tydelig.

Ja. Men det der med ska, vi brukte jo ska i en del låter, men hvis du teller så er det ikke så mange låter som er ska-låter.

Det er vel ingen helt rene, kanskje?

Nei, det måtte være ”Spisse sko”, og mellomspillet til ”Blålys”.

Det er mye ska-elementer, da?

Ja, absolutt, ska og reggae-elementer, det går jo også inn i tekster og sånt, i hvert fall for mitt vedkommende. Det var litt spesielt, for jeg oppdaget at det gikk an å ... altså, jeg hørte på reggae-toastere, Linton Kwesi Johnston og sånne ting. Der var det setningslengder som var uvante i forhold til engelske pop-setningslengder, for de har disse her fem stavelses og tre stavelses, ikke sant, I love you og sånt, som er nesten umulig å si på norsk, bortsett fra ”Må ha deg”, som nesten var laget derfor. Den låten begynte nesten fordi jeg måtte finne en trestavelses-løsning. Hadde ambisjoner om å gjøre det ... ”Må ha deg, det må være en sånn en ...”

Men du hørte på reggae?

Ja – du hører hvordan jeg eksperimenterer med veldig lange setninger. Rytmissk er det sånn ... *synger* ... ”overdriver ikke når jeg sier at jeg visste at forholdet vårt var ikke intakt”. Hadde du tatt det langsommere, så ville det blitt sånn ... *han senker tempo, synger sløyt* ... ”overdriver ikke når jeg ...” Jeg ble i grunnen overrasket over at det tok så lang tid før man begynte å rappe på norsk, for rappen kom jo på den tiden, og da hadde jeg tenkt at det lå veldig godt til norsk språk å ha setninger som ikke var de der korte ”she loves you, yeah yeah”, liksom. Abba hadde jo også det, faktisk, rare lange setningslengder. Bacharach og.

Interessant – hvordan mener du at det ligger til det norske språket?

Nei, norsk syntaks er jo sånn at setningene gjerne er fem stavelser eller lenger, og ikke kortere, og det har konsekvenser for melodier og sånn. I hvert fall synes jeg å huske at mye av den popen som ble oversatt til norsk på sekstitallet var krøkkete fordi det var så banale setninger som ikke sa noen ting, og jeg tror egentlig det er vanskelig å finne løsninger. Men her kunne du bare kjøre i vei og ha rytmiske stavelser og sånt, og noen hooks innimellom.

Du er jo ikke langt unna en tidlig form for rap på for eksempel ”Fremmede i skapet”?

Ja, og det er jo til og med en Johnny Banan-låt, egentlig, før den dukket opp i Göbbels-sammenheng. Men du vet, i rap er det mye bra innrim og bokstavrim, mens det ikke alltid er så bra enderim. Jamaica-folkene drev på med dette, og Grandmaster Flash og disse folka hørte på det, og de samme tingene klarte vi delvis å plukke opp i våre tekster.

Men det med det norske – altså, det er mye med dere som er sånn; dere er ikke for tidlig ute, eller for sent ute, dere er midt i det. I dag virker det absolutt ikke opplagt at et norsk rockeband med ambisjoner som satser profesjonelt, som dere sa i avisen, med ni til fire-jobb, skal syng på norsk? Hvor bevisst var det? Var det uenighet om det?

Nei, vi følte jo at vårt publikum var i Norge, først og fremst. Det ga seg helt av seg selv. Det er klart at hvis vi skulle komme på ideen om å reise til England og prøve å breake der, så ville vi kunne skrive tekster på engelsk, skulle jeg tro, men det var aldri aktuelt. Det var ikke i horisonten vår engang.

Så for dere var det en opplagt ting at alle skrev på norsk.

Ja, det var jo sånn. Vårt publikum var jo også opptatt av norske tekster. Og andre band vi kunne sammenligne oss med var også på norsk. Norsk pønk var jo på norsk. Og jeg har inntrykk av at de som orienterte seg mot England, hørte på Clash og Costello, de skrev på norsk, mens de som orienterte seg mot Amerika, hørte på Springsteen og sånt, de skrev på engelsk. Jeg vet ikke helt hvorfor det ble slik, faktisk.

Du hadde få engelskspråklige på den tiden, du hadde The Cut, kanskje?

Ja, de kom litt i bakkant, eller de overlappa oss jo ...

Og tysk.

Ja, de ville jo være sånn New Romantics og sånt de, og prøvde så godt de kunne å være det. Jeg synes ikke Cut var så veldig heldig band.

Jeg liker godt "In dieser Stadt"-singelen.

Jaja, den er jo fin.

Og deler av første plata, men så blir det rols med dem ...

Det var et uttrykk det var lenge siden jeg hadde hørt.

Hva da?

Rols.

Rols, ja.

Vi ler.

Nei, jeg tenkte på det, fordi jeg leste disse gamle artiklene, og da Tor Marcussen anmeldte "Materialtretthet" i Aftenposten, så skryter han hemningsløst og kaller det en "umiddelbar klassiker" og det ene med det andre, og så utbryter han mot slutten "og så på norsk!"

Jeg vet ikke helt hvordan det funket for dem, liksom, Tor Marcussen hadde vært musikkjournalist i mange år ...

Det var jo ikke visesang dere holdt på med ...

Nei, det var ikke det.

Det kom rett i ansiktet.

Ja.

Skal vi snakke litt om pønken, kanskje?

Ja, det kan vi godt gjøre.

Hva betydde pønken for dere?

Den betød ganske mye, både inspirasjonsmessig og ellers, men litt i forskjellig grad, kan du si; Sverre var nok mye mer pønker enn hva jeg var.

Var du pønker noen gang? Ordentlig pønker?

Om jeg var? Nei, jeg vil ikke kalle meg pønker, men jeg ble jo gjerne kalt for det. Så. Samme for meg, egentlig.

Men Sverre var?

Han var jo som nevnt en tur over i England før han begynte i The Aller Værste! Men det var viktig for oss å slå gjennom hos pønkerne. Der var det et skille. Det var en sånn gatekeeper-

funksjon de hadde akkurat rundt 1980, at hvis du passerte som et ... hva heter det ... hvis du hadde cred der, liksom ...

Hvorfor det? Altså, om vi ser på det i dag – det var jo ikke avansert musikk, det var jo ikke spesielt intelligente folk, hva var det?

Det var den første generasjonen pønkere, og det var jo i Oslo stort sett at de holdt seg, og de hadde en sånn underground-greie mot slutten av syttitallet. Jeg kjente ikke så mye til det, for jeg bodde jo aldri i Oslo. Men Sverre kjente disse miljøene, og det var ikke bare pønkere, men også unge forfatterspirer som han selv hadde lyst til å være, Gene Dalby, Ola Bauer og sånne folk. Dette var Sverre sin kontaktflate, ikke oss andre, men den var veldig verdifull for oss, akkurat slik det var Sverre som hadde linken til Gateavisa, som også var viktig. Men du vet, pønkerne kom gjerne fra sånne frustrerte venstregreier de også, skuffede aktivister sånn som oss, sånn forskjellige Internasjonale Sosialister eller hva det nå skulle være for noe ... nei, det var vel ingen som var akkurat det, da, men ... og det var pønkekonsserter på Pilen i Oslo, med Oslo Børs og ...

Hærverk og ...

Hærverk og sånne ting, ja. Ingen har vel sunget pønk med sånn vestkantdialekt noen gang. Hehe. Og da vi passerte det nåløyet og ble godtatt – ikke bare godtatt, men satt høyt – så var det viktig for vår posisjon.

Viktigere enn å bli likt av Åge Aleksandersen.

Absolutt.

Og det har med det subkulturelle å gjøre.

Det har med det subkulturelle å gjøre. Og det har med alle disse ungdommene som vokste opp og skulle bli pønkere å gjøre. Men så kom alle disse rockeklubbene og alle disse ungdommene ... landet var tjukt i bygder med en pønk, ikke sant?

Ja, man sier jo det, at det var to eller tre pønkere i Stavanger.

Ja, jeg vet ikke hvor mange det var i Stavanger, men her var det en del. Altså, det var en alternativ greie, og nokså kul, i motsetning til hip, hvis du kan skille på de ordene. Det gjaldt ikke å være hip eller bedre enn noen andre, tvert imot så var det kul å være inkluderende, men selvfølgelig sekterisk.

Ja, var det stil? Altså, om jeg skal være ærlig, så er ikke norsk pønk så veldig sterk musikalsk – nå ser jeg ikke TAV! som et pønkeband i det hele tatt, da.

Nei, du kan ikke akkurat si at det var noen veldig supergode pønkeband.

Første Kjøtt-singelen; hvis det er pønk, så er jo den bra.

Jaja. Og Sjølmord-singelen, hvor de sang en sang på tysk og en på dansk, den syntes vi var veldig tøff. Trondhemsmiljøet var veldig viktig, med Liljedugg for eksempel som vi hadde kontakt med. Wannskrækk var jo bra, nyskapende og selvstendige. Og Trygve Lundemo som

skrev i Adresseavisa. Men alt dette er Sverre sin bane, jeg er helt talentløs på det. Han var veldig flink med nettverk. Når det gjelder pønk, så er ikke jeg personlig så glad i det. Det er kjekt å spille det, pønkekonsserter er jo en happening, men å sette seg ned foran stereoanlegget og høre på det, er ikke noe særlig.

Men alt dette var subkultur, og det var ...

Ja, det var up and coming miljøer, og det var noe annet, definitivt, og vi ble oppfattet å tilhøre det på en måte, og det gjorde vi jo og.

Men rent musikalsk ser du vel ikke på TAV! som et pønkeband?

Neida. Vi var orientert i forhold til den nye musikken, nyveiven. Pønk var jo passé allerede, men det var den spiriten og det var opprøret mot det etablerte musikkmiljøet, du hadde jo denne "før og etter", liksom. Før var det Boring Old Farts og danseband og alt dette, og alle disse kompromissene, og så hadde du sånne som Sambandet, som var et rockeband men også et danseband.

Men da pønken kom i England i seksogstøtti, syvogstøtti – og så var det brått slutt – nådde det deg, dere, da?

Ja, jeg var i England i nittensøttiåtte og så X-Ray-Specs, ja.

De var bra!

Ja.

Likte du det?

Ja, de gjorde veldig inntrykk der og da. Jeg kan ikke akkurat si at jeg forsto så veldig mye av det, men det var jo min aller første pønkekonsert, og det var et jævlig driv og et jævlig liv, kjempegøy.

Hun var frisk hun der ... Hva var det hun het ...

Poly Styrene.

Ja, det var det hun het. "Oh Bondage Up Yours".

Ja.

Sekterisk, sa du?

Ja, en hver subkultur er jo sekterisk. Den vil forandre samfunnet, men den vil ikke innlemme hele samfunnet i sin egen bevegelse. Man har sine egne koder som er basert på avstandstagelse fra samfunnet, og disse tegnene er viktige for å markere innside og utside.

Er det religiøst?

Om det er religiøst? Nei, det vil jeg ikke si. Men det har jo vært sånn i rocken mange ganger, forskjellige puritanismer hvor du skal være på en bestemt måte.

Var dere puritanske i TAV!?

Hva mener du, sånn ...

Holdninger, overfor andre grupper, i rocken og i musikken deres ...

Jo, vi var nok det, vi var nok kritiske ... Men altså, mye av fighten for oss gikk på holdninger. For eksempel, NRK kom med Nattrock, de ville ha Nattrock på første mai og dette lukta jo vi at her var det noe som ikke stemte.

Javel?

Første mai var jo det årlige opprøret med tåregass, liksom tradisjonen i Oslo hvor mange av pønkerne pleide å være involvert, så det at NRK ville ha Nattrock akkurat denne dagen var at de ville bruke ungdommens musikk mot ungdommen. Sånn opplevde vi det. Vi tolket nattrocken som at den var timet for å holde ungdommen unna sentrum, og fant ut at det var forkastelig å stille opp der. Så vi stilte ikke opp, og Kjøtt spilte ikke heller, de fikk og tilbudet. Men DePress spilte, så de skjønnte ikke det poenget, og det var kanskje akkurat en sånn overgang. Kanskje de var et år etter oss og derfor ikke skjønnte poenget. Vi var litt eldre og hadde en viss politisk skolering, og så det i et slikt lys.

Dere var In the know og de var utenfor.

Jaja. Og jeg tror det var et riktig valg av oss. Selv om det åpenbart var et dilemma; fjernsynseksponering og god betaling. Vi sa også alltid nei til å spille på messer. Vi var veldig kresne, vi sa ofte nei til ting fordi det gikk ut over hvordan vi ville blitt oppfattet. Kanskje vi var overforsiktige? Jeg vet ikke.

Men dere var overbevist om at dere hadde rett, ikke sant, litt sånn som AKP-erne?

Hva mener du med at vi hadde rett?

Nei, dere sognet jo til en subkultur som tok avstand fra ting, i dette tilfellet NRKs nattrockforsøk på å holde ungene fra gata, og hele denne subkulturen er jo etablering av fronter og man opprettholder det sekteriske – man tror jo på noe?

Ja ... Å faen det er vondt ...

Lasse har det ikke bra nå.

... men du kan si at i det tilfellet der ... vi oppfattet at det var rett av oss å ikke stille. Det var på en måte våre første fans, det var en del av disse folka. Og det var også sånn da vi vant Spellemannsprisen, ikke sant – vi fikk vite det på forhånd, det gjør man ikke nå – vi var veldig usikre på om det var noe å ta imot, hvordan det ville bli oppfatta, om det ville bli oppfatta som sell-out. Så vi hadde snakket med folk i miljøet, men det var liksom ”go for it”.

Sånn som Sartre, da han ikke tok imot Nobelprisen?

Ja noe sånt i den duren.

Jeg har lest et morsomt oppslag fra Se og Hør hvor Chris Erichsen blir intervjuet. Han er veldig stor i kjeften og sier "nei vi skulle nå egentlig ikke ta imot denne prisen, men nå skal vi få den smelta inn i karosseriet på bilen", og "det er det verste vi har vært med på denne Spellemannsprisen" – stemmer det?

Nei, det husker jeg ikke – men vi hadde markeringsbehov, det er helt sikkert. Det var jo liksom det gode selskap. Det er jo det med hele Spellemannsprisen. Alle er venner og "nå er musikk Norge samla" og sånt. Det er en ideologi som ikke passet inn i det hele tatt med det vi holdt på med. Så vi måtte jo ... Chris, han er litt sånn, god skuespiller, men han har lett for å overspille enkelte ganger ... hehe. Men vi fikk mange tilbud fra folk, sveisere som tilbød seg å sveise Spellemannsprisen inn i bussen.

Jeg vet ikke om du har sett en veldig interessant bok som heter "Rip it up and start again"? Det er en omfattende, nesten litt akademisk, postpunk-studie som har kommet fra England. Simon Reynolds skriver at pønken i seg selv bare er Chuck Berry spilt veldig fort, og egentlig back to basics rock n roll, mens det som hendte rett etter pønken er det interessante. Han mener at '78-'84 er bedre enn '64-'68, og at det er den mest kreative, innovative epoken i rocken. Hva synes du om en sånn påstand?

Ja, det er vanskelig å si. Men absolutt. Det var sinnssykt mye som skjedde, og det var lov å prøve mange ting. Pønken var jo på en måte ... **synger monotont** ... dodo dodo dodo, altså ... og det var noen som spilte hardcore pønkeband, ennå fortere og ennå svartere skinnjakker og sånt. Men i postpunkten, altså minuttet etter pønken – det som skjedde var vel at pønken fungerte som en overgangssak. Nå gjelder ikke de gamle reglene, nå er det ikke progrock og stadionrock, nå er hippietiden over, så dermed kan ikke musikere som har etablert seg komme å gjøre krav på hva musikk er, for nå kommer det en helt ny generasjon som har lyst til å vise hva musikk er.

Og som har lyst til å spille gitar og trommer og gjøre alt på en helt ny måte?

Ja, selv om de ikke får til det Hendrix gjorde, så vil de likevel kreve sin rett til å gjøre noe originalt og tøft.

Og i helt andre takter og ... det er en veldig eksperimentering?

Ja, det er mye rart. Det du har mye av, som er en mainstream-bevegelse, det er den fusjonen, som vi er en del av og, hvor reggae-elementene går over i rock-elementene. Costello og The Clash, for eksempel, og så har du sånne band som The Police, og alle de Two-Tone-greiene, ska-bandene og ...

Du har avanserte arrangementer, for eksempel tromminga til Police er jo ikke for enhver trommis ...

Nei, Police de besto jo av litt eldre folk, de, trommisen hadde jo spilt med Kevin Coyne, eller var det gitaristen? Jo, jeg tror det, gitaristen. De hadde jo bakgrunn i annen slags musikk da de starta Police. Så Police var på en måte gamle gutter som bestemte seg for å prøve en ny sak; nå skal vi prøve oss i dette landskapet.

Det opplever jeg som interessant i denne musikken – XTC er et annet sånt band; det er ganske avansert det de etter hvert holder på med?

Absolutt. Og de går jo også tilbake og låner ting.

Var det inspirerende for deg? At du kunne kombinere musikalsk rikdom, mer enn bare tre grep, med energien fra pønken og den nye avantgarden?

Ja, det var jo veldig tøft. Jeg tror jeg hadde dødd hvis jeg bare skulle spille de tre grepene. Men der gikk det ikke, det gikk på melodiganger og riff og tøffe ting. Ja. Absolutt. Og vi har jo veldig skeive ting enkelte ganger.

Ble pønken etter hvert bare stil og lite innhold?

Ja, nå vet ikke jeg hvor lenge folk var hardcore pønkere, men det blir noe absurd i seg selv å være det, for det er en konservativ impuls – å låse seg fast i en stil; det er umulig å stå for pønk som musikk i 1981 for eksempel. Det viktige med pønken var det den førte til. Pønk som innhold og pønk som form kan være to forskjellige ting, innholdet er jo for mange bruddet, og hvor mange ganger kan du gjenta det? Det blir som søttende mai og 1814 om du sammenligner, søttende mai kommer om og om igjen, men 1814 kommer ikke tilbake.

Men i 1980 vil du ha cred fra pønkerne som TAV!-medlem?

Nei, jeg vil ikke ... Altså, jeg vil ha cred av miljøet, fordi miljøet var også på jakt etter ting. Å bare spille tre-greps, det hadde de gjort i noen år, så det at det kom skikkelig bra band med attitude, det var jo bra for dem, for det trengte disse miljøene. Og det var jo flere som kom etter hvert. Det var veldig typisk for The Aller Værste!, vi spilte på møter for de som arrangerte husokkupasjoner og sånne ting, og de folka var sånne som gikk inn i Blitz-miljøer seinere, og det var jo mange av pønkerne som bare ble blitzere egentlig.

Men, det er jo en tid med et sterkt hat. Altså, Johnny Rotten og hele den bevegelsen som fulgte etter plater som "Anarchy in the UK". Og jeg tenker – når jeg hører på TAV! sine tekster, så er kanskje det det mest pønkete ved The Aller Værste!? I noen av tekstene, kanskje spesielt Chris sine, noen av dine til dels. Det er i hvertfall en veldig sterk aggresjon mot en del ting i samfunnet, og en del desperasjon – og jeg vil si et hat. Kjente du sånne følelser i deg på denne tiden?

Lasse har svært vondt nå.

Au au ... Hva sa du?

Var det et hat i dere?

Eh ... Jeg tror ingen har spurt spørsmålet om vi hadde et hat ... Kan jeg få vann?

Ja.

Jeg rekker ham vannglasset. Han drikker. Tar tabletter.

Det var jo en type oppgittethet, da, fordi at, for oss som var den generasjonen der, vi hadde jo holdt på med venstreistisk politikk og hatt visse forhåpninger ...

POSERING SOM SINT UNG MANN? DE TYDELIGE LASSE-TEKSTENE: "FOR DEM BETYR DET LITE", "DØGNFLUE", TAVS REGELSETT

Nei, det med hat ... det er veldig vanskelig å si. Jeg er litt usikker på det egentlig, eller om det på en måte bare er så herlig å ...

... du sa tidligere at det var gøy å gjøre detm spille det ut?

Ja, det er gøy å være ...

... er det posering?

Ja, det er litt posering, det er litt lek i det.

For du er en snill gutt, som du sa?

Ja. Det er noe lek i det og. *Men var noen i bandet sintere enn de andre?*

Altså, vi hadde alltid noe vi var sinte på; den idiotiske norske platebransjen som ikke skjønner noen ting, "og hva i all verden er det nå Morten Jørgensen tenker på når han gjør det og det og sier sånn og sånn" ...

Så du er i tvil om det faktisk var et reelt hat?

Hat er et sterkt ord.

Ja, det er derfor jeg spør.

Nei, jeg kan ikke huske om vi hadde et direkte hat, men jeg tror – hvis man skal bruke klisjeer her – at det mer er et uttrykk for fremmedgjøringen. Huff, det høres virkelig klisjé ut. Nei, men hvis vi skal gå inn på det - hat er jo en av grunnfølelsene våre, så det er vel alltid noe hat der, ved siden av kjærligheten, om vi ser veldig grovt på det. Det er vel alltid noe hat, noe avsky, i forskjellige skalaer. Og det er jo noe man må få utløp for, få tydeliggjort, så det er klart. Vi lekte nok med det, og det har noe med erkjennelsen å gjøre. Det var jo også mye aggresjon i pønkemiljøet, flere elementer der som likte å komme i konflikt med sossen. Men altså, ingen av oss gikk rundt som tikkende bomber. Jeg ser på pønkehelten, denne aggressive rollen, som noe som er umulig å leve opp til, men kjekt å iscenesette, dytte foran seg; og det gjorde vi i enkelte låter, kan jeg nok si; iscenesatte en aggressivitet, brukte det som et element i tekst, musikk og fremførelse. Jeg kan ikke si vi hatet den eller den, eller det, type kapitalismen – hvordan kan man hate noe som er så abstrakt? Man kan jo tro det selv, være fanatisk antikapitalist, men da eksperimenterer man med seg selv, som ungdommer gjerne gjør, eksperimenterer med identiteter. Akkurat slik jeg leste "Kvalmen" av Sartre og var fysisk kvalm i to uker; det holdt ikke så lenge.

"For dem betyr det lite", for eksempel, det er en av tekstene jeg tenker på når jeg spør om dette.

Det er jo en tekst jeg ikke synes er så typisk meg, egentlig.

Det er den tydeligste og enkleste?

Det er en enkel låt, liksom.

Mest propagandistiske, nesten?

Ja, men samtidig er den på en måte den minst personlige. Kan godt være den oppfattes personlig, men den er ”bare en sånn sang”, liksom. Jeg er flink til å skrive sanger, så jeg skrev ”en sånn sang”. Jeg har alltid vært litt i tvil om den selv, den er litt tidløs, den kunne godt ha vært sunget av en visegruppe i nittensøttifire. Jeg opplever ikke den som særlig avantgarde skrevet eller veldig på høyden, men det er en fin melodi.

Flott riff?

Ja, og den er elegant skrevet, så vidt jeg husker. Men ”Døgnflue” for eksempel, det var en fin hylesang å være sint på. Men den har jo sine andre sider... det er mye humor i den, henvisninger og sånn. Den begynner jo med ”det sies nye tider er i emning, jeg trues med å bli en overlevning” – og begynnelsen henviser til sangboka til ml-erne. ”Times they are a changing” oversatt til ml-sk: *synger* ... ”for ei ny tid er i emning”. Den spiller på ml-varianten av Bob Dylan. Og ”jeg trues med å bli en overlevning”, det er sånn; den aller siste musikken, pønken, kanskje, ikke sant – og den er allerede passé.

Det er en herlig brøling der, når hele bandet stopper.

Ja. Ikke sant. Og så kommer den rollen, hva han drømmer om helten, når han vil kjøre rundt og sjekke opp mannekenger ...

Og sove i alle vannsengene ...

Ja, leve det livet, liksom. Som blir fremstilt som ganske banalt, i motsetning til nå, hvor det å velte seg med Aylar er bra, mens det den gang var det teiteste du kunne drømme om. Og så kommer neste verset, som er moteindustrien som kjører i full fart, ikke sant, ”den nye buksen koster hundre kroner mer”, det bare akselererer, og da er det jeg-personen som foretrekker å gå på kjøret istedenfor å følge det kjøret, og han balanserer fra bajer til bajer.

Ja, den er god. Det er et tema som dukker opp igjen i en The Beste-sang, hvor alt personen har å gjøre er å slå korken av en ny flaske.

Ja, vippe korken av den neste flasken. ”Pappa til alle pappaer”, ja.

For øvrig en veldig mystisk tekst.

Ja, jeg synes jeg har veldig spesielle tekster der.

Den er kjempebra. Den og ”Øksen ligger på bordet” er fantastiske sanger.

Ja.

Det er fortsatt et mysterium for meg, og ingen av oss kan vel svare helt på det; men hvorfor det er slik at det i en periode kan det oppstå noe sånt som dette, sånn det for eksempel var mot slutten av syttitallet og begynnelsen av åttitallet, da alle reglene kan settes til side og alt virker friskt, mens i andre epoker er det ingen som klarer det, det skjer ingenting, det blir Idol og Idol og Idol. Det undrer meg hva som pågikk.

Ja, nei, det er vondt å si.

Lasse ber meg om å ta noen tabletter til ham. Han sier han skal på sykehuset i morgen, da vil han legge seg inn. Han sier han egentlig ville lagt seg inn denne dagen, men lot være siden vi skulle gjøre intervjuet. Sykepleieren ville legge ham inn i dag, så han er litt på kanten, sier han.

Men det oppstår jo fort regler, tenker jeg. Det er akkurat som i et parforhold, man er forelska og alt føles fritt, og så er det plutselig regler.

Jo, men det var regler med en gang. Vi var veldig tidlig ute med å definere reglene våre selv.

Husker du hva det var slags regler?

Vi hadde ikke en slow klinesang, liksom. Jeg hadde en sånn sang, men det viste seg at det funka ikke, vi skjønte at det gjør vi ikke igjen. Altså en ballade. Det hadde sikkert funka på plate, men ikke live, ikke med vår setting, men i en setting hvor det var en helt på en scene og sånt, så ville det kunne gå. Vi hadde en veldig egalitær stil.

Så de var en del ting man ikke kunne gjøre? TAV! virker jo i utgangspunktet som et band hvor alt kan skje?

Ja. Det var mange ting det ikke var verdt å tenke en gang.

Gitarsoloer?

Nei, det var tillatt. Har jo noen av dem. Men det blir jo ikke på den måten, de blir gjerne annerledes enn klassiske gitarsoloer.

De framstår ofte mer som gitartemaer?

Ja, du har jo sånn som "Søster, søster" for eksempel, der har jeg en gitarsolo på slutten, og sånn ville man ikke spilt gitar i 1975, for eksempel. Da har jeg putta inn noe i hovedriffet, putta inn noe primitivisme, liksom, litt løse strenger og sånn, og så spiller jeg videre på det i soloen og utnytter det.

Analytiske soloer, vil du si det?

Ja, det er gjennomtenkt.

Det er ikke føleri: nå står jeg her i tre minutter og jammer i c?

Absolutt ikke. Og vi har en sånn Peter Green-aktig solo, er det på "Hekt" tro? På slutten. Når låten fader ut spiller jeg en langsom moll-blues med masse klang, helt upåvirka av den andre

musikken, mens det bare øser og øser. Det gjorde vi i studio. Da bestemte vi oss for å gjøre en sånn kontradiktorisk ting. Var veldig vanskelig å få til forresten, å spille så rolig og så laidback oppå det kompet. Så har du slide-gitar solo på ”Disniland”. Og den er jo, i hvert fall til å begynne med – den går jo litt i oppløsning etter hvert – men den begynner med sånn klassisk slideblues-solo.

Liker du å spille solo?

Ja, jeg liker godt å spille solo, jeg, det er jo mitt hovedinstrument opprinnelig.

Avslutningsvis her med pønken: var det en personlig risiko for deg? Du var i et miljø hvor samfunnet og borgerskapet, og i hvert fall 99% av stavangers befolkning både da og nå, betraktet det som direkte farlig for samfunnet. Følte du at du gjorde noe modig, noe farlig?

Nei, jeg følte ikke noe sånt.

Overfor gamle tanter og onkler eller naboer eller hvem det måtte være?

Nei, det følte jeg ikke. Tror ikke vi følte oss trua på noen måte.

Eller truende?

Ja, det kan jo godt være. Da vi krasja bandbussen så traff jo den store svarte bussen vår med TAV!-stjerne på siden den lille familien som var på vei til bestemors hus med kaker og brus. Lensmannen gikk inn for skylddeling, ut fra sporene og sånt, men da det kom opp i retten ... haha ... **latter** ... vi hadde ikke sjangs. Det var liksom de skumle. Så der passet vi nok inn i trusselbildet.

Men ingen personlig risiko, nei, det krevde ikke noe mot å stikke seg ut i et av de mest progressive og merkverdige norske bandene noen hadde sett?

Nei, jeg følte ikke det, men nå var jo jeg litt eldre, da. Og allerede på denne tiden var jo pønken gammelt nytt, det var ikke lenger en media-hype, hakekors og hanekam, så det var ikke så mye igjen av det.

Verken overfor Grossererens Datter eller noen andre?

Nei, jeg følte ikke det var noe problem.

Du føler at du og dere ble akseptert.

Vi ble veldig fort akseptert. Bare det at vi fikk Spellemannsprisen, da var det sånn ”jeg liker ikke musikken, men han har jo fått Spellemannsprisen”. Du er liksom på en måte safe.

Ja, det er det mamma sier og, ”tekstene er jo gode”.

Jaa, tekstene har ikke min mor kommentert noe, hun forstår jo ikke alltid tekstene, sier hun – ”pappa til alle pappaer”, og sånn, der forstår hun ikke teksten.

Den er jo i det hele tatt ganske mystisk.

Ja.

INDIE ELLER EN DYD AV NØDVENDIGHET? OSS MOT DEM, "DISKODRØV", LEGOLAS

Men ut av dette oppstår jo indieideologien. Uavhengighet er tidens melodi, og blir TAV!s melodi.

Ja, vi er jo der. Det er en dyd av nødvendighet. Da vi skulle gi ut "Materialtretthet" var det ikke noen plateselskap som var interessert, rett og slett.

Men det påstås i intervjuer at CBS og andre løp etter dere med kontrakter?

Det kan godt være at de gjorde det etterpå, men da vi drev og planla det så var det ingenting.

Dere startet Den Gode Hensikt med singelen?

Ja.

Prøvde dere å få kontrakt med "Blålys/På vei hjem"?

Nei, det gjorde vi ikke, de ga vi ut direkte, og det var derfor vi starta Den gode hensikt for å ha den labelen.

Dette er en bevisst holdning for dere på den tiden? Å være uavhengig? Ha eget plateselskap?

Jaaaa ... vi hadde ikke egentlig noe valg, akkurat som det ikke var spillejobber, annet enn gjennom rockeklubber og sånt, så gikk det sånn. Vi solgte jo mye plater selv og gikk ut i plateforretningene og pusha, og pusha til folk på konserter. Spesielt de to første, med "Materialtretthet" ble det veldig annerledes. Da fikk vi en jævlig god distribusjonsdeal med Polydor ... Polygram .... Et eller annet sånt. Den var veldig bra. Men da var vi midt i smørøyet, de skjønnte hva de hadde kontrakt på. Og det var de som meldte oss opp til Spellemannsprisen, vi hadde jo ikke tenkt på det i det hele tatt.

Når jeg leser de gamle intervjuene så snakker de andre som om dette er noe dere har tenkt mye på, at dere på død og liv for guds skyld alltid skal være uavhengige?

Ja, uavhengighetstanken ligger jo der, at vi ikke vil la oss diktere. Men det var heller ikke aktuelt å bli noe annet. Da vi holdt på å planlegge "Materialtretthet", våren 1980, da var det ikke noe ... det så ut som om Gateavisa ville inn i et eller annet, et samarbeidsprosjekt der Gateavisa var deleier i et plateselskap, men Gateavisa falt fra, så det ble ikke aktuelt. Og så ordnet vi det på en annen måte, vi fikk rett og slett lån, forskudd, vi solgte 200 plater i forskudd til Apollon før vi hadde gitt ut noe som helst. Han garanterte for utgivelsen.

Platebutikken her i Bergen?

Ja, Frode Svanevik. Nå er det jo mulig jeg husker feil, da, for jeg var ikke den som dealte mest med sånne ting ... det ble til at vi ga det ut på eget selskap, men at vi hadde distribusjonsavtale med Polygram eller Polydor.

Så det er dels nødvendighet, dels ideologi?

Ja. På ”Materialtrettet” var det jo og sånn at vi ikke hadde kapasitet til å drive det selv.

Det må ha tatt kolossalt med tid?

Ja, pakke singler, satt og brukte en time eller to eller tre innimellom og sendte av gårde ...

Likte du det?

Nei.

Likte de andre det?

Nei, det er ingen som ... altså, jeg vet ikke. Så lenge det går til en god sak, så gjør man jo ting man ikke liker.

Men dere ga jo ut et annet band på DGH?

Ja, det var et band som hadde lyst til å komme, Shjakk, var det det? Det hadde ikke jeg noenting med å gjøre. Lurer på om det var Chris som var produsent? Var det ikke det?

Jeg vet ikke. Men alt dette, med uavhengighet og eget distribusjonsselskap, egen label; det var ikke noe du var veldig engasjert i som person?

Ikke så ... nei. Det var ikke noe jeg var engasjert i som person. Selve prinsippet med uavhengighet var veldig bra. Det hadde jo vært pyton å hatt et plateselskap som hadde en produsent som skulle bestemme hva vi skulle gjøre der vi holdt på med de der fem viljene våre som allerede var i full turbo, ikke sant. Så det hadde ikke vært noe. Vi hadde ikke stolt på en ytre person.

Så uavhengighetslinjen var det enighet om i bandet?

Absolutt, det tror jeg. Og det ble jo ikke noe problem i og med at distribusjonen var garantert etter hvert. Så da ”Disniland” kom var det bare å gjøre det samme.

Hvordan ser du på det i dag? Altså, er det en bevisst og selvstendig kritisk tankegang – det er jo ikke noe dere velger av egen dårlige erfaring – eller ser du det som en den tidens indiemote, å ikke jobbe målbevisst inn mot plateselskapene ogsåvidere?

Altså, plateselskapene hadde jo en veldig dårlig presse, liksom, first bad press. De var jo uglesett. De var ikke særlig villige til å høre på den nye musikken. Så folk begynte å gi ut plater selv, singler, ikke sant, det var overkommelig å gjøre det selv, man trengte dem ikke til det, Hærverk og oss ogsåvidere. Singler hadde en sterk status på denne tiden, det var knyttet til tiden før rocken skilte lag med popen, det var knyttet til gullalderen med The Who og sånne ting. Men en lp var jo et større løft og der var vi tidlig ute. Jeg så jo den norske rockehistorien, den serien, da de tok opp det med at plateselskapene drev og laget underselskaper hvor de ga artistene full frihet; de kjøpte seg inn den veien, og publikum oppdaget ikke det.

Men her er dere i starten av denne tiden og denne ideologien, og norske plateselskap har vel ennå ikke skjönt at indie er stort kommersielt potensiale? Det er tre år før Smiths, liksom.

Nei, det er det. Og du får den økonomien senere, ja, det hadde vel allerede begynt, hvor indiemarkedet nærmest fungerer som et rekrutteringsmarked til hovedmarkedet, så de som slår gjennom, kommer opp over indienivå, de signer på hovedetiketten. Men det krydde av band som ga ut plater på egne selskap og sånne ting, så det var ikke i de vanlige plateforretningene du fikk tak i det – så det vokste seg vel fram som en nødvendighet.

Var det elitistisk? Var det noe elitistisk i det?

På hvilken måte?

Nei, jeg er usikker. Men det er klart at alle subkulturer, enten de finnes på universitetet eller i rocken, kan ha et snev av å bli en elite eller betrakte seg selv som en elite? Type Helge Gaarder?

Ja, han ... Helge er jo sånn som er flink å snakke for seg, og med mye driv i. Han så vel bare masse muligheter, han, som åpnet seg opp. Det er noe med at man ikke vet hva man har, man vet ikke hva dette er for noe, man vet ikke den økonomiske basisen i det, så det er penger ute og går som søker etter folk som har greie på saker, sånn som det er i næringslivet alltid. Og da er det noen som kan være entreprenører som kan slå seg opp. Og jeg har følelsen av at Helge kan ha vært litt sånn. Etter hvert kom han jo inn og ble rockebyråkrat og alt det der.

Han flotta seg jo med litterære symboler og allitterasjoner i tekstene sine, og det ble mer og mer ...

Snobbete, ja?

Jo, snobbete, og mindre og mindre folkelig. Men man kan vel og si at det finnes et anti-folkelig spor hos The Aller Værste!, det er vel kanskje derfor jeg spør om det finnes en elitisme i det?

Ja, det kan godt være. Har du noen eksempel?

Eh ... ja ... hvis du tar "Rene hender", som jeg opplever som en frisk sarkasme overfor borgerskapet og "de andre" – det er veldig mye oss mot de andre?

Ja, det er det. Det viser jo at det er en sosial konstruksjon i det. For "de andre" er jo de som bøyer seg for streitheten, kan du si, sånn som "De fornøyde", det er jo også en sånn. Det har med det subkulturelle igjen, hvor man har en alternativ kanon, noen blir stående utenfor.

Eller hva med strukturen i den låten med "det er noen som steller i stand eksplosjoner" – det er også disse "noen", disse "andre"?

Ja, "Discodrøv". Den har jeg litt blandede følelser med. Den er litt sånn peke og vise, propagandistisk, på en måte. Litt pekefinger, litt Margrethe Munthe i pønkeversjon. Jeg-personen er litt belærende, ikke sant. Men den har jævlige tøffe rim, da.

Fantastisk. "Rotter seg sammen i bykjernen, melder seg inn i heimevernet".

Jaja.

Og så er det noe med produksjonen og strukturen i låten. Åpner jo og slutter med et parti som høres ut som om det er spilt inn i en fabrikkhall?

Jaja, det er det der megafonaktige ...

Og så kommer det lette og livligere blåsere ...

Ja, det er vittig det der. Men teksten er litt sånn ... det handler om at man blir ...

Det er Orwellsk?

Ja, det er litt sånn, ikke sant, og så er det datamaskiner, og så er det nummere, og utnytte dobbelbetydningen av nummere ...

Er det datert synes du?

Ja, altså, nei, jeg vet ikke ... selve det at disko skulle være fienden, det er vel litt datert ... men det var jo faktisk sånn den gangen ...

Det er jo fienden i "Du sklei meg så nær innpå livet" og?

Ja. Og det er ikke diskomusikken, tror jeg. Det er diskokulturen, selvfølgelig, for det var den kommersielle utekulturen.

Og det likte dere ikke.

Nei, det var billig for stedene å kjøre diskotek i stedet for å ha band og sånt.

Er dette anti-folkelig eller elitistisk, eller er det bare sunn kritisk holdning?

Det ble vel oppfatta som anti-kommersielt, men det er sikkert mye elitisme i det også. Jeg tror for mitt vedkommende – jeg var veldig ubevisst iforhold til feminisme og sånne ting, så disko var musikk som jentene likte. Jentene hadde jo ikke peiling på rock, liksom. Det er litt den typen holdninger. Jentene har ikke fått lov til å være skikkelig til stede i rockehistorien.

Samtidig som akkurat denne perioden vi snakker om, da kom Poly Styrene, da kom The Slits, da kom Delta 5, mange bra jenteband?

Jo visst, men det var akkurat det med disko, jentene gikk på disko. Dessverre. I stedetfor å komme til oss. Det var nok ikke bare lett å være i jenteband på den tiden, det var mye negative holdninger i rockemiljøet, og i det institusjonelle, og i det sosiale; jeg innbiller meg at det er mer naturlig for gutter å være fem gutter sammen, i en gjeng, enn for jenter. Men dette er jeg veldig usikker på. Uansett var det nok veldig bra at AKKS og slike ting ble startet.

Var det 85% gutter som kom og så The Aller Værste!?

Det var mye gutter og det var mye sånn litt spesielle, sånne som stamma, kanskje, og tykke briller og ... Det var utskuddene som kom, fikk jeg inntrykk av, de som ble mobba ogsåvidere. Det var en trøst for alle nerdene.

Kom det ikke noen jenter og så på Chris, da? Legolas, var det ikke det du kalte ham?

Joda ... hehe .. nei, det var jo ikke da han så ut som Legolas, det var mer tidlig på syttitalet, ung og pen og spilte fløyte ... hehe ... Ketil har fortalt om det; de gikk på gymnaset, han kjente ikke Chris da, men irriterte seg over han der pene fyren som satt på gresset og spilte fløyte med en skokk av jenter rundt seg ... hehe.

3 DGH01, JOHN PEEL, KORVETTEN

Okei, så kommer DGH01, januar '79. Kan du huske noe om innspillingen av singelen?

Ja, vi spilte inn fire låter først, det var rett før jul, på et eller annet tidspunkt. Det var "Ingen vei tilbake", og så var det en låt til, to av mine, ser du ... det kunne være "Discodrøv", for den laget jeg ganske tidlig, en av låtene vi skrev i oktober allerede, ja, det var første låten hvor vi begynte å prøve ut farfisa-orgelet.

Fire sanger, var det tenkt som en ep?

Det var tenkt som en ep hvis de var gode nok. Men de var ikke det. Og "Ingen vei tilbake" var jo dobbel så lang, vi spilte begge versene to ganger og sånt, så vi hadde ikke helt oversikten, så vi bestemte oss for det formatet som kom, det ble best.

Hvor lang tid var innspillingen?

Det var kanskje sånn en dag innspilling og en dag miks, sikkert.

For hvilke penger? Egne oppsparte penger?

Ja, det må det ha vært.

Så presset dere vinylen, var det Sverre som sto for det praktiske?

Jeg husker ikke hvordan vi gjorde det, men det var jo Hønepress som trykket singler i Norge da. Jeg vet bare at jeg ikke gjorde det.

Opplaget, da, husker du det?

Nei, jeg gjør ikke det, om det var fem hundre eller tusen eller noe sånt.

Og distribusjonen gjorde dere selv.

Jaja.

Og her på denne tiden virker det som om dere har vært gode venner?

Åja, vi er kjempegode venner. Vi hadde spilt på Pilen, pønkeklubben i Oslo, det var rett før eller rett etter jul, og så sto det en anmeldelse av konserten, så stor (**Lasse viser, veldig lite**), i

Nye Takter, en liten rute. Det var Sverre som hadde kjøpt Nye Takter, han kom på øvingen, og det var god kritikk, og det var sånn ”Se! La Berømmelsen gå oss til hodet!” Det var det som var arbeidsparolen plutselig. Så det gjorde vi.

Jeg har lest litt om dette, den var ukens singel i Det Nye, månedens singel i Puls, voldsom skryt fra Geir Rakvaag i Nye Takter. Kritikken oppfatter dere som samtidige og moderne, i det hele tatt, det er ikke måte på, og til alt overmål spiller altså John Peel debutsingelen?

Det gjør han.

Blålys.

Ja. Strange norwegian bluebeat, som han kaller det.

Det er en ekstrem start, faktisk. Det er jo en liten singel, bare.

Ja, absolutt. Det var utrolig det der med John Peel, det spredde seg som ild i tørt gras mellom raringer og pønkere og folk som var interessert i sånne ting.

Han hadde jo en voldsom cred, og den har ikke blitt mindre.

Absolutt ikke. Han er jo død nå.

Kløy du deg i armen og tenkte ”hekkan og, hva er det nå som skjer”? Det må ha vært mye glede i det.

Ja, det var mye glede i det, men det var tungt og.

Hvordan da?

Nei, altså, jeg synes å huske at jeg gikk i hele denne perioden og stort sett hadde kjærlighetssorg, ikke sant, så det var ikke sånn at jeg satt der og hadde det gøy og bare var musiker. Altså, selve livet, jeg var alltid blakk og ...

Prøvde å ”finne balansen mellom sjel og finanser”, er det ikke det du synger?

Ja, det var noe der. Selv om ... nei, det var hele tiden mye stress.

Men The Aller Værste! i seg selv har en god tid her.

Det var en veldig god tid, absolutt.

Dere hadde stått på som et uvær fra første oktober, og nå fikk dere betalt, og det utrolig fort.

Ja. Vi laget over tjue sanger i løpet av et par måneder.

Helt sjukt.

Ja. Og vi la opp en del coverlåter også. Vi spilte på Korvetten i Stavanger, fem dager på rad, og da måtte vi spille tre sett, så da hadde vi første og andre sett, og så hadde vi tredje sett som var litt overlapping.

Og så spilte dere "S.O.S." og "Albatross" og flere cover?

Ja, vi bestemte oss for å ta coverlåter.

Som for eksempel?

"No Milk Today", "Police and thieves", "S.O.S." og "Albatross", "I go the whole wide world" med Wreckless Eric, den spilte vi.

I TAV!-drapering, da, antar jeg?

Nei, den spilte vi omtrent som originalen.

Abba vrentge dere jo huden og sjelen inn og ut.

Jaja.

Men når du først nevner Korvetten. For meg er det helt utenkelig at et så merkverdig band som The Aller Værste! skulle spille fem dager i strekk på Korvetten.

De hadde en sånn politikk der nede, det var jo han Terje Vallestad som drev det, og dealen var at han fikk inn band. Og det var jo ikke bare oss, Bygeriljaen Lumbago var der en uke, og jeg kan godt tenke meg at andre band fra Oslo og andre plasser i landet var der. Jeg tror vi var der to ganger.

John Peel spilte bare noen måneder senere "Dans til musikken". Hvordan fikk han tak i disse platene?

Det vet jeg ikke. Det er ikke vi som har sendt det til ham. Vi sendte "Materialtretthet", men det var han ikke interessert i, så det spilte han aldri. Men det må ha vært noen som har sendt dem til ham, entusiaster eller noe.

Og dere fikk bare høre om det, at dere var blitt spilt.

Jaja, ante ikke noe om det. Det ene var "Dans til musikken", han hadde to timers program om New Wave-musikk ute i Europa, utenom England, altså tysk og belgisk og fransk, og da avsluttet han med det han mente var hans favoritt, og det var "Dans til musikken".

MEDIEBEHANDLING, TAV! LIVE,

Det virker på meg som om dere vet hvordan dere skal behandle media?

Ja, vi var flinke med det. Men der har vi litt bakgrunn. Altså, dette kollektivet som Chris og de besto av. De hadde jo kollektiv og de tok på seg å være studvest-redaksjonen noen år før, så de hadde erfaringer med å skrive og gi ut avis og sånne ting. Sverre har jo også teft med PR og sånt.

Talent for det?

Ja.

Jeg ser for eksempel en annonse hvor dere rykket ut og ga dere selv diamantplate for hundreogfemti solgte eksemplarer av "Materialtretthet".

Ja, det var releasepartiet for plata. Vi inviterte pressen; her var den nye plata "Materialtretthet", og så hadde vi overlevering av diamantplate.

Til dere selv fra dere selv.

Jaja.

Og det er et rent stunt? For å skaffe oppmerksomhet og humor og ..?

Ja, journalistene måtte jo bare ta bilde, ikke sant.

Er dette Sverre som står bak dette?

Det kan være det, det husker jeg ikke. Det var ikke jeg som fant på det i hvert fall. Kan ha vært Lars og, han som var manager og kamerat av bandet. Det var flere som kunne ha kommet på noe sånt.

Det er noen sånne eksempler ser jeg ...

Ja, og så hadde vi servering, det var saltpastiller og bitter brennevin. Det var alt.

Det dere holder på med her, shopper rundt i populærkulturen – enten er det saltpastiller eller så er det tingeling og Mikke Mus – fikk dere noe juridisk trøbbel på noe tidspunkt?

Nei, vi gjorde ikke det. Men Sverre spurte Brynhild om de kunne tenke seg å sponse plakaten på revival-turen i 1990, og da sa de surt nei, og de hadde vært veldig sure første gangen, men de hadde valgt å ikke gjøre noe.

Det var jo tåpelig.

Selvfølgelig. Det var jo et kupp for dem. Det var jo ikke en eneste ung rocker som ikke gikk rundt med en saltpastilleske i lommen.

Så her har dere god flyt. Kan du beskrive en TAV!-jobb for de som ikke så dere?

Vanskelig for meg å beskrive når du står på scenen selv. Men, det kom an på hvilken type jobb. La oss si vi hadde spilt på et sted som Kongsberg for eksempel, da ville konserten være to sett, og da ville settene være lagt opp sånn at du har noen gode låter i begynnelsen for å få folk i gang ...

Og det ville vært ... "Dans til musikken" eller "Må ha deg"?

Ja, nei, vi begynte alltid – kanskje ikke mot slutten – med ”Albatross”, for den fikk oss varme i trøya, og det var greit å stille lyd med en instrumentallåt. Men jeg husker ikke alltid rekkefølgen på låtene, men vi slutta nok settet med noen litt heftige, altså før pausen, hva det nå kunne være?

”Du sklei meg så nær innpå livet”? Noe sånt?

Vanskelig å si ... Men selve konserten, hele konserten, slutta vi gjerne med ”Rene hender” og ”Dans til musikken”.

Det var veldig populære ting live?

Ja, for det var sånn trøkk i de.

Var det noe som ikke fungerte? ”Blank” og ”Hekt” og sånt?

Ja, de var ikke så veldig lette å spille live.

”Bare ikke nok”?

Nei, ”Bare ikke nok” fungerte veldig bra.

Dere hadde ikke med dere blåsere, vil jeg tro?

Nei, det hadde vi ikke. Vi bare spilte som vi pleide. Vi hadde jo spilt dem inn uten blås.

Noen sanger du ikke kunne fordra å spille live? Vanskelig eller noe?

Nei, tror jeg ikke.

En kompis av meg, John Fosså, som driver det uavhengige plateselskapet Kippers, så dere utallige ganger live i perioden. Han sier at det alltid så veldig profitt ut, med den byttingen på instrumenter og posisjoner – men så sier han at han ofte har lurt på om det virkelig var innstudert eller om dere bare skramlet rundt der oppe?

Ja, vi måtte jo få disse skiftene til å fungere, så det var veldig klart at med en gang vi var ferdige med låten så var det bort og gjøre sånn og sånn, det var ikke liksom å vente til alle er ferdige. Det var å komme seg på plass, og det gikk ganske greit, det. Disse skiftene gikk etter hvert veldig fort fordi vi visste akkurat hva vi skulle gjøre.

Skrev dere setlistene sammen, eller?

Det var ofte to stykker, typisk, som satte det sammen, og vi varierte vel en gang innimellom for å ha noe annet.

Dere turnerte veldig mye på denne tiden, og da hadde dere det kjekt og var gode venner og det var god stemning?

Absolutt. Det var alltid gøy å spille.

Og på scenen? Kjemien var god på scenen?

Ja. Det kan kanskje ha vært noen irritasjoner av og til, men jeg kan ikke huske det. Energien måtte ut. Selv en dårlig jobb var antagelig en god jobb etter hvert.

Vet du hvor mange konserter TAV! gjorde?

Nei, jeg vet ikke egentlig. I forhold til dagens konserter var de jo veldig lange, ofte to eller tre sett.

Ja, det er bare når du spiller på bygda nå at de vil ha tre set. Men, en annen spesiell ting med TAV! er jo at dere ikke hadde frontfigur, dere hadde fire. Til og med fem, mange sto jo og så på Ketil som spilte så løye?

Ja, han var jo en frontfigur i seg selv.

Var det et tema noen gang? Burde TAV! hatt en frontfigur?

Nei, jeg tror ikke det var det, for vi var jo glad for å få vekk frontfigurene våre i Johnny Banan, for da slapp vi til, så jeg tror ikke noen ville gått med på å trekke den rollen tilbake når du først hadde fått lov til å synge. Nei. Jeg tror det ble oppfattet som at det var den som sang som gjorde sin låt. Det er jo ikke helt ukjent, dette, med flere vokalist som er framme, Beatles og alt. Det skjer automatisk, den som synger tar og får oppmerksomheten, det er der nøkkelen til låten ligger, der hvor teksten og melodien kommer.

Det er jo interessant. De fleste i et band er jo glade for å slippe å være frontfigur, mens dere hadde fire stykker som synes det var like kjekt?

Ja, det vet jeg ikke ... Harald var ofte litt engstelig, presset og sånn. Jeg synes det er kjempegøy. Mye å spille på.

Dere sang konsekvent deres egne sanger, du sang ikke noen kvelder "På vei hjem" eller noe sånt?

Ja, vi gjorde noen sånne forsøk, hvor Harald laget en ny tekst på "Søster, søster" som han sang og vi tok en Joy Division-versjon av "Blållys", det var sikkert jævlig stygt, kan jeg forestille meg. Vi hadde bare lyst til å prøve litt forskjellige ting.

Det må ha vært i slutten av TAV!?

Ja, det var helt mot slutten. Det var sånn i mai 19 ... '81? Ja, '81.

Men så har du sagt et sted at det var et helvete å være gift med 4 menn 24 timer i døgnet?

Ja, absolutt.

På tross av at dere var gode venner og det var kjekt, spesielt i denne tidlige fasen?

Det var jo litt intenst, ikke sant, det var jo sånn at bandet gikk foran alt. Du hadde ikke noe privatliv utenom.

Det var vanskelig å ha kjærester og familiemiddager, for å si det sånn?

Jaja. Jeg hadde jo ikke noen kjæreste. Nå hadde jo de andre kjærester, men jeg hadde ikke noen kjæreste. Det var veldig vanskelig å skaffe meg en kjæreste. Jeg ville gjerne ha en kjæreste som ikke hadde noe med bandet å gjøre, jeg traff jo mange jenter som sikkert var interessert, men de var interessert i meg fordi jeg var Lasse Myrvold som sto oppe på scenen der, ikke sant, men det hadde jo jeg lyst å ha fri fra. Så det var egentlig et dilemma.

Du skrev mye om kjærlighet?

Jeg gjorde det, men det var egentlig bevisst og, da. Kjærlighet er noe som alle er interessert i, det er lett å forstå, en helt i historien. Jeg brukte det som en slags McGuffin, på en måte, hvis du kjenner uttrykket.

Ja, Hitchcocks hemmelige motor for framdrift i filmer ...

Jaja, noe til å drive ting framover i en tekst. Jeg husker jeg hadde en sånn metafor, at et kjærlighetsforhold er bare et samfunnsforhold, på en måte.

Litt sånn som du gjorde med politikk? At du brukte politiske metaforer på kjærligheten og ...

Ja, nettopp, begge veier.

For det er du som er kjærlighetslåtskriveren av dere?

Jaja, men jeg var jo veldig bevisst behovet for det hos publikummet vårt, som var sånn seksten-sytten år, og der tror jeg at jeg var mer bevisst enn andre, for mange av låtene mine har jo en del pubertale trekk og sånt, men det er jo fordi at jeg skriver for folk som er i den alderen, for fansen vår, rett og slett.

Men er det ikke også sånn at det er en voldsom energi i den typen følelser som oppstår i den fasen av livet, som er bra å skrive om, som gir god energi?

Ja. Og jeg vil ikke si at de fleste sangene er selvopplevde eller ... selv om ...

Noen må vel ha vært det?

Jojo, sånn som ”Må ha deg”, den skrev jeg vel ut fra – refrenget der ... er det ikke refrenget? Det der verset der, det skeive verset, det der dub ...

”Våkner om natten med drømmer jeg ikke kan tro på, det kan ikke gå så jeg lar det gå i pyjamasen nå, i drømmen var du naken med en pute under baken og kroppen din var hvit men mine hender var det blod på...”

Ja, det var skrevet ut fra –

Mordfantasien der?

Jaja, den mordfantasien der, det var en sånn kjærlighetsgreie som ikke gikk opp.

Den virker veldig ekte?

Ja, den var det. Jeg syntes jeg fikk den veldig bra til, og at den var ganske heftig og provoserende, og jeg syntes det var verdt å synge noe sånt. Men så er det liksom resten av sangen, det er mer en fortelling. Og der har du det med refrengene, ”må ha deg”, det gikk mer på det tekniske, at jeg hadde skrevet det ned i notater, jeg har jo hauger med notatbøker ...

Å ja?

LASSES NOTATBØKER, LASSES METODE, TRADISJON VS EKSPERIMENT, KOMMUNIKASJONSLOOPEN, TEKSTFORFATTEREN

Ja. Hvis du går bort i det skapet der borte.

Jeg går over stuen, bort til et gammelt skap.

Her?

Ja. Og så åpner du opp, og hvis du kikker i den øverste skuffen der, inni der, så kan du sikkert se en haug med gule ...

Jeg har åpnet skapet. Rotete og støvete. Jeg leter i en skuff. Jeg står med Lasse Myrvolds notatbøker i hendene. Små, gule og orange blokker med støv på.

Jaja.

Bare ta dem med inn her ... Det er så små at de går i lommen, liksom, det var det som var formatet.

Han får dem.

Ja, nå vet jeg ikke hva det kan være ... Nei, dette var til Kong Klang ...

Han leser, blar, leter.

Det er også til Kong Klang ... dette, hva er dette for noe? ... Jeg tror det var bare Kong Klang-tekster ... Det er feil bunke ... ja ... jeg trodde det var disse ... for jeg har tatt vare på dem, ser du, de der gamle TAV ...

Han leser.

”Hilde Tellefsen”? Hvem faen kan det være? ... Åja, akkurat ... Nei, det er også noe ... Hm... Denne, da ... ”Focault”, står det ... ”Skilpadde” ... nei, dette er ... det er Kong Klang jeg jobber med ...

Han blar og leser.

Du tegner og forteller? Jeg kan finne noen flere ...

Jeg rekker ham noen flere.

Her ser jeg ... det er sånn Jikk-Jakk-Jennik-greier det går i her ... der har du den!

Han viser meg en side.

”Løpehjul”? Göbbels?

Jaja.

Den er bra. ”Mamma, se på lille gutten din” ...

Ja, det ble det som ble sangen ... Prøvde litt forskjellige ting, men så krasjet bandbussen. Jeg skrev den sangen mens jeg satt i bussen, men så krasjet den og jeg måtte stoppe og skrive, og dermed så ble den bare sånn.

Han leser.

”Ide: konemishandling”, har jeg skrevet her. ”Lykkelig som liten”. ”Slått liten”. Hva har jeg ment med det? ”Slått liten”? Hehe.

”Nå har du fått deg en venn som slår?”

Ja, det er den ”gul og blå” fra Göbbels ... ja ... ”Hva visste vi om 1949?” ”Bygge landet” ...

Dette er en praksis, ser jeg, du har sittet og notert, og tenker hele veien gjennom å notere?

Ja. ”Kveldsluften gir tårer i øynene.” Lurer på hva jeg har tenkt? ”Fremskrittet er en snegle på speed”.

Latter.

Kan du beskrive hva slags tekstforfatter du er? Du begynte jo med musikken, syntes du det var kjekt da du begynte å jobbe mer med tekster?

Ja, jeg syntes det var et nytt territorium for meg. Så jeg eksperimenterte mye ...

Jeg har tenkt litt over det, du er jo tradisjonalist på den måten at du jobber veldig formstyrt til tider med rim og den slags, samtidig så er du veldig progressiv?

Ja, det med rim og sånt, jeg bruker jo rim fordi det er musikalske effekter, fordi du får – takketikken takketikke – altså det blir instrumenter av det. Spille på lyre, ikke sant? Det er mye derfor. Enderimet i seg selv er ikke nødvendigvis det viktigste, at det går opp i slutten av setningen, jeg er minst like opptatt av innrimene, bosktavrimene og rytmikken.

Men du brukte jo og rimene til å lage nyord ganske ofte?

Som for eksempel?

Ja, som ”trykksverteprinsesser”; det er en del ganske oppfinnsomme rim og nydannelser?

Ja, det var veldig gøy å jobbe med sånne ting. Du blir jo litt syk i hodet, når du snakker med folk og begynner å legge merke til lydene i det de sier istedenfor innholdet. Jeg ser jeg har bare skrevet ned sånne rim: ”han var så varsom med ... han var så sparsom med ...” – men så kom det ikke mer, så festet det seg ikke, tydeligvis.

Ga det deg noen gang cue til å skrive musikk etterpå?

Ja, ofte, men jeg drev gjerne og laget låter hele tiden, sang og tralla og hadde ideer, så det var gjerne en låt allerede, eller to eller tre, som passet. Her har jeg fascinert meg i uttrykket ”det flasker seg” og notert.

Ofte begynt med ord eller vendinger, og ikke tematikk?

Ja, jeg likte veldig godt å se på uttrykk og idiomer, for det er ofte metaforer som har stivna og blitt til second nature, på en måte, og så jobbe med det, prøve å få dem til å løsne igjen, bli metaforiske igjen, de skjuler jo på en måte spor etter en annen ting igjen. De skjuler en historie, svært ofte, man kan ane at noen har ment noe med det en gang i tiden. Dette har flere hensikter, på den ene siden er det ganske gøy, rett og slett, men på innholdssiden har du også dette at ord ikke er så uskyldige som den vanemessige oppfatningen av dem kan tilsi, de har større bredde.

Er ikke det litt av den musikalske praksisen din og? Jeg synes ofte jeg ser at du vrir og vrenger på vante forestillinger både i musikken og tekstene?

Ja, det kan godt være. Jeg liker jo å jobbe med kjente ting. Det har sikkert noe med ...

Du reproduserer veldig sjelden bare en velkjent formel?

Nei ... det er noe med kommunikasjon, med det er det som er nytt og det som er gammelt. Og det som er gammelt er det man kaller for redundans. Det er det som du vet fra før av, men som trengs for at man skal kunne klare å oppfatte det nye. Altså, derfor er jeg alltid litt skeptisk til ting som skal være så veldig avantgarde og bryte så voldsomt med alle regler, fordi at det har ikke noe – du mister blikket for de reglene som blir brutt, hvis du skjønner. Og det kan være så feinschmecker det bare vil, folk som er veldig inne i det kan jo skjønne det, de skjønner hva dette spiller på og sånn, men det er noe med å være litt demokratisk og. Jeg liker å være litt forsiktig i modernismen min, ha en balanse i det.

Du vil gjerne kommunisere?

Jaja.

Jeg forstår det. Når jeg har lyttet til deg i noen timer; du snakker om publikummet du spiller for, du har ikke lyst til å klippe av hele linken til det for enhver kunstnerisk pris?

Nei, for jeg opplever at det er i forholdet mellom mennesker, i dette tilfellet mellom tilhører og musiker eller tekstforfatter og lytter, at det er det som er det kunstneriske materialet. Altså i den kunstneriske opplevelsen så kommer du inn i en loop, en kommunikasjonsloop. Sånn tror jeg det er.

Sånn tenker du til og med om den alternative planeten vi begynte å høre på tidligere i dag?

Ja.

Selv om det faktisk er en alternativ planet med andre gasser så skal den kunne kommunisere i en eller annen kontakt med vår tradisjon, da?

Ja, nettopp. Jeg liker at det er noe kjent, sånn at når du bryter med det kjente, så klarer folk å henge med i svingene.

Det er en grunn til bruddet, da?

Hvorfor man bryter med det?

Ja, at man kan se årsaken fordi man kan se tradisjonen, da kan man se årsaken til bruddet, er det det?

Ja, det med at du må bryte samtidig, for ellers stivner det, det blir klisje, og da blir det akkurat som disse faste uttrykkene som man glemmer hva betyr, det blir bare en formel, en popsang.

Dette høres sentralt ut i din tankegang.

Ja.

Dere krangla om musikken, men dere krangler ikke om tekstene i TAV!, har jeg hørt?

Ikke noe særlig, tekstene var litt freda, rett og slett. Men det var mye mobbing – ”det som startet som en løk førte til et nytt fruktforsøk”. Jeg husker ikke ikke hvem, men det var nå en parodi på ”Spisse sko”. Vi hadde nå litt humor på hverandre. Jeg drev og mobbet Chris med ”Rene hender”, tok stemmen fra han i ”Ønskediktet” og ertet ham med ”reine heeender, ikkje rør mine reine heeender”. Sånne ting gjorde vi. Småmobbing. Men aldri noen systematiske gjennomganger av tekster.

Hvorfor det, tror du?

Det var nok sånn at hvis ikke jeg angriper din tekst, så angriper ikke du min.

Lasse sitter fortsatt og blar i notatbøkene sine, oppslukt av det han har holdt på med.

Ja, dette var litt nyere ting ... men du ser litt av hvordan jeg har holdt på ... det var kanskje sånn at jeg hadde linjer som var i for eksempel ”Dans til musikken”, men som var innom en tur i ”Hong Kong”, kanskje, men havna i ”Disniland”, kanskje. Så jeg hadde materiale til ting som ikke ble med i en låt, så der var det nok struktur rundt til at det kunne komme inn i en annen sammenheng.

Hvordan vil du beskrive tekstforfatteren Lasse Myrvold, i den grad du har et sånn selvanalytisk syn på det?

Tekstforfatteren Lasse Myrvold?

Ja. Hva skal vi si om ham?

Nei, jeg vet ikke, har du noen forslag?

Ja, jeg har jo det.

Latter.

Det vil si at jeg har en tankerekke jeg funderer litt på, som du kan protestere på om du vil. Det slår meg at du egentlig er romantiker. Nesten en motvillig romantiker. Det er mye mistro og skepsis til store strukturer, til staten og sånne ting, og så er det aggresjon og desperasjon – men først og fremst synes jeg det er mye lengsler og begjær, og en viss form for romantisk ensomhet ute og går, nesten alltid fra et sterkt jeg, på tross av alle de lekne og for så vidt postmoderne trekkene med sjangerblandinger osv. i arbeidet ditt. Så jeg ville nesten sagt at du er en form for romantiker, hvis du kan forstå begrepsgangen min.

Jo, men det tror jeg på en måte kan stemme. Skal vi se ... Det har også noe med at hvis du skal ha en sang, så må du ha noe som driver det framover, og det som driver det framover er jo et begjær, så det er spørsmål, ikke sant, om hvordan du artikulere dette begjæret. For du kan artikulere det i tekster, men også i ”jeg håper dette riffet aldri tar slutt”, eller – det finnes jo mange nivåer i dette.

Hvis du ser på de andre i TAV!, er det egentlig ganske stor forskjell på dere som tekstforfattere, selv om bandet som enhet virker tydelig og sterkt. Du er kanskje en av de mest desperate, med et sterkt desperat jeg?

Ja, jeg stiller opp et desperat jeg som hovedperson i mine sanger, ja. Og dette er et jeg som er sårbart og sårt, for den saks skyld. Ja.

Og kritisk? Følsomt men kritisk?

Ja, kritisk.

Ofte synes jeg det finnes et barn som tema, eller i nærheten – i ”Løpehjul” eller i ”Øksen ligger på bordet”, ”Pappa til alle pappaer”, der ligger det er barn foran eller etter tekstene, og puberteten er og nær?

Ja, jeg har det, men det du nevnte er jo videreutviklingen av TAV!, Göbbels og The Beste. Men det er et poeng. Det er noe infantilt over det, også ”Øksen ligger på bordet”, som har disse barna som det sies god natt til, og far og barn, og ... altså sånn ... jeg bruker ikke det i The Aller Værste!, gjør jeg det? Sånne far og mor-metaforer? Nei.

”Mamma sier tøffelheldt ...” Nei, det er ikke deg?

Det er Harald det.

Nei, det er vel mer ungdom, hvis man skal si det sånn, i The Aller Værste!-tekstene dine?

Ja, jeg tror det. Jeg hadde jo veldig god kontakt med ungdom, jeg hadde vært sivilarbeider. Da jeg kom opp hit var jeg student i to år på filosofi, og så var jeg sivilarbeider, og jeg jobba på barnehjemmet der etterpå, jeg jobba nesten fast der som vikar i tre-fire år.

Likte du det?

Ja, jeg likte det. Det var spennende, det var en grei jobb, og jeg var jo glad i dem. Men ungene vokste opp, og en del av dem er jo så store at de rett og slett var gamle nok til å inspirere meg. Og i tillegg kommer dette – alle ting fletter seg inn i hverandre; jeg hadde lest om maktinstitusjoner og Foucault og sånne ting, så da jeg arbeidet i barnevernet fikk jeg se mange av disse strukturene live. Ungene gjorde forresten opprør etter at jeg sluttet, femtenåringene brøt seg inn i matboden, og så kom en av de på avdelingen for å ta dem, men de rundjulte ham og løp rundt i huset, så fant de maling og skrev Sex Pistols, Clash og The Allers Værste! på veggene. To uker senere kom jeg ut, og da så de som jobbet på meg med kalde blikk. Ungene ble jo sendt andre steder på grunn av dette her, og derfor var det så lite unger der da det skulle opp i fylkestinget, og derfor ble det nedlagt. Men det er rart, jeg ble et slags rebelsk forbilde for disse ungdommene i denne tiden, merkelig nok. Jeg hadde god kontakt med dem. Jeg kunne kommunisere med folk på denne alderen, og det tror jeg kom til nytte, at det ikke bare ble Foucault og Derrida, eller Brecht, i tekstene mine.

Institusjonene har en plass i dine og TAV!s tekster?

Ja, skal vi se, har vi så mange? Jeg vet ikke helt om vi har så mange, vi har jo en del av dem i Johnny Banan, Johnny Banan som jobber på fabrikk og blir gal og sånne ting. Nei, jeg-personen min i The Allers Værste!, han er mer en som er satt på gaten, ”vær så god, klar deg selv”, litt sånn har jeg inntrykk av.

Mye kjærlighet, seksualitet, makt, politikk, hvis man skal se tematisk på det?

Jo, det er temaer jeg er opptatt av. I ”Disniland” for eksempel, har du jo den linjen ”eiendommelige forhold, besittelse, kontroll”. Dette er jo kjente temaer ut fra marxistisk politisk økonomi, forskjell mellom eiendom, forskjell mellom besittelse og kontroll og alle disse. Og så var det ”innlysende sannheter og hemmelig vold,” det er jo kanskje en mystifisering. Og så får du en sånn ”børsnoteringer, bokstavleker, hvem som vil ha hvem” – ”Disniland i de tusen hjem”. Her bruker jeg jo ordet eiendom inne i ordet ”eiendommelige”, som får det til å ha noe med eiendom å gjøre, fordi det er knyttet opp mot besittelse og kontroll. Den ”Disniland i de tusen hjem”-teksten er jo litt gåtefull, skulle jeg tro?

Jeg har alltid lest det som en samfunnsbeskrivelse.

Det er det, vet du. Det er jo en sammensetning, veldig opplagt, ”tusen hjem”, det er jo fra nasjonalsangen, altså uttrykket, ”i de tusen hjem”, det er jo Bjørnson, og Disniland er noe helt annet enn det, så du får den motsetningen.

En modernitetsbeskrivelse?

Ja.

Der er det også eksempler på din poetiske praksis, hvor du tar vendinger fra en sfære brukt i en annen; om ikke akkurat nydannelser, så oppfinnsomme sammenstillinger hvor ting som vanligvis ikke føres sammen, blir ført sammen?

Ja. Men der spiller jo jeg-personen en annen rolle, i den teksten. Han er på en måte litt likegyldig. Ligger der i solariet og observerer ting.

Det er vel derfor jeg spurte om det med Stavanger, er det småborgeren som er fornøyd med å bo i Disniland?

Nei, jeg vet ikke om han er fornøyd. Han er ikke opprøreren, han har mer en observatør-distanse. Det var spennende å skrive sånne, lage jeg-personene litt annerledes.

Det er en annen rolle enn din da?

Ja, den blir kanskje litt ironisk.

Det er mer Ray Davies-aktig, egentlig, han bruker jo mange karakterer og roller i tekstene sine for The Kinks?

Ja, kanskje ...

Lasse ber meg rekke ham mer tabletter. Oxycontin.

Faen, jeg har jo et sånt forbruk av morfin at det er helt jævlig ...

Han tar en tablett.

Kan jo prøve å oppsummere det med tekstene. Du liker å skrive?

Ja, jeg likte veldig godt å skrive den gangen, det går litt i bølger, må liksom ha et prosjekt for å skrive. Det er mye vanskeligere å skrive tekst, synes jeg, enn å lage musikk. Musikken kommer lett. Jeg har lett for å improvisere, det ligger for meg, jeg vet ikke hva det er, om det er talent, eller hva.

Ja? Det triller ut av deg?

Ja ... men nå setter jeg veldig høye krav til tekstene, at de skal klinge godt og ...

Både i form og tematikk?

Ja.

Er det noen du setter høyt, noen tekstforfattere du synes er skikkelig bra?

Ja, du kommer ikke vekk fra Elvis Costello, spesielt som han var i den tidlige perioden, og Graham Parker hadde noen bra tekster, og i etterhånd er det jo mange andre og. Men jeg kom jo fra ... jeg likte jo for eksempel Zappa, men jeg likte ikke hans måte å skrive tekster på. Så det var et eller annet som kom der i pønketiden hvor jeg følte at "aha, sånn går det an å gjøre det!" ... Jeg hadde alltid lyst til å skrive tekster, også i Stavanger, men jeg fikk det aldri helt til, prøvde på engelsk, på norsk, på nynorsk, og det løsnet ikke før Harald og jeg drev og jobbet sammen i Johnny Banan.

Lasse må ta en pause. Han har vondt.

Det var et eller annet som skjedde der, plutselig skjønnte jeg hvordan man skulle kunne skrive tekster. Det var veldig spennende. Og så var det også det at det var veldig mye tekniske problemer med å skrive tekster. Altså, før var det sånn at det var umulig å skrive på norsk, men på en måte er det også litt sant. Det er vanskelig for du har ikke femti år med rockehistorie å lene deg mot.

Men det er jo og frigjørende?

Ja, absolutt. Ja, du må på direkten. Ikke sant, hva skal jeg støtte meg på i denne sangen? Skal jeg støtte meg på skillingsviser? Den der "Søster, søster" er jo en skillingsviser, en omskrivning, en blanding av legeromanen og "En natt på hospitalet".

Var det bevisst?

Jaja. **Lasse synger.** "I en seng på hospitalet der de hvite senger står ..." Jeg tror nesten jeg har ordrette setninger fra det og.

"Øksen ligger på bordet" har jo og en tradisjonell form, det er mer som en folkevise nesten?

Ja, det er de der stevene som kommer tilbake. Da jeg skrev den låten var det sånn; "hvordan ville Sigmund Freud ha skrevet en låt"?

Latter.

Så det var jo utrolig gøy, da. Omskrive Freud...

Det er en skummel sang.

Ja. Den er skummel, men det er vanskelig å si akkurat hvorfor den er skummel.

SIGNERINGSRUNDE

Lasse er i gang med å signere platene mine. Som den platesamleren jeg er, har jeg tatt med meg alle Lasse Myrvold-relaterte utgivelser. TAV!, Göbbels, The Beste etc. Jeg føler meg litt som en sekstenåring utenfor et spillested. Vi snakker litt løst og fast. Vi ser på The Bestes "Blått".

Du synger ikke på den?

Nei, Sverre hadde skrevet nesten alle tekstene ... "Hardt å se deg sånn" har jeg skrevet. Men det var sånn at siden han hadde laget noe sinnssykt med låter og vi ikke hadde laget noen ting, så kunne han være frontfigur på den The Beste 2.

Han signerer. Guttete skrift, små bokstaver. Gjerne bakpå platene, eller oppe i hjørnet.

Og Harald og meg hadde jo vært med og laget låtene.

Johne Fosså kjøpte restopplaget av denne plata, og ga det ut på ny.

Ja, jeg husker det, og så ga han den ut som en egen variant. Ja.

Lasse signerer Göbbels.

Du har vel gjort dette før, signert TAV!-plater?

Å jo da.

SYNLIGHET: ”JEG ER IKKE FLINK TIL DET”

Det er flere bootlegs av TAV!, har jeg skjønt?

Ja, jeg har hørt det, men jeg vet ikke så mye om det. Den konserten vi hadde på Hulen, som vi gjorde for NRK, den finnes der i bootleg-land. Den fikk jeg en gang, det var en dobbel-cd, faktisk, så jeg vet jo hvem som har den, han skulle gi den ut, det var meningen, men han har ikke gjort det, så vidt jeg vet. Hvis han har gjort det, så har ikke jeg hørt noe til det. Det var noen som redda, eller rappa, NRK-tapen.

Dette er Hulen i TAV!-tiden?

Ja, det ble tatt opp rett før Materialtretthet kom ut, og rett etter at vi har spilt den inn. Mange låter fra ”Disniland” allerede.

Ellers har jeg hørt en ubekrefta historie om at Clash så TAV! live, og ble veldig begeistra for tromminga og trommesettet til Ketil?

Ja, det vet jeg ikke, men jeg husker de var og så på oss, det var på Pilen. Clash spilte på Chateau Neuf, og så spilte vi på Pilen om kvelden, så de kom ned der. Nå kjente jo Chris og Sverre gutta, vet du, så det var jo ikke helt tilfeldig, kanskje.

Gjør sånne ting inntrykk på deg, eller er du litt sårn ”æh, javel?”

Ja, nei, jeg synes det er gøy, det. Jeg tror nok det gjør mer inntrykk på andre enn på oss. For deler av oss kjente jo The Clash, så det var ikke spesielt overraskende at de kom for å høre på. Men det er også det, altså, ”vet dere om noen gode norske band”, ble Clash spurt, ”jo, The Aller Værste!”, ikke sant – det var utrolig bra reklame.

Sa de det offisielt?

Ja.

Jeg har reflektert over at du kanskje er de tydeligste TAV!-komponisten og tekstforfatteren, og i hvert fall den mest produktive, så vidt jeg har talt har du femten låter på utgivelsene ...

Ja, jeg har flere låter i realiteten også ...

Ja? Men på den andre siden er du på en måte den stillferdige og usynlige, når det gjelder media, som virker mindre interessert i den balubaen? Kjenner du deg igjen i det bildet?

Ja, det tror jeg kan stemme.

At fokuset ditt er musikk og tekst?

Ja, jeg er veldig fiksert på musikk og tekst og på spillingen, den enheten. Og det andre der, jeg synes det er spennende, jeg kan diskutere det, men jeg er ikke noe flink aktør, kan du si.

Og du har kanskje ikke heller interessene dine der?

Nei. Jeg hadde jo kanskje vært det hvis jeg hadde vært mer player, hvis jeg hadde vært mer interessert hadde jeg kanskje vært flinkere. Men det var jo ikke noe problem. Vi hadde folk som var mer enn nok interessert i å profilere seg på den måten. Vi trengte det ikke. Det var større problem i Kong Klang, eller andre band jeg har spilt i, hvor det er ingen som har lyst til å stikke hodet fram.

Synes du det er ubehagelig?

Hva da?

Å stikke hodet fram og gjøre den typen jobb.

Det kan være litt ubehagelig. Det tror jeg. Ofte blir det et strekk da. Det er vanskelig å stikke hodet fram hvis bandet ikke følger deg. At du blir ... I hvert fall hadde vi det litt sånn i Kong Klang. Jeg tror ikke de var vant til å tenke musikk på den måten. I TAV! hadde vi jo ikke spilt i så mange band, så vi visste ikke at folk kunne ha forskjellige måter å jobbe på, vi mente at vår måte måtte være den beste.

Du mener TAV!s måte?

Ja, altså, vi var flinke, og alle sammen jobba og hang opp plakater, og var veldig flittige og skjønnte nødvendigheten av det. Men jeg merka med Kong Klang at det var vanskelig å få et par av medlemmene i bandet til å ta den ekstra timen til å gå og henge opp plakater og sånt.

Ja, det er et helvete. Det er klassisk bandproblematikk. Og dette unngikk dere i TAV! Har du og en sånn greie som er sånn – jeg vet jo kunstnere som kan føle at den siden av saken nesten er uverdig, at kunsten deres, teksten eller ...

Ja, at den skal snakke for seg selv og sånt?

Ja, at den har stor verdi, og så skal du ut og lefle med media, og så føler de at det er noe diletantisk og horete eller uverdig med det.

Ja, men det kan jeg skjønne.

Ja?

Det har jo noe med framingen å gjøre. Hvordan du blir putta i media.

Mens andre, som Sverre Knudsen eller Devo, har veldig lett for å si at det er den siden av saken, kunsten er den andre siden av saken.

Ja, nei, men det er ikke bare sånn. Den offisielle siden, mediadelen, den er en del av kunstverket den også. Det tror jeg at er en av leksene med The Aller Værste!

Ja, du mener det? At hele TAV!, også innpakningen, er en del av verket?

Ja, det tror jeg. Jeg tror også mange kan underskrive det nå for tiden. Sånn som Pia jobber for eksempel, det er jo ikke det ene bildet eller den ene tingen, det er hvordan hun får det i en dynamikk, liksom, og da spiller man jo også opp mot media som en del av fremføringen.

Men du vil ikke det.

Jo, jeg vil gjerne gjøre det, men jeg har jo ikke vært noe flink til det.

Men sånn som konfektteskecoveret på Kong Klang-plata virker jo på meg som –

Ja, jeg prøvde jo å gjøre det, men det var for dårlig organisert. Hadde absolutt en sånn tankegang. Fikk det ikke til. Gjorde så mye feil. Og det var fordi vi ikke hadde tenkt strategi, altså ”hva skal vi gjøre når platen er ferdig”.

Som TAV! gjorde. Tenkte strategi. Var klar hver morgen. Bakfull eller ikke.

Ja.

Ketil Kern sier at du trives i det indre rommet, at du ikke kan fordra planlegging, de store faktene og media, men at du elsker å stå på scenen.

Ja. Ja. Ja, det stemmer.

Og det er jo interessant. For da er du jo i en veldig sterk offentlighet, du har spot'en på deg. Men det trives du i.

Ja, men da er det jo ... Å stå på scenen er jo en del av det indre rommet, det sentrale rommet, der hvor den faktiske formidlingen foregår ... Huff, jeg er litt dårlig ...

Skal vi bare slutte?

Nei, jeg ... bare ... nei, bare fortsett, det går litt ut over tankegangen ...

EP-EN, SVERRE OG LYD

Da kan vi snakke litt om ep-en før jeg tar flyet til Stavanger, tror jeg, det kunne passe. Så kan vi begynne med ”Materialtretthet” når jeg kommer tilbake neste uke.

Ja.

God flyt altså, tidlig 1980, og så går dere omtrent inn og gjør ep-en sekundet etter singelen.

Ja, det er et par måneder etter.

Og det er tre av dine låter.

Ja.

Var det demokratisk problematisk i TAV!?

Nei, det var det ikke. Det var nok sånn at på det tidspunktet så hadde alle gitt ut en låt hver, men jeg hadde gitt ut tre. Det var aldri noen diskusjon om det.

Det virker på meg som om TAV! er helt ferdige ved ep-en. Mange band bruker jo årevis, men dere er helt ferdige. Coveret er et klassisk TAV!-cover, bandet sitter godt, produksjonen sitter, den som kanskje var litt famlende på singelen. Alt sitter. Hadde du den følelsen selv?

Ja, jeg er veldig glad i den ep-en der. Jeg synes den er veldig bra.

Kjente dere det den gang, at den var bedre enn singelen?

Ja, det vet jeg ikke. Om vi satt det opp mot hverandre. Altså, det var jo tydelige framskritt, vi spilte bedre og mer trøkk, og om låtene var bedre, det er vanskelig for meg å bedømme, men det er jo noen knall gode låter da.

Dere spilte bedre, sier du, hvordan? Rett og slett tightere?

Sannsynligvis. Da vi spilte inn den første hadde vi spilt sammen i tre måneder. Altså, vi hadde jo spilt sammen i JBB, så vi var ikke helt på scratch, men likevel.

I denne perioden, er dere like disiplinerte nå som dere var høsten 1979, eller begynner distribusjon og sånne ting å ta mye tid?

Jaa, vi har ganske tett med øvinger, tror jeg, og så har vi jo disse jobbene som fungerer som øvinger, altså jobben på Korvetten og ... vi var jo et helt annet band etter den gjennomkjøringen enn før.

Hva med produksjon og lyd? Det er jo god lyd på ep-en, det begynner å nærme seg "Materialtretthet"-lyd.

Ja, altså jeg var jo ikke med på selve miksingene, men jeg tror lyden er en ganske streit rock n roll miks.

Det står alltid Freddy Fjord, det er Sverre, sant?

Ja, det er Sverre. Det har han fra The Clash, de fikk ikke til å si Sverre, så det ble "Freddy".

Så står det ofte Freddi Fjord og Kim ...

Kim Augestad, ja, Kim var jo lydteknikeren vår.

Ok. Fast lydtekniker. Og produsent da?

Nei, hun var ikke produsent, men hun var med i studio, da.

Kjæresten til Sverre.

Jaja.

Ja. Okei.

Så de var liksom på en måte det teamet da.

Var det greit for alle dere andre at Sverre tok roret på lyden?

Ja, egentlig, for han hadde jo erfaring med lydteknikk, og det hadde ikke vi andre.

Hadde du interesse for det?

Nei. Ikke spesielt. Ikke den gangen.

Du sa tidligere det om "Lasse, plugg han i, så blir det bra"?

Ja, litt sånn.

Men i dag – det rimer vel egentlig ...

Jeg har jo jobba med lyd siden, og da får du et annet blikk for det. Men det er noe med det at å bli flink med lyd er en prosess. Det var veldig dyrt å bli flink med lyd den gangen. For eksempel i platestudio, hvor ofte hadde du sjans å være der? Og til hvilke budsjetter? Men det var nok sånn at Sverre var den naturlige av oss, og det var greit at det var Kim som var lydtekniker, en som sto utenfor bandet. Jeg tror det hadde blitt skjeivt hvis det hadde vært Sverre og meg, i forhold til noen av de andre, eller Sverre og Chris eller Sverre og hvem som helst.

Finansierte dere ep-en ved singelen?

Nei, kan jeg ikke tenke meg, husker det ikke.

Men den ble vel og godt mottatt?

Ja, den var veldig godt mottatt. Husker vi kjørte inn på en av de store plateforretningene i Oslo og det var bare sånn hakeslepp. De hadde ikke hørt noe lignende.

Dere er i det hele tatt på en veldig god flyt i denne perioden av TAV! Fortsatt er dere bare gode venner og dere gjør gode jobber.

Ja, alt går framover med oss i den perioden der.

Og når er det dere ... jeg vet jo at dere spiller en del på NRK, ganske mye til å være et så subkulturelt band?

Ja vi spiller fire ganger på NRK.

Er det i denne perioden?

Nei, det er senere. Jeg tror den første jobben vi har er "Dans til musikken", det er høsten 80. Ikke fra "Materialtretthet". Da spiller vi den live i studio på et sånt ... har følelsen av at Ivar

Dyrhaug har noe med det. "Videoteket" er det det? Og så er det i forbindelse med Spellemannsprisen, det er da vi får den Erik Bye-jobben, dette tror jeg er før vi vinner Spellemannsprisen, men han Iver Kleive som da satt som musikkansvarlig for Erik Bye sitt program, han hadde jo funnet fram til oss, sannsynligvis gjennom Spellemannsjuryen.

Han som likte orgelet så godt?

Jaja, han var jo utdannet kantor, han var domorganist, liksom, han syntes farfisa-orgelet var genialt.

Det har blitt sent. Vi har snakket lenge. Jeg må ta flyet hjem til Stavanger. Vi avtaler å treffes igjen om en uke.

ANDRE DEL 30. MARS 2006 LØVSTAKKVEIEN 34C 17:30 – 20:30

Det er uka etter. Jeg har på ny tatt et Norwegian-fly til Bergen. Det er grått i været, og jeg har trasket opp bakkene fra Danmarks plass til Løvstakken. Lasse Myrvold er hjemme på "perm" fra kreftavdelingen på Haukeland. Etter vår lange intervjudag sist torsdag, la han seg inn neste dag, og er nå til smertebehandling for å få balanse i morfidoseringen. I dag er det ryddet i leiligheten hans, som et tegn på at han selv ikke er til stede og roter? Han sitter i den hvite sofaen. Lasse ser bedre ut enn sist gang. Datteren Natalie er der, og Kristian Stangebye kobler opp mikrofonen. Jeg ønskes velkommen, vi rigger oss til, og fortsetter samtalen. Jeg har bestemt meg for å bryte kronologien fra sist med å gå inn på Lasses låter, før vi fortsetter å snakke om utviklingen og bandene hans.

"DANS TIL MUSIKKEN"; DISKO, RAP, DOBBELKOMMUNIKASJON
Skal vi ta en gjennomgang av sangene dine?

Det kan vi godt gjøre.

Han ber Natalie om hun kan gjøre ham noen tjenester; vann, varm pakning, og sier: "Nå har slavedriveren kommet hjem igjen. Jeg er avhengig av en del ting."

Jeg har forsøkt å telle, blant de som er utgitt, og har kommet til femten låter som du synger og som det står Myrvold/TAV! på.

Stemmer det? Femten?

Ja.

Skal vi se ... singelen ingen, tre stykker på ep-en ...

Seks på "Materialtretthet" ...

Ja, det kan sikkert stemme, da er vi oppe i ni, ja ...

Og så mente jeg når det gjaldt "Disniland" ...

"Disniland" og "Sterk og Stor", og de fire mot slutten ...

Da skulle vi være oppe i femten.

Ja, det blir femten, det ja.

Den første jeg ser her, er "Dans til musikken".

"Dans til musikken", hva skal vi si om den? Jeg husker da jeg holdt på å jobbe med den. Det var jo det riffet, det der "dodo dodo do do", som er et slags diskoriff, og så var det selve temaet "Dans til musikken" – jeg tror jeg hadde hørt Sly and The Family Stone, *synger*: "dance to the music". Så det er på en måte en slags parafrase. "Dance to the music" er jo en veldig positiv låt, veldig happy, og alle er hippier over alt og det er fred – og da er jo "Dans til musikken" mer tenkt til å være sånn – man er på en måte en maskindel når man er i dansen, man er på en måte fremmedgjort ...

Men innerst inne vet du helt sikkert at du er fri?

Ja, og det er jo ironisk, da. ”Innerst inne” er en klisje, en romantisk klisje, at du tross alt ”innerst i det innerste inne”, at du kan ha deg selv der; okei, greit, det er så vidt en danseperson får lov til å ha personlighet, eller, vil ikke diskutere det, sannsynligvis ikke. Så det er ironisk, ja.

Det er TAV! på sitt mest funky, kanskje?

Det vet jeg ikke egentlig, om den er så veldig funky ...

Dansbar, da?

Dansbar, ja, det er jo en diskolåt, vil jeg si. Absolutt. Vi ville lage dansemusikk som ikke var stivnet, sånn som diskoen, som man kan betrakte som en stivnet, ødelagt funk.

For uansett hvor mye ironi det måtte være i teksten, her fikk dere jo folk til å danse – du fortalte sist at dette var ofte avslutningen av konserten?

Ja. Og det er jo noe av poenget, at du får den dobbelkommunikasjonen; låten er bare så feit å danse til at du må på en måte godta premisene til teksten. Det er jo noe av det som er gøy, at musikk og tekst sier litt forskjellige ting.

Den er jo ikke strukturert med vers-refreng-vers-refreng som veldig mange andre av sangene dine?

Nei.

Den har bare et vers, har den ikke?

Den har et vers, som muligens er et refreng, kanskje det er det. Og så får du ”innerst inne” – da modulerer du, den skifter toneart midt inne i der, og et er jo veldig uvanlig for en funk. Og faktisk skifter bandet tone – går i d-moll – ”innerst inne, do di do do do do” – der går den over i d-moll F, mens den går i e-moll i hovedstrukturen. Og så har du det der ”volga-koret” – a a a a; det er også litt spesielt, for det er heltoneskalaen, da du da du du du, men så kommer den heldigvis tilbake igjen: du. Rare akkorder der, egentlig. Men den har jo et vers der – man må vel nærmest kalle det for et rappevers? ”Energien er nøye tilmålt, pulsen er sjekket opp, hoppende kropper hopper opp og ned og opp ...”

Det er ikke fjernt fra rap, det ...

Selv om rap vel knapt var oppfunnet? Det er jeg ikke helt sikker på.

Og det er to basser på denne ...

Veldig kompakt nede i bassområdet. To basser, en som spiller tung der nede, og en som spiller mer på de lyse tonene. I tillegg er det to gitarer, som også spiller sine riff ...

Kompakt og komplisert?

Jaa ... det kan du si ... Egentlig ikke så veldig komplisert. Men hvis du skal plukke det, blir det komplisert. Vi hadde vel ikke spesiell greie på det, men det som skjer er at alle spiller hvert sitt riff men de møtes på The One - er det ikke det han sier, han James Brown? Så det blir jo sånn diskofunky riff til sammen.

Var det en låt hvor du hadde mye av arrangementet på forhånd?

Nei, jeg hadde ikke det. Jeg husker jeg kom med låten, og da var jeg ikke egentlig så klar over at den skulle bli så beinhard disko, at den gikk mer den veien enn funk. Jeg burde vært klar over det, men det er noe med at når du jobber med en gjeng, så er det *den veien det går*. Jeg tror at "Dans til musikken" er litt i slekt med Devo, altså "Satisfaction"-versjonen til Devo. Jeg tror den kan ha vært litt i bakhodet også, i og med at Stones synger "I can't get no satisfaction" – men du hører jo at han får jævlig mye satisfaction av å synge det!

Ja visst.

Mens Devo sin versjon går et hakk videre når de synger det, selv jeg-personen skal ikke få noe satisfaction.

Ja, det er samme dobbelkommunikasjonen – jeg skjønner hva du mener; Devo fikk jo hele verden til å danse.

Ja, selvfølgelig, du klarer jo ikke å ... det er noe skuespill-greier her, hvor du legger motsetningen hen, for du har jo helt opplagt masse satisfaction i å spille en låt på den måten, som er en utrolig gøy måte. Det betyr jo ikke at Devo-vokalistene ikke får satisfaction av å synge det, men jeg-personen får det ikke.

Jeg har lest at Devo hadde som mål å ta soul'en ut av rocken.

Jaja, nettopp.

Få det så ufunky som mulig.

Mmm.

"SØSTER SØSTER"; LEGEROMAN, KLISJE VS. INDERLIGHET

Okei, hvis vi holder oss til ep-en, så var den neste "Søster søster".

Okei, hvis jeg skal si noe om den ... Jeg var jo veldig opptatt av dette å fortelle om maktstrukturer via andre modeller, du kan si at det på en måte blir en form for analogier. Og så kom jeg på – jeg hadde jo lest en del Foucault og sånne ting på den tiden, ikke sant; jeg hadde jobba i barnevernet i flere år, hvor jeg hadde vært sivilarbeider, og jeg hadde lest om disiplinærsamfunnet, overvåking og straff ogsåvidere. Jeg var opptatt av sånne ting. Men der jeg får ideen – jeg tror faktisk jeg husker at jeg satt på en buss, og så kikket jeg ut av vinduet, og så fikk jeg noen bilder for meg, en historie som kanskje kunne være i Hjemmet, hvis du skjønner?

En legeroman?

Jo, men legeromanen kom litt etter hvert. Først var det mer *dameblad*, litt sånn gammelt Hjemmet eller Allers. Og så begynte jeg å tenke på hva vi har av stoff å ta av. Og da var det jo legeromanen fort dukket opp. Jeg husker Stavanger Aftenblad hadde Doctor Kildare som tegneserie, ikke sant, og der var det alltid opplegget med den kjekke doktoren og den forelska sykepleieren. Men der var jo alle pasienter totalt staffasje, og sånn er det jo i stor grad i dag på disse såpeseriene med sykehusinnhold, ”Akutten” og – ikke det at jeg har sett det så veldig nøye, men jeg regner med at det er det faste persongalleriet; legeteamet og søstrene og forholdet mellom dem og sånn. Så da kom jeg på det der; kanskje modellen er sånn at sykepleieren er forelska i legen som overser henne, og hun er da veldig snill og øm mot pasienten, som er forelska i henne, men kjærligheten er ikke gjengjeldt. Så det var en banal historie i bunn der.

”Alene nå igjen,” som du synger.

Ja, alene nå igjen. Så klarte jeg å skrive tre vers på det ... Det er litt rart, det der – jeg vet ikke om jeg har skrevet på den måten i noen andre sanger, egentlig. Det er liksom en jeg-person som forteller at han på magisk vis plutselig har dukket opp i en legeroman. Altså, det høres ut som om han er kidnappet fra den vanlige verden og plutselig ligger der ... ja, det det minner meg om ... det ligner litt på Kafka, ikke sant? Plutselig så er du ... eller Gombrowicz? Plutselig er han pasient, ikke sant, og da *må* han bli forelska i sykepleieren, ikke sant; han har egentlig ikke noe valg. Han kjenner lukten og da er det bare – det er programmert på forhånd, ikke sant, han må bare gli inn i denne strukturen.

Du er jo ofte ganske god på enlinjere i tekstene dine, og her har du en av de beste: ”Alt er gått i stykker og ingenting er ødelagt”.

Ja, den er jo veldig gøy. Den synes alle andre i bandet og er gøy, så alle hopper fram og skriker på den. Alt er gått i stykker og ingenting er ødelagt.

Motsetninger og paradokser liker du å jobbe med, ser det ut som, i tekstene?

Jeg gjør det. For da ... jeg kan ikke akkurat forklare hvorfor jeg liker det ... Jeg liker jo motsetninger og paradokser i det hele tatt ... Altså, det vi snakket om med ”Dans til musikken”; motsetninger mellom musikkens dansbarhet og tekstens fordømming av dans, på en måte: Det har jo noe av det samme uforløste i seg.

Du liker det, at det er en uforløst spenning og friksjon?

Jaja. For jeg tenker at det antyder at det er noe annet, det er ikke det som er sant, det må være noe tredje, liksom. Ja, det er jo montasje-teorien, omtrent, den tredje mening. Men også i en annen betydning, kanskje; du kan liksom ikke si det direkte, da falle det fra hverandre, du må si det via noe annet, det finnes i et slags spenn.

Det er interessant at når du forteller denne historien – jo, vi er på sykehuset, jo, det er legeroman-aktig; men når man hører teksten, framført med så ekspresjonistisk vokal i en mørk postpunk-låt, så tenker man: ”søster, søster, kom til min seng”, hva betyr nå egentlig det?

Ja, du kan jo tenke på at det er ”schwester, shwester”, at det er en sak for incestpolitiet, eller noe sånt. Ja, det er jo en betydning som ligger i det, men det tror jeg ligger i all idealiseringen

av sykesøstre opp gjennom tidene, sykepleiere og mødre, er det ikke det som er de virkelig store og rene kvinnene, under kriger og så videre? Florence Nightingale og sånt? Sykepleiere er jo ladet med mye av dette. Det er kanskje sånn at hvis du gjør disse tingene og erotiserer det litt fra en jævlig rar vinkel, så kommer de lagene fram i teksten, også. Hvorfor heter det ”søster” i det hele tatt? Sykepleier, det er jo det det heter nå.

Hva vil du si om låten, da? Det musikalske?

Jeg synes den er ... den har jo det ... **synger**: do do do...

Mørk farfisa, det er ikke så ofte dere bruker det?

Ja, det er basstangentene, det gir nesten en fagott-aktig feeling.

Jeg lurte på om det var Rhodes eller Wurlitzer, til og med?

Ja, nei, det er basstangentene på en farfisa. Jeg var veldig fornøyd med da vi begynte å få den til, da vi begynte å finne riffet, og det var veldig kult å synge på den.

Det er en mørk sang, ikke så melodisk?

Ganske enkle toner, da. Og det er jo delvis snakkesynging. Men den har en vending – **synger**: ”jeg hadde våknet opp midt i en sykehusroman”, ikke sant, ”søster søster”, og så går den over i refrenget. Men akkurat den vendingen er hentet fra en annen tid igjen. Den er sånn Karius og Baktus-aktig – **synger med Karius og Baktus-stemme**: ”vi hadde våknet opp midt i ...” Den kunne vært en sånn type melodi. Det er noe Torbjørn Egner-tonespråk der. Og det kommuniserer nok litt med en viss distanse, ikke sant? For det er jo en distanse i det å bare velge en sånn modell, det er ikke en autentisk sang, på en måte, teksten forteller en historie, men den blir fremført som om dette er det innerste indre. Så du har inderlighet i uttrykket mens innholdet er klisjemessig og faktisk ganske preget av avstand. Det er jo og en motsetning – det har jeg ikke tenkt på.

Liker du den?

Ja, jeg liker den veldig godt.

”Dans til musikken” og, den synes du står seg godt?

Ja, jeg liker den også.

”INGEN VEI TILBAKE”; POP, VIDD, ABBA, KOM OG LEGG DEG

Den tredje på ep-en er ”Ingen vei tilbake”. Det er jo en hektisk og dansbar låt, kanskje en av de mest hit-aktige låtene TAV! har overhodet?

Ja, den var ment til å være en pop-låt da jeg laget den. Det begynte jo med at jeg fant det riffet, **synger**: ”ding dododododo ding dododododo ...”. Det inneholder tonene til akkordene som går, ikke sant, du har en akkordgang som ligger i selve riffet.

Og så toppes det ved, ”dadadadadadada ..” ...

Ja, det er soloen. Men låten ... Ja, den har jo det ”dodododo ...”

Det oppstår et lett humoristisk punkt i samtalene våre, der vi blir sittende og nynne og lalle på ”do” og ”da” og ”di” til hverandre for å kommunisere om musikken.

Costello-aktig?

Det kunne det kanskje være ... Men hva var det jeg tenkte på ... Jeg husker jeg fikk ideen fra en Who-låt, faktisk ... det er noe med det rytmiske der ... få se ... dong-dang, ja sånn ja! ... ***Lasse leter i hodet, forsøker å komme på det*** ... Jeg husker ikke hvilken Who-låt det er ... ”My name is Jack, I live in ...” Nei, det er jo ikke Who-det, er det det? Jeg blander sammen her, jeg mener at det var en Who-låt som hadde en eller annen rytmisk ting som jeg fikk til å passe med den melodien. Jo, ”Happy Jack” heter låten, det er The Who. En låt med tre fjerdedel break, tror jeg. Melodien til ”Ingen vei tilbake” er jo ganske fiffig, da, jeg synes det er en veldig bra melodi. Den er sånn Abba, kom og legg deg ...

Kom og legg deg, ja! Hehe. Men det er noe akselererende i det og, den ligger og pumper, og venter, og så kommer ”ingenting å snakke om ...”, det stiger opp ...

Ja, ”ta på deg frakken og gå”. Teksten er jo nokså – hva handler en popsang om? Jo, man er sammen med en jente, og så går det ikke så godt, og så er det over. Og så har man et visst etterslep, et hangover på det. Det er i grunnen det det handler om. Og så er det barnslig nok, jeg putter inn noe med ”en sur en” og ”penicillinkuren”, som var veldig gøy, da. Og det var veldig populært, husker jeg, jeg tror jeg beregna det ganske godt. Jeg tror at noen av mine medmusikanter syntes det var litt barnslig ...

Sa de det, eller bare fornemma du det?

Jeg bare fornemmet det, det kan godt være at jeg tar feil. Jeg vet i hvert fall at det er andre på vår alder som ...

Sverre nevnte denne på telefonen som en av dine beste sanger.

Ja, nei, den er teknisk veldig bra, innholdet har jo ikke noen dybde.

Nei, men det har vidd, det finnes jo en linje her som er helt fantastisk; ”du forsøkte å holde det tilbake inntil følsomhetskondomet sprakk”.

Å, ja, stemmer det, jeg kjører det jo langt det der ... Ja, følsomhetskondomet er jo kondomet som er så følsomt, ikke sant, men her får det betydningen med at følsomhetskondomet er noe annet, det som holder følelsene på plass.

Og her har vi noe av det jeg tenker som et kjennemerke ved deg, altså ditt poetiske særmerke, da – denne typen nydannelser puttet inn i denne relasjonen, eller denne rammen, som gjør at det blir noe mer enn den relativt streite kjærlighetssangen.

Ja, det gjør nok det. Jeg liker den jo veldig godt. Og jeg har alltid syntes den var gøy å synge. Det er en heavy låt å synge, for det er jo jævlig mye tekst i sekundet.

Og så går den fort?

Og så går låten fort. Nei, den er veldig gøy. Og så er den fengende, da. Du bare merker at her har du en pop-låt.

Og så er det noe sekstitalls over det, fordi om det er i TAV!-drapering.

Ja.

”DØDELIGE DRIFTER”, FRA KASSEGITAR TIL MØRK KOMPLEKSITET

Ja, det var låtene dine på ep-en. Hvis vi går over til ”Materialtretthet”, da, så kan vi begynne med ”Dødelige drifter”.

Ja, hva skal vi si om den ... Har du et spørsmål, kanskje?

Nei, det jeg tenker på: Du har noen av sangene dine som er enkle å begripe ganske fort, type ”Ingen vei tilbake”, fengende, sitter rett på hjernen. Så kommer sånne som ”Dødelige drifter” som jeg synes er mer enigmatisk, mer hemmelighetsfulle, tyngre, og det er jo absolutt ikke en hit i den forstand som når vi snakker om ”Ingen vei tilbake”. Det er en helt annen type låt, mørk og kantete. Og for eksempel: Hvem er denne ”vennen”? Hvem er ”du” som ”har fått deg en venn som slår”? Er det dop, er det mishandling – den har mange flere tolkningsmuligheter, synes jeg.

Ja, nettopp, det kan jeg snakke om. Ja, den er komplisert, for du har refrenget – ”dødelige drifter” – jeg tror jeg skrev refrenget først ... Og så har du det du nevner: ”Så har du fått deg en venn som slår, like inn i hjernen din” –

”Vidundermedisin” -

”jeg ser du skjelver, når vennen går, ingen ... rus ... kan ...”

”ingen mann ... ingen rus ...”

”ingen ...”

”ingen rus kan brenne evig, ingen mann kan leve evig”.

Ja, der har du det. ”Dødelige drifter, dødelige drifter, dødelige gifter.” Ja, jeg lar det være litt åpent om denne vennen; er det en venn, altså kjæresten, eller er det stoffet som er vennen? Jeg lar det være begge to, jeg lar det være uavgjort, rett og slett.

Den har større metaforisk rom rundt seg enn ”Ingen vei tilbake”?

Ja, jeg utelater det, jeg ville ikke si hvem denne vennen er. Den kan tolkes på begge måter med nokså mye mening. Det kan godt tolkes at vennen er heroin; nå har du fått deg et stoff som slår, som virker, som slår rett inn i hjernen din, et vidundermedisin. Men så er det jo selvsagt det motsatte, hvis det da er kjæresten eller hvilken som helst person som man er involvert i, som faktisk slår.

Da er man over i seksualitetens mørke.

Ja. Og det kan være at det er begge deler. Stoffavhengigheten har kommet inn gjennom et forhold, ikke sant . Da overlater du veldig mye til tilhøreren til å tolke det. Jeg husker da jeg hadde gjort det – jeg var veldig fornøyd med det, men jeg slet med å komme videre derfra. Så var det at jeg kom til disse versene, da. Da var det jeg kom på at jeg-personen kunne komme inn.

Ja, han dukker jo brått opp i andre eller tredje vers.

Ja, det er da en jeg-person som har et klinisk forhold til denne personen. Han er ikke egentlig interessert i å involvere seg. Det er en person som observerer ... hvordan er det det går da?

”Du kommer til meg med dine vansker, jeg tar i deg med gummihansker, løfter deg mot lyset med pinsett, ser ditt sår og pirker i det, ser din form for virkelighet”.

Ja, ikke sant. Det er de der på laboratoriet i ”CSI”, liksom, ser det og pirker i det. Å pirke i et sår, det er aggressivt. Det er en person som er interessert, litt sånn vitenskapelig.

Det er ingen empatisk Søster, Søster her.

Nei, det er det absolutt ikke. Det er ingen drømmeperson heller. Sånn som jeg opplever det, så er det en person som har bedt om hjelp. Men det er ikke så mye hjelp å få, annet enn at jeg kan observere dette, jeg kan syngre denne sangen.

Her er det jo og en progresjon, for jeg-personen er bare indirekte til å begynne med – i og med at det er noen som snakker om et du, så må det finnes et jeg – men så dukker han opp; så det er en utvikling i låten.

Ja, skal vi se, hvilken rekkefølge, hva er det som er først av de to?

Jeg reiser meg for å hente TAV!-platen. Leter. Finner ikke. LP- og CD-samlingen til Lasse ligner ikke på et bibliotek, for å si det sånn. Alt står spredt, litt her og litt der. Lasse roper på Natalie. Trenger hjelp for å finne The Aller Værste!-platene. Lasse får øye på lp-en, men den mangler tekstheftet; ”Ja, da har tekstheftet havnet et annet sted da”. Han har ikke oversikten over tingene sine. Vi leter. Natalie er som sin far – hun finner det ikke. Lasse finner det ikke. Han sier vi jo hadde det sist – men det var mine plater, som jeg hadde med fra Stavanger. Så finner vi cd-en; eller for nå å si det rett ut, det er jeg som finner Lasses cd.

”... du viser meg arrene, viser meg merkene ...”

”kryper som en hund, mannens beste venn, du ser etter andre verdener ...”

”rett rundt borte rundt kvartalet ...”

”hvor banale idealer blir til virkelige menn, nå ser du etter stjernene ..”

”og stanger hodet i en mur”. Og så kommer det siste, ”du kommer til meg med ...”

Ja, det er stigningen i det, i det første er det kanskje litt håp om at denne personen er litt imøtekommende. ”Kryper som en hund, mannens beste venn”. Det er en vits, nærmest. Men det er noe med menn her ... ”banale idealer blir til virkelige menn”.

Det er jo en kjønnsstatistikk i mye av det du skriver?

Absolutt. Men det er også usikkert, ”kryper som en hund, mannens beste venn”. Det styrker jo den tolkningen om at det er han ... horepappaen, hva heter det nå?

Hallik.

Ja, at det er noe sånt, en hallik-kjæreste eller noe. Det er en manglende kompetanse til å komme seg vekk, for man blir lokket av noe som er rett rundt svingen, som man kan drømme at er noe. Men hun sitter fast. Hvis hun prøver å flykte, så treffer hun veggen. Det er veldig tegneserie, akkurat det der, du ser etter stjernene og stanger hodet mot en mur; da får du se stjernene.

Har du noen forestilling om hva som kunne være motivasjonen for at en mann i tyve-årene, en filosofistudent fra Stavanger, skulle forske i akkurat dette?

Ja ... det er litt spesielt. Jeg tror nok at det kan ha noe å si at jeg i de årene fra jeg hadde tatt filosofi var sivilarbeider på dette barnehjemmet, og da kom jeg jo borti veldig mange skjebner og ble kjent med mange folk som var på den gale siden av barnevernet. Det lærte meg ganske mye. Jeg jobba jo i en institusjon og merket institusjonenes automatikk og dumhet, men også effektivitet på noen ting.

Du var med og løftet dem mot lyset med pinsett?

Ja, du kan si at jeg i hvert fall kunne gjøre det. At jeg gjorde det, vil jeg ikke akkurat si. Men den rollen, du kan bare ikke hjelpe folk som er for langt ute. Du har ikke ressurser til det, for da havner du ut selv. Så det er noen sånne ting. Men jeg prøver egentlig ikke å lage noen sånn ... Nei, jeg er enig i at det er en kompleks tekst. Og jeg tror ikke jeg vil lande å si at det er det som er rett.

Hva med låten da?

Ja, den er jo også en sånn tung disko. Skikkelig tung. Skarptrommen er med veldig mye pastebånd og masse ekko i, jeg tror vi var inspirert av lyden til Bowie på ”Low”. Jeg lurer på om ikke Joy Division også hadde en sånn lyd, når jeg tenker meg om ...

Det er jo en veldig tung produksjon, med eksaltert vokal, disse utbruddene, ”ørh!”

Ja, jeg har sånne forskjellige grynt og stønninger.

Litt teatralisk, kanskje?

Ja, det er litt teatralisk. Jeg tror det holder seg akkurat så vidt. Jeg liker det ikke så veldig godt nå, men det er ikke det at det gjør noe særlig, men hadde jeg gått lenger den veien, hadde jeg vært litt lei meg, tror jeg.

I TAV!-sammenheng er det tøft, synes jeg, for det er jo så sjeldent?

Ja, det passer jo på en måte inn, det er jo et køddete band, på mange måter. Det var jo hele presentasjonen ...

Hva mener du – køddete band?

Nei, men det er jo mye humor i det og, altså på et plan ... **Lasse tar pekefingeren inn i munnen, legger den på innsiden av kinnnet, strammer leppene, drar til; det kommer en hul lyd.** Sånne ting.

Ah! Det er dét det er!

Jaja. ”Her mangler vi en lyd”. **Han lager lyden igjen.** Så lo vi godt, og så tok vi den.

Det høres jo ikke ut som en sånn kassegitarlaget sang når man hører på produksjonen.

Nei, men det er det. Hvis du henter gitaren, så skal jeg vise ... Denne har jeg spilt i forskjellige varianter.

Lasse får gitaren. I dag er han såpass godt medisinert at han klarer å spille. Sist uke gikk det ikke. Han spiller en sakte versjon av verset i ”Dødelige drifter”, åpne lyse korder, og jeg kjenner at det er et stort øyeblikk for meg.

Åpne korder og jazzfeeling?

Ja, det kunne godt vært ...

Han spiller en ny variant, lettere, mer rytmisk, nesten litt bossa. Og nå ser jeg ham, først nå er bildet komplett, tenker jeg, bildet av Lasse Myrvold, når han nå sitter og spiller og synger, og det er en klisjé, men han er ett med dette.

Kunne ha gjort det sånn. Melodien er egentlig ganske melodios, men vi klarer jo å maskere det ganske godt.

Ja, det vil jeg virkelig si. Det var ting der i det du spilte som var veldig harmoniske.

Ja. Det ligger jo inni der, det er bare det at drivet og maskineriet overtar, så det ligger inni maskineriet der, kordene og alt, det bryter ikke med kordene, det er bare det at riffene som går igjen aner ingenting om at de tilfeldigvis spiller riktig. Veldig tøft.

Det er og en sang du er fornøyd med i dag.

Ja, jeg må si det.

”DØGNFLUE”; TAVS FØRSTE LÅT
”Døgnflue”, da?

”Døgnflue”, ja, den husker jeg, det var en av de første låtene til The Aller Værste!, den ble egentlig laget før TAV! ...

Johnny Banan?

Eddi Banan, til den konserten vi skulle ha om sommeren, som førte til at vi bestemte oss for å starte The Aller Værste! Vi hadde et par låter den gangen, som kom på plate siden, og denne var en av dem, de neste var "På vei hjem" og "Spisse sko", de ble og laget i den forbindelsen.

Sverre Knudsen sa til meg at sånn som han husket det, så kunne det ofte skje at du var kommet tidlig på øving. Og en dag den sommeren kom dere begge tidlig på øving, og da begynte dere å jamme og bestemte dere for å gjøre Eddi Banan.

Ja, det var sånn det fungerte. Jeg kom ut for å øve der ute, og da hadde noen reist på ferie, og så tok han bassen og så hadde vi det litt gøy og så var det den utekonserten. Vi bestemte oss for det, å øve inn fire låter eller noe sånt.

Og "Døgnflue" var en av dem.

Ja. Jeg hadde skrevet låten akkurat den dagen Sverre og jeg drev og jammet på den. Jeg hadde fire vers, men jeg ante ikke hvordan de skulle henge sammen, fire tøffe vers, og så leste jeg dem opp for Sverre og så sa han "men det var jo fint".

Latter.

Han så en sammenheng som du ikke ...

Nei, jeg hadde jo sett litt forskjellige sammenhenger på vei ut, da jeg sto og stokket på hva som skulle være det første, så da jeg presenterte det for ham, så presenterte jeg det akkurat i den rekkefølgen, og da var det tilfeldigvis logisk. Jeg har aldri prøvd etterpå å synge dem i motsatt rekkefølge, men jeg tror ikke det ville funke.

Låten ble utelatt på samle-cd-en som kom i '99?

Ja, det var jo ramaskrik, da. Det er en egen undergruppe av TAV!-fans som har den som sin absolutte favoritt.

Er det det?

Ja, dette er jo ikke noen organisert gruppe, da ... Det er sikkert noe med alderen, da de hørte det for første gang, ikke sant; skriket, de må høre skriket. "Jeg begynner å bli vant til det!" Det må de høre, ellers så ...

... blir de misfornøyde.

Jaja. Det er høydepunktet.

Det er en effektiv og direkte sang? Det er mote, media, samfunnskritikk og døgnfluesamfunnet som kveler enkeltmennesket og sånn?

Ja, jeg fortalte jo sist om det der – ”det sies nye tider er i emning, jeg trues med å bli en overlevning”. Det er paradoksalt, jeg synes hver gang vi har revivalturne at det er like absurd å synge den sangen ... **Latter** ... Skal jeg ikke bli en overlevning snart?

Men siden den ble utelatt i '99, det må vel ha en grunn, synes du den er litt enkel, eller?

Nei, jeg tror det sto mellom noen sanger, og det var noe med fordelingen, at det skulle være relativt representativt for oss med antall sanger, og da måtte de velge vekk noen av mine, og da var det den eller ”Ingen vei tilbake” ...

Det er et opplagt valg, det.

Jeg tror det var det siste spørsmålet, skulle det være ”Ingen vei tilbake” eller denne, og så havnet ”Ingen vei tilbake” på platen.

Det er forståelig, da, eller?

Ja.

”DISCODRØV”; HADELANDS-DRAPENE, NOTER OG BLÅSERE

”Discodrøv”. Den snakket vi for så vidt også en del om sist. Teksten er vel et angrep på dumhet og likegyldighet?

Ja, det er en del klisjeer der. Vi hadde vel ikke peiling på disko som homsekulur i New York eller alt det der. Ikke var det funk en gang. Disko, det var liksom strigla funk. Og så var det Bee Gees, noe mer uspiselig skal man lete lenge etter. Hehe. Synge med sånne pipestemmer oppi der. Og Abba var jo kjappe med å lage disko. Men det viktigste der, det var at vi opplevde at det var kapitalen som kjørte disko i stedet for band på stedene, og på den måten slapp de utgifter til band, og så ble det bare boksmusikk.

”Vi ender opp som kontrollerte kaniner”, synger du.

Ja ... men selve det å tygge drøv, det er jo å ikke komme videre. Du tygger det om igjen og om igjen, og det å tygge diskodrøv, det betyr at det er den samme ... ”yessir, I can boogie”; den teksten forutsetter på en måte at man kan forstå hvor lei man kan bli av de der låtene når de har gått en stund.

Den er vel en parallell til ”Dans til musikken”?

Ja, sånn sett er den det.

Men ”Dans til musikken” er vel mer avansert?

Ja, for den handler ikke om disko, selv om det blir nevnt. ”Discodrøv” er jo en moralistisk tekst. Den har jo den pekefingeren; ”nå skjer det skumle saker, men folk gidder ikke å bry seg lenger”.

Jeg tror du sa sist at det var en av de få låtene dine du har et litt ambivalent forhold til.

Jeg har et litt ambivalent forhold til den preacher-siden ved det. Jeg synes det er veldig gøy å ta det ut i forspillet der, med ”det er noen som steller i stand eksplosjoner”, hvor jeg på en måte er en politisk taler fra tredvetallet.

Det har en vellykket og teatralisk produksjon.

Ja. Men det var veldig rart, for det var jo en sånn eksplosjon med ungdommens heimevern og politi og bomber og greier, det kom jo rett etterpå. Hadelandsdrapene, jeg vet ikke om du husker dem?

Jo, jeg vet.

Og jeg ble jo utpekt nærmest som å være synsk.

De som rotter seg sammen i bykjernen, melder seg inn i heimevernet.

Ja. Jeg husker ”Røde fane”, jeg lurte på om det var Rød Ungdom sin avis, de trykket jo hele teksten, og det var nærmest sånn ”hvordan kunne han vite dette” ... **Latter**. Jeg husker da jeg skrev det, da lurte jeg på om det var dated, for det hadde skjedd noe sånt noen år før, men så fikk den jo aktualitet, for de skjedde samtidig med at plata kom ut, disse Hadelandsdrapene. Det var jo vittig. Får jo takke fascistene for det.

Her bruker dere blås?

Vi bruker blås, ja. I Fredrikstad, hvor plata ble spilt inn, bestemte vi oss for at vi ville bruke blås et par-tre steder. Jeg husker jeg satt og skrev notene til disse blåsearrangementene på servietter på puben.

Var det en praksis du hadde overfor noen andre instrumenter også, skrive ned noter?

Nei, bare hvis du skulle skrive for andre, bruke musikere, blåsere, eller Kringkastingsorkesteret ... **Latter**. Jeg kunne jo skrive noter.

Det var ikke en kunnskap som forsvant selv om du ikke holdt den ved like?

Nei, nei, nei. Absolutt. Jeg kunne jo komponere selv om det var annen musikk på anlegget på puben.

Du skriver noter som andre skriver SMS?

Ja. Omtrent. **Lasse nynner blåsearrangementet.**

Der har du sånt forhold at du kan sitte og synge det for deg selv og skrive ned notene?

Ja, ikke sant ... **nynner** ... og så er det hva verdier har du her, rytmisk, og så er det toner, ikke sant, og så tar vi tostemt; terser, terser gir en veldig meksikansk feeling ... det brukte vi jo også på ”De invalide”, men det var bare trompet, ikke trombone. Trompet alene er mer meksikansk. **Nynner**. Den hadde noe meksiko over seg, den låten, så det var gøy å trekke fram det elementet. Vi syntes det mangler noe, mener jeg å huske. Og så er det jo på ”Du sklei meg”, åpningslåten.

Der er det veldig bærende?

Det er veldig bærende. Og det er jo en ska-låt. Det er kanskje den tydeligste ska-låten av alle låtene våre. Men hele platen begynner jo litt i "Sgt Pepper"-land, sant, med rare lyder og en låt som vokser ut av en annen låt. Det var ganske gøy å gjøre, for det var ikke vanlig i nyveiv-band. Så vi tok en del sjanser som var gøy, å se hvordan det ble mottatt og sånt.

Jeg setter gitaren tilbake for Lasse. Han flytter seg i sofaen, smertene begynner å øke på. Han spør meg hva klokken er. Halv syv, sier jeg. Å, er vi kommet så langt, sier Lasse. "Da er det snart morfing-time". Han sier at han må på sykehuset i kveld igjen. Og så ber han meg rekke ham morfingdosen han har fått med seg hjem. Jeg gir den til ham. Han åpner plasten, tar ut sprøyten, som han setter til munnen. Gult, tyktflytende. Vi avtaler å snakke litt mer. Lasse har endret seg litt nå iforhold til da jeg kom. Han er ikke så lett. Han har fått større smerter.

"MÅ HA DEG"; RETT UT AV MITT GRÅTENDE HJERTE?

Vi var innom "Må ha deg" sist gang. Det er en fengende sang med fengende riff. Sist gang sa du det var bygget på kordene.

Ja, så er det en rar kord som er uvant for reggae, den går i d-moll, så har den en c-moll som gir den en arabisk sleng. Eller noe sånt. Litt sånn fremmed ... det kan til og med være en ess-akkord. Som da er fremmed fra en sånn tregreps-greie. Det gir den et litt modernistisk preg, på en måte.

Hvis jeg ikke hadde visst noe om deg, og ikke hadde snakket med deg tidligere, så ville jeg jo kunne tenke at dette er en veldig personlig sang.

Ja, dette springer rett ut av mitt gråtende hjerte, liksom? Ja, jeg mener jo at alle tekstene mine kan egentlig leses sånn, for det er jo noe i det ... Men det å skrive – la oss nå si det kommer fra hjertet – det å skrive bra er jo ofte å få det til å handle om noe annet. Det er jo ikke noen bokstaver på det som kommer fra hjertet, det er ikke noen artikulering. Så det med og få det til å bli en ting som eksisterer i den teksten ... I den grad det har med noe selvopplevd å gjøre, så har det med sorgprosessen å gjøre, at du tar vare på et aspekt ved det; og så ble det i hvertfall en tøff sang av det, hvis du skjønner. Jeg skal ikke legge skjul på at det er personlige ting som er mye av drivkraften i "Må ha deg", men jeg vil si at det er lite av det som står i teksten som har noe med virkeligheten å gjøre.

Men du anerkjenner at i en viss forstand så må det som skrives komme et sted fra, og hvis det ikke kommer fra deg, hvor i all verden skulle de ellers komme fra?

Ja, nei, det er jeg jo ikke helt sikker på ... En tekst kommer jo ikke fra noe sted. Det er den romantiske forestillingen, det, skulle jeg tro. Det er noe med at teksten dukker opp i en mulighet. For eksempel da vi holder på med riffet og jammer i den låten, så dukker det opp mange rytmiske ting som går på en slags sær, merkelig reggae-beat, og så blir melodien sånn ... *nynner* ... Og så var det å finne setninger som kunne passe på det, "du virket så hengiven, du virket så ærlig, likevel var alle ting blitt så besværlige, hvem som ville hva ..." Jeg husker jo ikke helt rekkefølgen på teksten, men jeg tror jeg hadde noe av det der, da. Jeg sleit jo med en jente som jeg ikke helt klarte å finne ut intensjonen av, om hun var interessert i meg eller ikke, fordi at hun kanskje ikke var så klar over det selv, eller hva det nå var. Så de tingene

kom med i teksten som en oppbygning. Så kom den der drømme, eller mordfantasiaen, eller om det er mord, eller – det er jo egentlig metonymisk, du ser jo ikke selve mordet, bare blodet som dukker opp. Jeg opplevde at den var ganske rå og kjøre fram, men ikke på grunn av mordet, men på grunn av onanien.

Ja.

Ja. Og det er ganske vittig da. ”Våkner om natten av drømmer jeg ikke kan tro på”.

Men, jeg vet ikke helt om jeg forstår hva du mener. På den ene siden går du helt klart med på en mer eller mindre direkte link mellom deg som privatperson og teksten. Men så sier du og samtidig at nei, du vil ikke helt gå med på den typen romantisk tankegang.

Nei, jeg ville ikke si at det er et en-til-en-forhold, for når det blir en tekst, så har det blitt noe annet. Jeg synes jo egentlig at de to første versene – substansielt sett kunne jeg klart meg med ett vers, men det er veldig mange tøffe linjer, så man tåler det. Andre verset sier jo egentlig bare det samme som det første men med flere tøffe linjer. Utbroderinger.

”FOR DEM BETYR DET LITE”; MOTVILJEN MOT MILITÆRET

”For dem betyr det lite” sa du sist gang var en av de minst personlige du hadde skrevet.

Ja, og som jeg ikke husker så veldig godt, heller. Men jeg husker at jeg likte melodien veldig godt. Det var også et sånt tilfelle, nå har du lyst til å lage en popsang, og så har du det at det blir en anti-krigssang, men jeg husker ikke.

Den virker veldig ung?

Ja, det som er litt rart med den, er at jeg jo egentlig var litt fed-up på den tiden. Altså disse SV-erne med lilla skjerv ogsåvidere. Og det var jo de som gikk i demonstrasjonstog, mot forhåndslagring i Norge, og det var jo veldig heftig. Jeg husker at jeg ikke hadde så lyst til å engasjere meg i det. Selv om jeg var helt enig med dem, men det var ikke meg å fanebære det på det tidspunktet, det var andre ting jeg var opptatt av. Men så kom det en sånn tekst likevel. Egentlig er jeg litt forbauset over det når jeg tenker på det.

Pia nevnte at du tidlig i livet ble militærneker av pasifistiske årsaker, og hun mente det har kommet fra deg, at det ikke er noen omstendigheter som har skapt det?

Njaa, det er en annen sak igjen. Jeg tror det at å være militærneker på pasifistisk grunnlag; det er jo en klisjé, det er jo en setning, det er jo et komplisert bilde. Jeg hadde virkelig et bad forhold til militæret i utgangspunktet, og det hadde egentlig med min far å gjøre – det hadde med flere ting å gjøre. Han var yrkesmilitær til jeg var sånn tre-fire år, han hadde tatt utdannelsen sin i militæret, og han var da ingeniør etter det, og jeg opplevde egentlig noen av de mest aggressive tingene med min far hvis du begynte å stille spørsmål ved militære ting. Og da tenkte jeg at ”hvis han er sånn, så er vel alle sånn.” **Latter.**” Ja, da er det sånn det er i militæret, og ikke nok med det, men de skal bestemme over deg”. Ikke sant. Så jeg så for meg strukturer med centurioner, sånn Asterix-oppbygning, fulle av min far – på fantasiplanet kunne jeg se for meg noe sånt. Og så kom det at Norge var det mest trofaste Nato-medlemmet og alt det, og da fikk du USA-saken inn, USAs krigføring i Vietnam og alle de greiene der, så det var noe jeg hadde fått med meg også. Men det kom litt etter hvert. Motviljen mot militæret hadde jeg lenge før det. Og det var gikk mye på at jeg tolket det som en umenneskelig

struktur. Ja, jeg hadde paranoide forestillinger mot militæret, og det er sikkert ikke uten grunn. Jeg var også alltid så mistenksom til gymnastikken på gymnaset, linjegymnastikken er jo eksersis, faktisk. Det skulle forberede guttene til militæret, men vi lærte jo ikke noe. Det var noe uforklart over det hele, klatre i tau og sånt – og det merkelige med at alle gymnastikklærerne hadde vært sersjanter i det militæret. Jeg har alltid syntes det har vært noe galt med det faget, det er ikke noe *fag*, liksom.

Du var veldig ung, da?

Ja, jeg vet ikke hvor gammel jeg kan ha vært, men det var lenge før jeg hadde en politisk bevissthet av noen særlig grad. Jeg oppfattet militærgreiene som noe kjipt, og grunnen til at man skulle være i militæret, grunnen over alle grunner, var at alle eldre folk hadde slåss for at vi skulle få lov til å være som vi var, liksom. Dette var en felles ungdomserfaring, tror jeg, i hele vesten, at man ble blackmaila på det spørsmålet; du må i militæret, for uten militæret og alle de som ofra livet i krigen ...

Disrespekt, liksom?

Ja, om igjen og om igjen niende april og åttende mai på tv – alle de der postkrigs-greiene og løgnene, du merket at noe var galt, men du var for liten til å skjønne det. En veldig trang til glorifisering, og jeg fikk det jo ikke til å stemme at alle nordmenn hadde vært så veldig tapre under krigen. Okei, det var jo en digresjon, da ... men akkurat det, de totalitære institusjonene ...

Så sånn sett – nå prøver jeg kanskje å bygge en muligens kunstig bro over til denne teksten – men det er jo noe du har følt noe for da?

Jeg har nok følt noe for det, men nå husker jeg ikke akkurat hvordan teksten går ...

Det er jo disse krigs-

Det var også romaner, ja, ”krigsromaner er for noen alt som interesserer”. Stemmer det, det er ”søster søster” på krigssiden, det.

”Se der kommer guttene – som de ler”, det er sånn Stomperud-aktig.

Jaja, okei, det er litt sånn ”operasjon løvsprett” og Leif Juster i militæret ...

Unge friske menn, Broen over Kwai.

”For dem betyr det lite – for oss betyr det litt mer”. Smart skrevet. Jeg er flink til å skrive.

Latter.

Sist vi snakket om denne, nevnte vi jo det at du havnet i debatt med Nato-sjefen på TV.

Debatt og debatt, jaja, jeg vil ikke legge så mye vekt på det, men det var jo veldig spesielt da. Iver Kleive jobbet med å finne artister til programmet, og han satt jo også i Spellemannskomiteen, så han visste jo om ”Materialtretthet”. Han visste jo dermed om denne låten. Erik Bye sitt program handla om opptrapping og fred og fredsbevegelsen, det var jo

ganske aktuelt, da, selv om jeg personlig ikke følte de var min kamp på det tidspunktet. Men jeg ble liksom utvalgt til å skulle representere alle de unge, gjennom at jeg hadde sunget en sang, jeg skulle stå for den unge generasjonen mot den gamle, og da skulle jeg liksom si et eller annet ... **latter** ... Du vet, jeg var kjempenervøs og egentlig skulle det være opptak, men det var blitt så mye rot, og alt var så forsinket, så det måtte gå på direkten. Og der satt jeg og rensket negler, jeg var jo ganske full, da, for jeg hadde drukket meg til mot hele formiddagen, og så sa jeg et eller annet om at ”nei, jeg vil ikke stole på noen når det gjaldt å ha fingeren på knappen” – et eller annet sånt. Tenk hvis jeg hadde vært litt smart, så hadde jeg kanskje sagt helt andre ting, men jeg var jo helt blåst, helt uforberedt på at jeg skulle snakke. Kunne jo vært mye gøyere å sagt noe sånt som at ”ja, nei, samme for meg hvem som kan trykke på knappen, bare vi slipper å ha noen pønkere til å gjøre det.”

”HONG KONG”; INDERLIGHET OG IMPERIALISME

Vi kan gå videre til en av de virkelige stemningsfulle TAV!-låtene, ”Hong Kong”.

Ja, ”Hong Kong”, ja ... Hvorfor går ikke vondten vekk?

Lasse ser bekymret ut. Smertene forsvinner ikke. Han ser etter klokken. Spør meg hva den er. Neinei, sier han, det tar vel litt tid.

”Hong Kong” er ... Der jobbet jeg med en ide. Hele låten gikk ut fra en ide. Og den var vanskelig å skrive, husker jeg. Jeg jobbet lenge med den. Det var det at jeg ville kjøre en dobbel tekst, på den ene siden skulle det være en kjærlighetshistorie, og på den andre siden skulle det være en sang om imperialismen.

To uforenlige ting.

Ja, på en måte ... Modellen går på at kjærlighetsforholdet blir bekreftet gjennom forbrukssamfunnet, gjennom ringen, den kjipe lille ringen på femognitti øre på Tempo, liksom – en juggelbutikk i Stavanger hvor alt kostet noe med femognitti øre. Jeg tror faktisk vi brukte det som et uttrykk, ”femognitti øre på tempo”. Og presangene, og – hva er det mer han byr henne?

”Jeg byr deg sikkerhet, evige bevis ...”, ja ...

Jeg blar i tekstarket. Leser.

Natalie?

Lasse ser etter datteren.

”Du får presanger, jeg elsker blikket ditt hver gang, du lyver sånn. Du får juveler, du elsker blikket som jeg gir deg, så ta min hånd, mens vi prøver å late som vi ikke vet er laget i Hong Kong. Kataloger, innbrudssikre paradiser, som vi kan glo på ...”

”Jeg byr deg sikkerhet, så evige bevis, som vi kan tro på”. Og så kommer det dramatiske middle-eight-partiet, ”neonreklamen lyser over damene, tynne kropper sulter, duften av søtt kjøtt, stål er betalingsmiddel, kreditorer, debitorer, mens kniven finner offeret er det flere som blir født”.

”Når man dør av ærlig arbeid ...” hva er det som kommer?

”Der samlebandet spyr ut skrot og juggel, plast og celluloid. Made in Hong Kong.”

Ja, ikke sant, i det verset er man i Hong Kong. Det er ... skikkelig science-fiction, hvis du tenker sånn ”Blade Runner”, så har du et sted hvor alle illusjonene blir laget fra helt nede på gateplan, ikke sant, og så blir det presentert her som billige løsninger på drømmer.

Det er en bra melodi?

Ja, det er det og. Men Hong Kong var faktisk en av de låtene som var vanskelig å få gjennom. Jeg spilte den for de andre på kassegitar og de syntes det var alt for visete. Når folk hører en låt på kassegitar, klarer de ofte ikke å høre for seg arrangementer. Det er mange låter som ikke har kommet gjennom fordi at man har vist dem fram på feil måte. Men så forklarte jeg dem det pentatone riffet, som er de vanlige tonene i en dur-skala, bare at man ikke har f og h, og det blir kinesisk i feelingen, og da ble det ikke visesang. Jeg bruker ofte pentaton-skalaer, som i ”Hong Kong”, i en del av riffene.

Hong Kong er ganske annerledes enn mange andre TAV!-sanger, det repetitive, ganske myke gitartemaet?

Ja, jeg husker det. Jeg var litt inspirert av den der ”A Song From Under The Floorboards” til Magazine, litt TAV!s svar på den uten å være noen kopi ...

Å, den ja!

Litt fjernt, jeg husker det – låten er jo ikke lik, da, men litt den stemningen hadde jeg lyst til at det skulle være i den.

Så har du den lyse bassgangen, den som stiger oppover.

Ja, det er to basser, nei, det er det jo ikke. Det er en veldig langsam diskobass, selvmotsigende diskobass. Og så er de fine de der riffene som er i mellom og fyller hverandre ut – dong dong dong dong ding – veldig sånn, pentatont, sånn kinesisk om du vil. Det er jo en klassisk poplåt, i og med at den har vers-refreng, vers-refreng, bro, vers-refreng.

Og den er du fornøyd med.

Jepp. Ja, jeg er veldig fornøyd med den. Veldig spesielt hvordan jeg har fått til den låten, det er også en låt hvor jeg-personen er veldig kunstig, altså en sånn Ray Davies-type jeg-person.

Ja, en rolle. Funket den live?

Jaja, det ble bra stemning og sånt. Jeg husker en gang da vi spilte i Namsos, og da var det en som sto foran og grein da vi spilte den låten, merkelig rørt. Og så spurte jeg noen etterpå hvem han var han fyren, og joda, han het det og det og var formann i Nord-Hordaland Unge Høyre. Og det første jeg tenkte var, ”faen, går ikke budskapet gjennom i det hele tatt?” ”Blir omfavnet av en Unge Høyre-person.” Men så tenkte jeg etterpå at det kunne jo faktisk tenkes at det var litt av en bragd. Kanskje det brøt tvers gjennom de ideologiske strukturene til en Høyre-person. Men han kan selvsagt ha oppfattet det som en kjærlighetssang og lagt vekt på

det. Og jeg legger jo muligheten ut for å gjøre det. At man kan tolke imperialisme-siden som det viktigste, eller kjærlighets-siden.

Sånn sett er den parallell til "Dødelige drifter"?

Ja, den holder mulighetene åpne. Sånn sett får den som tolker den på den ene siden, den andre siden sydd inn, man får sydd sine følelser til ting man ikke hadde ventet. Det er jo ingenting som gjør så vondt som når knopper brister, og når de brister så viser det seg at de er laget i Hong Kong, ikke sant?

Latter.

Hvem er nå det, Edith Södergran? Karin Boye?

Jeg husker ikke. Jeg vet ikke helt hva diktet handler om egentlig ...

Det er et kjærlighetsdikt ...

Ja, jeg vil tippe det. Jeg har lest en science-fiction roman av Karin Boye ...

"Kalloccain"?

Ja, hva er det for noe? Er det et stoff? Noe sånn bevissthetsforvirrene eller noe sånt?

KAKE MED NATALIE, MER OM "MÅ HA DEG"

Det har vært en pause i opptaket. Lasse har fortalt en del personlige ting, han har blant annet snakket om hun som ble kjæresten hans, Øyvor, som også er Natalies mor. En kvinne de begge mistet i kreft for mange år siden.

... ja, det tok jo lang tid for Øyvor og meg å bli virkelig kjærester. Det var veldig mye sånn fram og tilbake. Men etter det hadde skjedd – jeg må jo si at det har hatt utrolig mye innvirkning på det jeg har gjort.

Natalie kommer med kake. Lasse spør om hun ikke vil sette seg med oss. Det blir en pause i samtalen. Far og datter sitter med hverandre, han tar henne inntil seg, og han sier hun må være forsiktig, "for jeg brekker så lett som et knekkebrød". Det er fint å se dem sammen. Hun sier hun skal ha prøve neste dag. Hun forteller om karakterene, snakker om særoppgaven hun har skrevet om den engelske popmusikkens vekst og fall. Jeg kan se på dem at dette er noe de har sammen. Lasse sier hun har femmere i alle fag. Han er stolt. Men Lasse har vondt nå. Han må drikke mer vann.

Jeg kom på en ting om "Må ha deg". Det siste verset har jo et spesielt grep med den doktoren – "jeg kom meg til en doktor". Jeg er litt usikker hvor jeg har den typen konklusjon fra, men han er en sånn vismann-instans, doktoren, som vet akkurat hva som feiler deg: "han sa nå har du glemt den menneskelige faktor, du ville så gjerne se henne i sengen, så har du hengt deg opp i den samme gamle sammenheng". Det ble veldig bra fart fram mot refrenget der. Uansett, det er mye i den teksten som er humoristisk, mange av linjene og han der doktoren – skulle tro det var en revy-sak eller et eller annet. Så det er veldig stor forskjell på teksten i drømmene om natten, som er dramatiske, og denne delen. Men selv der er det fullt av vitser. Jeg er veldig glad i å fortelle vitser hele tiden. Det var en som nevnte det for meg: "du skriver

jo tekster akkurat som Kjartan Fløgstad”, sa han. ”Gjør jeg det,” sier jeg”. ”Ja, sånn som han skriver romanene, ikke sånn som han skriver dikt.” ”Å ja,” sier jeg, ”du mener masse ordspill og innskutte vitser som mange lar seg irritere av?”

Latter.

Men det var jo vittig, da.

”DISNILAND I DE TUSEN HJEM”; HVORDAN GÅR DET PÅ PLANETEN NABUR?
”Disniland”, da, den snakket vi en god del om sist.

Jeg husker ikke helt hvordan den ble laget. Jeg vet jo at masse biter av tekstene på ”Disniland”-platen lå lenge i tekstbøkene mine, og jeg prøvde å kombinere dem, jobbet med dem over lengre tid. Altså, en linje jeg hadde allerede i TAV!-tiden, var ”ta det med tequila og en klype salt”, før den endelig falt til ro på Kong Klang-platen. Den har vært inne og så har den havnet ut, som en sånn igangsetter-ide, og så ”nei, det går ikke, du får ikke være med denne gangen”. ... Men tilbake til ”Disniland i de tusen hjem” ... det er jo en hook, da ... jeg husker ikke hvordan jeg kom på det ... Du kan jo si det har noe til felles med ”Discodrøv”; Disniland er en illusjonsverden, forbrukersamfunnet. Og ”i de tusen hjem” er jo ”ja, vi elsker”. ”Disniland i de tusen hjem”, det høres jo ut som en parole.

Ja, det gjør det.

Gå i syttende-mai-tog og rope, ”vi krever Disniland i De Tusen Hjem”. Det er litt sånn.

Den har noe ikonisk over seg hele teksten.

Og så har jeg noen sånne nesten haiku-aktige vers, de er så korte at du forteller historier på et par ord. Som for eksempel ”bittesmå jenter, prostitusjon, legesenter, politistasjon, en gråtende mamma og kyss og klapp og klem, Disniland i de tusen hjem”.

Det er jo stikkordsform, det er sånn Mosebok-stil.

Mosebøkene?

Ja, de er jo i telegramstil.

Ja, det er noe med at kjappheten gjør at det er trivielt. Men kanskje ikke trivielt, kanskje bare overskriftene, det må være sånn for å få store nok headinger i avisform – det er litt avisform i det, kanskje. Og så har du det andre, det der første verset ...

”Eiendommelige forhold ...”

Nei, det er på en måte ikke et vers, det er en bro som kommer to ganger ... Første verset, eller sånn som jeg teller det, er jo ”en kidnapper snapper opp et handicappet barn, han sender utpresningsbrev til faren, som presser ut en tåre før han setter seg i baren. Disniland i de tusen hjem.”

Det er jo grelt.

Det er ganske stygt, da.

Oppfattet du det som realisme da du skrev det, eller var det posering som dystopisk skeptiker?

Nei, jeg oppfattet det ikke som realisme, jeg oppfattet det som tekst, som bilde. Det er det at disse settingene ikke har noe med hverandre å gjøre, bortsett fra at du har en gråtende mamma og et handicappet barn og faren; far og mor er adskilt til hver sitt, og om det har noen betydning for teksten – det har det sikkert, jeg har ikke egentlig tenkt på det. Men så har du det verset, eller det du kalte verset, som på en måte er samfunnsanalysen her; ”eiendommelige forhold, besittelse, kontroll, innlysende sannheter og hemmelig vold, børserter, bokstavleker, hvem som vil ha hvem. Disniland i de tusen hjem”.

Du høres ut som en profet!

Latter.

Jaja.

Når du sitter der og leser det sånn, shit.

Ja, det er litt profetisk, utsigelsespunktet er litt høytidelig, det er en tale, nå; hvordan går det på planeten Nabur? Nå, skal alle få høre, ”eiendommelige forhold ...”

Når du sier, at det ikke er realisme, det er tekst. Går det an å bare si det, og så er man ferdig med saken?

Nei. Det er egentlig bare for å gjøre det lett. Men jeg har jo ikke bestrebet meg på at det skal være en historie som handler om noe bestemt gjenkjennelig. Altså, den historien om det handicappede barnet, det gøyeste med det er at det er så mye bokstavrim. Handikappet, snappet opp, kidnappet ...

Veldig rytmisk tekst, da.

Ja, det er rytmisk, du får .. altså, som presser ut en tåre før han setter seg i baren for å få en ny en – det heter jo også en tåre. Nei, det er veldig bra skrevet.

Latter.

Men så har du siste verset, da, jeg-personen som dukker opp. Han er også litt fjern, litt på avstand – ”jeg elsker damene, de ligger i solariet, med øyne og slør som gullfisk i solariet. Jeg mottok visst et budskap, men visste ikke hva som var i det. Disniland i de tusen hjem”.

Denne holder seg vel på rette siden av elva fordi den ikke blir entydig på tross av at den er direkte – fordi den har en del hemmelighetsfulle vendinger?

Ja, den er ganske hemmelighetsfull. Denne jeg-personen som elsker damene; hva har det med resten av sangen å gjøre? Men det der med gullfisk og akvariet, det ligner jo på ”Discodrøv”, så det er noen links der, tror jeg.

Jeg får en modernistisk følelse av dette her. Låten, da? Jeg synes "Disniland" som lp ikke har så tett og stram produksjon som "Materialtretthet", men denne har jo det, kanskje platens beste sang?

Jeg vil ikke uttale meg om akkurat det, men låten er veldig stram, og oppbygningen sitter som et skudd, og den har jo tydelig melodi og hooks, tøffe riff, jeg synes hele låten er bra. Og så er det også en konstruksjon, det er to basser på den, den ene bassen spiller på en måte en to tre fir, mens den andre bassen ... og trommene, og den ene gitaren, min gitar, driver og forskyver riffet, sånn at vi begynner liksom på – .. "jeg elsker damene de ligger i solariet ..." **Lasse synger**, ikke sant? Vi snur figuren, men bassen snur også, men forandrer ikke på tonene eller akkordene, fordi at bare å snu det gjør at vekten blir lagt på en annen tone. Så den husker jeg, vi satt oppe på Avløs hjemme hos Ketil, da ...

Oppe på ...?

Avløs, det er ute i Bærum. Vi satt ved frokostbordet og øvde inn den ideen, og til slutt satt den så godt at det virker helt naturlig, det virker så godt at ingen legger merke til det. Men det gir jo låten et veldig særpreget at det er så stramt midt oppe i det kaotiske.

"STERK OG STOR"; ETTMINUTTSLÅTENE, EN TAPT DOBBEL-EP

Andre låten din på side en av "Disniland" er "Sterk og Stor".

Ettminutts-låten min. Ja, den skrev jeg veldig kjapt. Jeg hadde en melodi ... Den har hundre akkorder, nei, det har den ikke, men veldig mange. Jeg jobbet i en barnehage i et par måneder vinteren 1981 fordi Kim og Sverre fikk barn, og første månedene der var det litt vanskelig å få spilt noe særlig. Så da jobbet jeg i barnehage i to måneder, og da husker jeg at jeg var skikkelig lei av å holde på med disse barna ute i snøen og slapset, og så begynte jeg å få den der melodi-ideen i hodet. Jeg sto der og skifta på disse barna og "hva synes du om neste verset!" Jeg holdt på å diskutere den med de jeg jobbet sammen med. Jeg skrev den mens jeg jobba med å passe unger.

Den har jo noe militært ved seg, innordning i samfunnet og sånn?

Ja, den minner jo veldig om "For dem betyr det lite" hvis du skal sammenligne. Og den er jo anti-fascistisk på den måten, det er disse fascistene som rotter seg sammen i bykjernen, det er disse typenes fascinasjon for militæret og sånn, det er ikke de tøffe onklene i Brasil, naziene som kom seg vekk under krigen. Men samtidig er det en revy-sang, den var aldri tenkt å være noe dyp. Jeg ville være overraska hvis den var det. Den er veldig direkte og kjapp. Sverre var så imponert av den at han måtte lage sin korte låt; det er "Jeg får det ikke til". Og plutselig ble det et sånt internkonsept, at det skulle vi gjøre, til denne platen skulle vi ha hver vår ettminutts-låt. Så Harald kom med "Store sterke damer", den var egentlig litt for lang, men det var en bro der, så når vi kuttet ut det kom den også ned i passelig lengde. Og så kom Chris med "Amok", men den ble fire og et halvt minutt istedenfor ett minutt. Hehe. Men det var en veldig fin låt, så den ville ikke kledd å være så kort. Det var jo litt sånn ærefult å lage korte låter, i pønketradisjonen, vet du.

Og så er det jo dette merkelige med at det er en lp med en side studio og en live.

Ja, det skal jeg forklare. Egentlig var ikke "Disniland" ment å være en lp, det skulle være en maxi-singel. Nei, ikke maxi-singel, men ep. Så det som er på side 1 + dub'en, det skulle være

hele innholdet på en 45 ep, altså en stor maxi. Og så skulle resten, det som er spilt inn live i Oscarsgate, det skulle være en bonus-ep i vanlig format som skulle følge med.

Hvorfor ikke? Det hørt jo kjempebra ut?

Det er jo kjempeide! Det som var ulempen var at Hønepress sitt singeltrykkeri ble ødelagt, og vi måtte vente helt til høsten for å trykke det. Vi hadde ikke tid til å vente, rett og slett, så dermed ble det omlaget – hvis du ser nøye på det, så står det ”en ensidig lp”, og så står det bare titlene på den ene siden der.

Ja, jeg har sett det, jeg vet jo ikke hva låtene vi nå skal snakke om heter.

Ja. Det er jo en nødløsning, og det er ikke særlig elegant.

Det er kanskje derfor lp-en som lp framstår litt skrullete?

Ja, nettopp, for det er egentlig en samling av en maxi-ep og en vanlig ep. ”Disniland” skulle være et hvileskjær, et innpust, før den neste ”Materialtretthet”. Den ble jo gitt ut som en lavpris lp, det som het lp 3. Vi holdt den selv som noe annet enn en lp, men den så jo ut som en lp, så det var vanskelig å motarbeide. Det som også skjedde var at musikkforretninger landet over tok fullpris, og det sa vi på konserter, at det skulle ikke folk finne seg i. Nei, TAV! skulle ikke tjene penger. Idealisme, vet du!

”SPISSE SKO”; LASSE MYRVOLDS REVY-SANG I SKA-FORMAT

Men du har en av dine mest fengende og flotte låter på b-siden der, ”Spisse sko”.

”Spisse sko, spisse sko, se på mine spisse sko.” Ja, jeg måtte jo bare lage en sko-sang.

En ”Blue suede shoes”?

”Blue suede shoes” ... det er jo så mange sko-sanger ... ”These boots are made for walking” og ... hva er nå den Bowie, Let’s dance ...

”Put on your red shoes and dance the blues”.

Ja, nettopp.

Jeg husker coveret på den Joe Jackson-plata med de spisse skoene på. ”Look Sharp”.

Jaja, nettopp. Og spisse sko var jo litt sånn sekstitalls, veldig sånn revival-mote, så spisse sko var absolutt akseptabelt.

Men du sitter her og snakker om sko – det er jo en kjærlighetssang? ”Den gangen jeg traff deg skulle jeg hatt veltebøyle på”. Det er jo kjempebra.

Jaja, nei, jeg tar jo godt av, jeg har det jo gøy med den teksten. Men disse skoene, transformasjonen er jo at skoene er ... først er de på en måte ... hva er det som skjer da ... har du noe tekst å referere til der?

Ja, jeg har det, det er jo du som har skrevet den ...

Er så lenge siden ... pleier å huske det når jeg synger den ...

"Det er lenge lenge siden, men jeg skjønner det nå, den gangen jeg traff deg skulle jeg hatt veltebøyle på. Det som startet som en flørt førte til at jeg ble overkjørt, jeg var som en klovn der jeg sto, du måtte se mine spisse sko."

Okei, da står jeg der med de spisse skoene og vil prøve å gjøre inntrykk. Så neste?

"Det var første gangen de ble demonstrert, og jeg tenker du ble imponert, jeg kjente bruset i mitt blod, følte meg beruset og hjertet mitt det slo, det kjentes så godt da du lo den gang du så mine spisse sko."

Ja, de virket. Og så kommer neste verset ...

Ja da kommer "tider skal komme og tider skal henrulle, og etter en stund gikk det ikke som det skulle, forholdet vårt var ikke beste sort, så det hjalp meg ingen ting å kjøpe nye medlemskort" ... Medlemskort? Hva da i?

I forholdet.

Latter.

Hehe.

Det er en tulletekst ...

"... jeg hadde trodd på hell og lykke mellom to helt til øyeblikket da du dro, det siste du sa var at du forsto alt om mine spisse sko."

De har mista magien da. Og så er det siste verset?

"Vel jeg innrømmer gjerne jeg har oppført meg sært, jeg var vel dum men nå har jeg lært, ortopediske tvangstrøyer er ingen ting for deg, selv tror jeg at jeg skal klare meg, men jeg tilgir deg aldri at du lo den gang du stjal mine spisse sko."

Ja på toppen av alt stjal hun dem og besudlet dem. Så det er skjebnen til skoene, de går gjennom alle fasene, det er det sko-fetisjistiske. Ellers er det jo en revy-sang, er det ikke det?

Den har jo en helt annen letthet enn for eksempel "Må ha deg", ikke sant?

Ja, for her har jeg det bare gøy når jeg skriver. Gøy å skrive "tider skal komme og tider skal henrulle" og ...

Låten er jo og lett? Ska?

Ja, den er lett. Det er meningen å være sånn. Fortelle en liten story. Jeg husker jeg satt på cafe Ulrik på Torgallmenningen og skrev den, med utsikt over almenningen, en gammel kafe med vafler. Fint å sitte der og skrive, blant alle folka. Jeg likte det. Dilemmaet var alltid om det sto noe musikk på. Klarer ikke å skrive hvis andre låter gikk i bakgrunnen.

”HVA SKAL DU GJØRE”; TRADROCK OG FEMINISTISK HELVETE

Neste på b-siden, jeg vet ikke hva den heter, har jeg kalt ”Hva skal du gjøre”?

”Hva skal du gjøre når mørket faller på”.

Den liker jeg, da. Litt sånn trad rock’n roll, men den er kanonbra.

Ja, jeg synes også det, men jeg husker at den ikke kom med fordi at den var litt for trad, kanskje den er litt sånn Costello-aktig, litt for tydelig den veien, og at det var derfor den ikke kom med på ”Materialtretthet”.

Det er en krisesang, det og, en kjærlighetssang?

Den er litt heavy på maktperspektivet. Jeg har laget en person som er skikkelig ekkel her. ”Du vil komme deg bort her i fra ... ”

”Når døden danser på ditt panser,” det er ganske bra.

”Står jeg klar med ambulanser, for hva skal du gjøre når mørket faller på, hva skal du tenke og hvor skal du gå.”

Det er noen sånn Chuck Berry-riff her, veldig sjeldent i TAV!-sammenheng?

Jaja. ”Er du ferdig med å flykte ...” – han er utålmodig han her. ”Du kommer ikke langt, din frihet er et rykte, ditt liv er alt for trangt, jeg har ingenting nytt som jeg kan gi deg, men hva skal du gjøre når mørket faller på”. Så er det imellom der, ”jeg kunne vært din far, jeg kunne vært din mann, samme hvor du går og samme hvor du drar blir det akkurat slik det var”. Det er et sånt feministisk helvete, helvete for feminister. Jeg har laget en tekst som er sånn, men den har aldri blitt brukt som kampsang for kvinneundertrykkere heller. Kvinneundertrykkere vil jo ikke innrømme at de er sånn, så det er jo egentlig en umulig sang. Det er en skikkelig kjipt fyr, det der. Jeg forsøker å beskrive en sånn mann og en sånn situasjon.

Det finnes ingen studioinnspilling av den?

Nei, ikke annet enn Oscarsgate – det var jo Bergen Lydstudio, da, men alt er rigget opp.

Men alt er live, sant?

Ja, det er live, vi rigget opp på en dag, noen kasser øl og masse pønkere i studiolokalet, og så hadde vi en konsert der.

Men ingen pålegg?

Nei, det er ikke noen pålegg.

”ØYNENE SOM SER MEG”; ET PSYKISK UNIVERS

Så kommer den – jeg vet ikke om den heter ”Øynene som ser deg selv”?

Ja, ”Øynene som ser meg”.

Det er vanskelig å høre teksten.

Den er litt spesiell, jeg husker jeg hadde drukket fem halvliterer da jeg skrev den teksten. Slet med den. Au ...

Lasses smerter er store nå.

”Øynene som ser deg, øynene som ser deg selv” – er det det du synger? ”Du er øynene som ser deg selv”?

”Jeg er øynene ...” – ”du er øynene som ser meg selv”, sånn er det. Det er veldig far-out ... hvis jeg bare kunne huske hvordan den begynner ... Har vi den noe sted?

NATALIE: Ja vi har den her ...

Ja, vi har den på Disniland, ja ... Hvor mye er klokken?

Natalie finner cd-en. Jeg tar meg nok et kakestykke.

Åja, der er den, nummer tretten, ”Øynene som ser meg”. Kan du skjære en kakebit til meg og?

Stor? Liten?

Jeg rekker Lasse litt kake.

Eh ... Ja, sånn ja. Det er mange ting i den der låten, egentlig.

Natalie setter på sangen. Vi lytter til den mekaniske introen.

Det er sånn Devo-komp, det der ...

Ja ... ”hvordan det skal bli, for du forlanger mer enn noen mann kan bli”

Vi lytter. ”Du er øynene som ser meg selv”.

Ta den en gang til.

Hm? Hva sier du?

Ta den en gang til.

En gang til?

Vi spiller den igjen.

Det er noe med tiden ... ”jeg husker med mitt hjerte, smiler med blitz, griner i smerte og forteller en vits” ...

Lasses telefon ringer. Han sier til den han snakker med at han må opp på sykehuset snart. "Jeg skal sove der oppe igjen". Han forteller at han kanskje kan ha permisjon i morgen, kanskje fra lørdag til søndag, han sier han må være veldig forsiktig, de må finne nivåene på smertebehandlingen, "det er det som er vanskelig – hvis jeg kommer meg for sent opp i forhold til morfina jeg har tatt, så kommer jeg til å ha så vondt at jeg kommer til å hyle, så derfor må jeg passe tiden nå". Samtalen avsluttes, han legger på, og sier: "Stakkars mamma. Typisk, jeg reagerer akkurat som en unge. Sånn trass, ikke sant, husj, ikke bland deg bort dette. Ikke vær så hønemor."

Nei, vi blir aldri voksne når det gjelder det.

Ja. Nei, det er det. Nei, hvor var vi hen. Fikk du med deg teksten nå?

Ja. Hvis du har en eller annen kommentar til denne?

Ja, den er jo veldig skjerpet, da, i å lage et psykisk univers ...

Lasse spør igjen når han tok morfina, jeg sier halv syv, en time siden. Han sier den ikke har fått smertene vekk. Spør enda en gang hvor lenge siden det var. Jeg sier en time, en time og fem minutter. Jeg tror ikke jeg skal være her så veldig lenge, sier han. Det kan jo være, sier han, at det ikke er folk på rommet, kanskje du bare kan komme bort på sykehuset med mikrofonen ...? Han forklarer at han ikke har sittet oppe så lenge. Han burde egentlig legge seg ned på sofaen, sier han, "men jeg er redd for at jeg ikke kommer opp igjen hvis jeg legger meg ned nå". Jeg går og varmer pakningen hans i mikroen.

Hvis du kommenterer "Øynene som ser meg selv" og den siste låten, så er vi gjennom alt?

Ja, det er sant, alle de låtene der ... Ja, "Øynene som ser meg" ... Når jeg hører på den har jeg lyst til å ha en helt annen produksjon. Det er en ganske stor låt, forestiller jeg meg ... Den har jo disse etterslagene, men de er så veldig overtydelige, den halvtonen som går opp og ned for annethvert slag. Og så er det flere musikalske deler.

Tekstmessig er vi inne i et dunkelt parforhold?

Ja, eller om det er parforhold, eller hva det nå er for noe. Det er en konstruksjon da, for det er ikke noe jeg kjenner igjen fra min egen ...

Det er jo en låt som åpenbart ikke nådde helt opp i og med at den ikke kom med på noen av studioinnspillingene; skjønner du det?

Ja, jeg skjønner det på en måte, for den begynner å peke ut nye veier, ikke sant. Vi utviklet oss ganske mye. Jeg husker ikke hva tid den er laget, men jeg tror den er ganske sen. Den har noe annet, ensomhet, og en veldig teatralisk måte i framføringen med den skjelvende lyse stemmen. Hvis den skal minne meg om noe, så er det David Bowie, kanskje? Litt sånn rundt "Station to Station"-feeling, i teksten. Jeg hørte ganske mye på trilogien til Bowie, "Lodger", "Low" og "Station to Station" – det var det jeg hørte på av ham. Mens "Ziggy" og "Young Americans" hørte jeg ikke på. Berlin-tingene, med Eno, det var jeg interessert i. "Heroes" var jeg ikke fullt så glad i, men det var noen gode låter. Jeg tror det kan handle om destruerte jegerpersoner, som jeg føler det er en link til hos Bowie, folk som skal gjøre ting de ikke kan gjøre ogsåvidere, det er litt sånn psyko, og peker vel litt framover mot Göbbels. Men jeg vil ikke

trekke Bowie-linken for langt, bare at det gir meg en sånn feeling. ”Øynene som ser meg selv” er jo ikke noen lystig sang, og den er heller ikke ironisk, i så fall er det en ironi som ikke er ironisk ment. Hun krever at han skal gi henne mer enn noen mann kan gi, og jo da, han skal gjøre det, uten ironi: Han lover noe han ikke kan holde. Han lover med andre ord å tape, eller gå under. Og så er det dette med insektene bak ditt blikk, det er ganske umenneskelig. Først skrev jeg ansiktene, men så syntes jeg ikke det var umenneskelig nok. Det er stor forskjell her, på låtene mine, hvis du tar ”Spisse sko” eller ”Hva skal du gjøre” – mens ”Øynene som ser meg” er ganske sen. Jeg oppfattet det som et eksperiment, tekstmessig, jeg prøver en ny form, og jeg sitter på Grand og skriver dette, neppe i perlehumør, og blir full og går inn i dette universet.

Hvordan henger denne låten sammen med ditt eget liv, da?

Det er både søkt og opplagt på samme tid at dette har noe med stemningen i bandet og i mitt liv å gjøre, at jeg forsøker meg på en sånn låt. Men hvordan låten er direkte linket til mitt eller bandets liv, det vil jeg ikke ta for langt. Det kan jo også være at materialet jeg jobber med styrer meg, vet du. Det finnes forresten en versjon av denne, og av ”Ikke kom til meg”, på NRK-opptaket fra 1980, som er bedre enn på ”Disniland”-lp-en. Det opptaket var ikke vår beste dag. Vi var slitne, vi hadde spilt inn hele side en på en helg, og så hadde vi fest i studio, med opprigging på en annen måte, og vi var trøtte og sure og fulle, så det var ikke godt utført. Godt tenkt, godt planlagt, dårlig resultat.

”IKKE KOM TIL MEG”; GOD LIVE-LÅT, UNG OG TIDLIG

Den andre, den neste der, hva er det?

”Ikke kom til meg”.

”Ikke kom til meg”. Ja. Det var en kjempelåt, den var jævlig bra live.

”Ikke kom til meg med disse kledelige gjespene” ...

Ja, den skrev jeg ganske tidlig, tøft riff, do do do do do, do do do do do, *Lasse nynner*, så det er kanskje en litt trad låt på en måte.

Jeg setter på plata. Vi hører litt av låten.

Den burde vært med på ”Blålys”-singelen omtrent ...

Jaja, nettopp, den hører mer til i den tiden. Absolutt, den burde vært med i den perioden.

Vi lytter mer. Tekstlinjene om kjærlighet.

”Ikke kom, kom til meg”, ikke sant. Begge deler.

Denne er heller aldri spilt inn i studio?

Nei. Vi spiller feil ...

Det er vel denne låten jeg synes det er tristest at dere ikke spilte inn ordentlig med en god produksjon?

Ja. Ja. Og den var alltid veldig tøff live.

Chris som spiller etterslagsgitar?

Ja ja.

Låten er ferdig.

Mmm. Det er jo en ganske streit rockelåt, da.

Ja. Men den er jo fengende.

Jaja. Den høres tidlig ut på tematikken og, til oss å være. Den er veldig rettet mot følelsen av å være ungdom, gå fra kafe til kafe, fra fest til fest, og aggresjonen er hun der som han har lyst på, men så er det vennene hennes som han oppfatter som bløffmakere og drittfolk. Så det er en veldig enkel tekst. Noen skjønnhetsfeil er det. Det er mye sånn ”krkskr”, mange ord som begynner på, du vet, ”Kristus” og sånt.

Men den er fengende.

Det var en veldig bra live-låt. Det var jo derfor de ble tatt med, ”vi må jo få spilt inn disse låtene”, det var det som var noe av problemet. Men den konserten – vi spiller for dårlig der, synes jeg.

Når må du gå, Lasse?

Nei, jeg må se det litt an, men nå er klokken ...

Ti på åtte ...

Ti på åtte, nei, men vi kan snakke litt videre ...

”MATERIALTRETTHET”; SKAMROS, ”PAVAROTTI HADDE IKKE GJORT DET SÅ JÆVLIG BRA MED MIN STEMME”, TITTELEN

Ok. Vi har snakket oss gjennom TAV!-låtene dine. Vi kan gripe litt tilbake og snakke litt mer om ”Materialtretthet”. Den er spilt inn i Fredrikstad - gjort på 12 dager, har jeg lest, 14.000 kroner?

Ja, det kan også stemme, det skal ikke jeg ...

Dette ble jo klassikeren deres etter omdømmet og sånt. Visste dere det, da dere gjorde det, at dette var knallgode låter og en knallbra plate?

Vi hadde jo optimisme da, det hadde vi. Men hvor forventningene våre var i forhold til mottagelsen, det vet jeg ikke egentlig. Jeg var veldig spent på det selv.

Hvordan er det spilt inn, på samme måte som ep-en og singelen?

Ja, altså – den er spilt inn på åtte-spors. Så da spilte vi inn kompet, og så var det et nytt lag med vokal, det kan ha vært blås, noe kor, noe ekstra stemmer, litt lyd-effekter. Så det er det.

TAV! i studio, var det et effektivt band? Var det one-takes?

Jo, vi var ganske ...

Vokalen og?

Eh, jaaa ... Litt vanskelig, det er jo alltid ... vi var ikke så nøye på at det skulle være så veldig perfekt, og det lå ikke i kortene at det skulle være det heller. Så det var noe med å prøve så godt vi kan, men det er Sverre og Kim som bestemmer hva som er godt, hva som holder. Og selv om du selv ikke mener at det holder, så holder det. Det ble noen diskusjoner på enkelte småting, men stort sett så synger jo folk ganske bra ut ifra sitt nebb på den platen der. Jeg har jo masse skjønnhetsfeil på "Materialtretthet".

Har du det?

Jaja, og i helvete, jeg synger jo en hel tone feil, eller en kvarttone, en hel note ... hvor er det ... første vers av "Discodrøv"?

På "Discodrøv"?

Ja, "du sier vi har rett til å leve våre egne liv" .... men så sakker bandet, og jeg går ned i pitch, det høres ut som om noen er borti tapen, liksom ... Jeg syntes det var så fælt å høre, smårusk som jeg syntes var fælt. Men så blir man vant med det. Det er en typisk studiosituasjon, skal man la være eller ta alt om igjen. Det er ofte sånn, hvis for eksempel vokalisten gremmer seg, instisterer på å synge på ny – men når det kommer til stykket så er det ikke sikkert det er så viktig. Spesielt før var dette vanlig, da det var så dyrt.

Det har jo alltid vært en diskusjon med TAV!: Dere har en spesiell syngestil hele gjengen, og er vel ikke det man kaller store sangere?

Ja, den er jo lett å avgjøre, den diskusjonen, for det å kunne synge – det er det at vi bruker det på forskjellig måte. Du kan si at hvis du ser på stemmen som et instrument, så er det jo ikke noen Stradivariususer vi har fått utdelt – **Latter** - vi har de stemmene vi har. Ut fra det synes jeg ikke vi synger så dårlig, for å si det sånn. Pavarotti hadde ikke gjort det så jævlig bra med min stemme. **Latter**. For å si det sånn. Han hadde ikke kommet langt.

Tittelen. Dere har gode titler, det er jo igjen en ikonisk tittel. Så vidt jeg skjønner kommer den fra Sverres tekst?

Ja, "Materialtretthet". Det var en sånn "Bergen-brenner"-konsert i byen, du vet, "London's burning – Bergen Brenner", og da var det masse av disse pønkebandene og nyveivbandene fra Trondheim og Oslo som var her. Hærverk og Sverre og ... Jeg var ikke med på det, men de skulle selvfølgelig opp Fløyen, da, når de først var i Bergen. Og de begynte å lage vitser om materialtretthet og pekte på vaieren, for ordet var jo et sånn buzz-word, ikke sant, Alexander Kielland-ulykken. Det var et av de mest brukte ordene den våren, eller det året, sikkert, "Materialtretthet". Så det var veldig aktuelt. Grunnen til at ulykken skjedde var

materialtretthet. Som ikke forklarer noe særlig i det hele tatt. Forklarer ikke noe om de økonomiske årsakene, og egentlig ikke om de tekniske heller.

Så laget Sverre en låt ut av det, som ble tittelkuttet.

Han laget en låt – alle bandene som skulle lage hver sin, det var det; men de fikk jo ikke fingeren ut, sant, så det ble ikke andre ”Materialtretthet”-låter enn Sverre sin. Men da vi da hadde den låten og den tittelen, så var de veldig nærliggende at det ble tittelen på platen.

Solgte relativt godt, da, ”Materialtretthet”?

Ja, joda, det tror jeg vi må kunne si, men ikke sånn i forhold til våre dager ...

Nei, men et par tusen plater, vel?

Ja, vi solgte – altså begge platene til sammen, i real time, solgte vi vel nærmere tyve tusen?

Det er ganske mye da.

Eller var det også med singlene? Jeg er usikker på det.

*Det er ikke verst, uansett. Jeg ser at dere er veldig aktive, jeg har sett en fin annonse – ”fikk du abba til jul, hør og sammenlign”, og så er det bilde av coveret. **Latter.** Jaja. Og så ble dere møtt med forventninger og de ble innfridd – dere fikk skamgod kritikk av denne plata.*

Jaja, det var bare helt – veldig.

Hvordan tok dere det?

Vel, det er jo ikke så veldig lett å ikke bli påvirket av skamros, vi er jo menneskelige, da.

TAV! GÅR I OPPLØSNING; GJELD, UENIGHETER, SLÅSSKAMP

Hvor skulle dette ende? Det gikk bare en vei for dette bandet.

Nei, jeg tror vi var veldig ubevisste. Det neste prosjektet var den neste platen, og ... jeg vet ikke. Vi på en måte ... Vi røyk. Vi hadde kommet opp med full fart og så sto vi igjen med en krasja bandbuss og masse gjeld, ja ...

Krangling og ...

Krangling og topp frustrasjon, og etter hvert musikalske motsetninger.

Men her, akkurat her, er dere på topp. Det har gått via månedens singel og John Peel, og nå er det denne plata, og den kalles en klassiker, og det ene med det andre. Men denne medvinden da, i ettertid – gjorde den at dere mistet noe av syne?

Jeg vet ikke. Jeg vet egentlig ikke hva vi skulle miste av syne og på hvilken måte. Det var jo nok av motvind, av økonomisk og annen art. Jeg for min del klarte ikke å tenke mer enn to uker om gangen.

Du var opptatt av det musikalske?

Ja. Men bandet fikk jo ikke ... vi stoppet opp ...

Lasse tar den tomme morfinsprøyten, skjelver litt på hendene, setter den til munnen.

Er det mer igjen?

Han suger på sprøyten som er tom.

En bitteliten ... Skulle hatt smak i den, skulle hatt sjokolade rundt så hadde det vært ...

Hva er det som skjer etter "Materialtretthet"? Da er jo alt perfekt, og så er det et eller annet som skjer med dere?

Jaa ... Vi har jo de månedene hvor vi jobber litt og sånn ...

Fordi Sverre og Kim har fått et barn.

Jaja. Men det er jo temporært, det er ingen som har tenkt at det skulle hindre oss i noe. Men så er det utover våren der, vi får litt dårlig tid. Vi tenkte vi skulle øve inn nye låter og sånt, og så har vi "Disniland", de låtene er for så vidt klare – men vi har det neste prosjektet, det er det som er det viktige prosjektet for oss, altså: Hvor går vi hen? Når denne ensidige maxidisken kommer ut, så er jo det et hvileskjær, og så er det den neste store lp-en. Det var det som var planen. Sånn som jeg husker det. Men der står vi fast, til dels musikalsk, fordi at vi har en innarbeida måte å gjøre ting på, altså TAV!-måten å arrangere på, og det gjør at vi kan arrangere veldig fort og effektivt og få det til å være tøft, og få det til å være TAV!

Er det det folk kaller TAV!-filteret, TAV!-formelen?

Ja, jeg lurer på om jeg ikke kan ha snakket noe om det sist gang ...

Ja, Ketil bruker og nesten samme uttrykkene ... Så dette er noe dere alle har en felles oppfatning av?

Ja. Og det er liksom et eller annet med at det filteret ... Vi har lyst til å gå videre, forandre på filteret, og da har vi forskjellige låt-ideer, men vi har veldig forskjellige ideer på hvilken vei det kan gå. Jeg må jo si at jeg var mer på den siden hvor jeg ønsket meg den pop-oppskriften vi hadde hatt tidligere som en side av saken, sikkert fordi at det var den gøyeste måten å skrive tekster på også – å ha den ballasten i låten, noe å synge mot. Merker jo at når musikken blir dyster og du i tillegg synger en dyster tekst, så binder du veldig mye, du binder tolkningen og sånt. Så for meg var det at jeg hadde lyst til å eksperimentere mer med pop-formen, mens kanskje Sverre og til dels Chris hadde mer lyst til å prøve å finne en helt ny lyd.

Du og Sverre var på en måte motpoler i dette?

Ja, vi har alltid vært motpoler, på en måte, og akkurat denne motpolen var jo noe som var veldig fruktbart. Da vi hadde bedre tid til å øve og alt var nytt for oss, da var disse holdningene veldig produktive; det var sånn vi på en måte laget The Aller Værste!-formen. Men så – å skulle forandre på den? Jeg tror egentlig ikke vi var helt klar over hvordan ... og

så ble det jo mye sånn ”ja, hvis jeg bare får gjennom at det skal bli litt mer popete, så har det forandret seg litt”. Men den reaksjonen er jo akkurat som i et hvert forhold, ikke sant, det blir motsatt: ”ja, bare vi kan få vekk det der popete, så skal det nok bli en bedre og nyere sound”. Du får en dialektikk hvor disse tingene som tidligere hadde fungert mer som innspill nå blir ”hvordan kan jeg lure denne pop-sangen forbi dadaismen til Sverre”, liksom?

Ja, Sverre snakker om noe av det samme, han beskriver du og ham som den aksen i bandet. Den musikalske aksen i bandet, som var ekstremt produktiv?

Ja, det var et eller annet med motsetningene, å få dem til å jobbe sammen. Jeg er litt sånn usikker på det med akser og sånn, og kanskje også å kalle det for ”musikalsk akse”, for det tror jeg ikke er helt riktig. Altså, det er en akse i det, men jeg tror det ligger mer på idéplanet enn det musikalske.

Sverre Knudsen sier at han var den som holdt på med plakater og organiserte ting, på en måte den konseptuelle av dere. Og så kaller han deg det musikalske geniet. Har jeg forstått Sverre rett, mener han at dette systemet til å begynne med var utrolig fruktbart, mens det senere gikk seg surt?

Ja, det er et eller annet der. Men det jeg tror – grunnen til at det går surt, er at vi ikke får til transformasjonen, og at bandet ikke tillater seg å lage en ”Materialtrettthet” til. Hvorfor ikke gjøre det? Hvorfor skal man gå så fort videre? Det vi holdt på med var jo ganske sært, da.

Ja, egentlig kjempesært når du ser på det i dag.

De tingene som ble laget etter ”Disniland”, jeg vet ikke om du har hørt noe av det?

”Hakk” har jeg hørt en gang.

Jaja, den der, ja, okei – den uttrykker jo litt av det. Vi hadde en del låter som var veldig rare. Jeg hadde en låt som gikk sånn: ”I dag skal vi snakke om kjønnsorganer” – ”De hemmelige soners triks” het den. Og jeg hadde andre sanger som ikke ble godtatt, da, det var jeg jævlig sur for, som var jævlig knallbra, liksom, og de var for popete eller for visete eller et eller annet.

Mente du at de som streiket på disse sangene dine ikke hørte på låtene men bare på sin egen ide om hva TAV! skulle bli?

Ja, det tror jeg. De hørte sikkert på låtene med et halvt øre ... Nei, det der har vi snakket om mange ganger før, etterpå og sånt ... Det blir jo lett sånn; jeg hørte sikkert ikke med noen særlig begeistring på deres ideer heller når de hørte så dårlig på mine. Jeg holdt jo på å slutte i ’81, i mars-april ...

Rett omkring Spellemannsprisen?

Jaa, det var jo etter det, sånn påske, liksom. Det var etter en sånn krangel. Det var krise. Jeg hadde laget låter som var fulle av The Aller Værste!-ideer, mer pop-orienterte, mens Chris og Sverre var mer ute etter å være mer ekstreme i postpunk-utviklingen. De var, som jeg opplevde det, redde for å ikke være alternative, for å være for popete. De bandene som de likte på den tiden var PiL og sånn. Og da var det Harald og jeg som var sammen, vi følte

kanskje at vi hadde et skjebnefellesskap der, for han er jo også litt opptatt av den melodiose. Men jeg slutta ikke, jeg beit det i meg. Jeg snakket med Harald, og han var litt på min side, men han var og diplomat. Det det gjaldt, var følelsen av å ikke bli hørt. Det var jo arroganse, følelsen av at de ikke gikk skikkelig gjennom ideen en gang. Man har brukt noen døgn på å lage sangen, og så er det bare ”men det er ikke sånn vi skal spille nå.” Jeg var veldig sur, og det var vanskelig for meg å være, for det er uvant, jeg er ikke sånn. Men det er sånn det er når du spiller i et band med sterke krefter, man inntar komplementære og symmetriske roller, og før eller siden renner det over for folk.

Er du konfliktsky?

Jeg liker ikke konflikt, jeg har lett for å finne en løsning som alle er fornøyd med, bruke kreativiteten på den måten. Men når du så blir blokkert, ikke får utløp for tingene dine, da kommer du i en symmetrisk enten-eller-situasjon, og da blir det åpen konflikt. Skal man bite det i seg, eller ikke?

Dette høres ut som et ekteskap?

TAV! var jo en form for samlivs- og ekteskapstrening. Hehe. Men jeg vet ikke hvor godt trent vi ble ... Jeg var jo med Øyvor, og vi var gjennom alle fasene, kaos, romantikk, overlevelse ...

Hvor sto Ketil i dette, da?

Ketil, ja ... nei, han kom jo i slåsskamp, da.

Med dere? Med bandet?

Han slåss med Sverre, faktisk. Vi spilte konsert med ... hva heter det svenske bandet ... Nationalteatern. De spilte før oss, og de ble oppløst på scenen, skikkelig, ikke sant. Og så var det vi som spilte, ikke sant – ”gud så pinlig at bandet skulle bli oppløst på scenen”. Vi klarte i hvert fall å vente til vi skulle bære ut utstyret. Da smalt det. Et eller annet. Et eller annet som har gått og naget. Om det var Sverre eller Ketil, det vet jeg ikke. Men det ble så heftig at da satte Ketil strek. Han ville ikke. Og det var kanskje dødsstøtet. Sverre og Ketil fungerer ikke så godt. Sverre drev og disset Ketil en del på den tiden, sånn at det ble for mye. Vi drev jo og småmobba hverandre hele tiden, alle band har jo det, driver og tuller, men det var noe som ble for mye der. Jeg husker i Jikk-Jak-Jennik, mens vi holdt på med soundcheck på Hulen, at det smalt for meg mot Ketil. Og jeg husker at jeg ble så overraska av min egen utagering, jeg ble så dårlig, jeg måtte kjøpe en øl, og en til Ketil og, jeg syntes vi måtte bli venner, for dette var en ubehagelig situasjon å være i. Jeg liker ikke å være i konflikt, jeg har ikke trening i det. Det er rett og slett det at jeg ikke liker kranglesituasjoner. Og så Ketil, da, han oppsøker jo heller ikke sånne ting.

Fungerte Ketil som limet da, sånn at da han sluttet, så ...

Jaa – det er noe der, absolutt. Jeg tror det. Vi prøvde jo å ha noen andre til å spille litt, kunne alltid få tak i en annen trommis. Vi kunne vel egentlig få hvem vi ville, men det var det at den opprinnelige gjengen ikke var der lenger. Ketil var liksom på en måte glad for å spille han, og la seg ikke så mye inn i diskusjoner om hvordan musikken skulle være ... Nei, vi har et ganske komortabelt forhold til Ketil alle sånn rent musikalsk.

Var Sverre syk på denne tiden?

Det vet jeg ikke. Jeg tror nok vi var ganske sjuke alle sammen ut fra den utrolig intense .. det var sinnssykt intenst.

Hva burde dere ha gjort, synes du? Det er dette spørsmålet Morrissey og Marr får angående Smiths hele tiden, hva skulle dere gjort for å komme videre? Jeg har lest at en av dem mener at hvis Smiths hadde tatt en måneds ferie sånn cirka 1987, så hadde de holdt på i dag, "vi hadde vært større enn U2", sier han.

Ja, det kan godt være, kanskje TAV ! hadde trengt en måneds ferie – med penger.

Ja. For det var vel og en annen side av saken. Utenfra kunne man kanskje tenke at det var indieholdningen som ruinerte dere, at dere hadde skutt dere selv i foten.

Jaja.

At dere ikke hadde fått tjent noen penger, og ...

Det vi holdt på med var det ikke egentlig noe marked for.

Men dere solgte plater?

Ja, vi solgte mye plater, men det var begrenset hvor mange spillejobber som eksisterte. Og det var dyrt. I løpet av noen år begynte det å dukke opp en god del spillesteder rundt omkring, så det gikk an, og sånn som det er nå så er det jo rockescener over alt, selv om man alltid synes det er for lite, selvfølgelig.

BANDBUSSEN, KRASJET, LASSE HAR IKKE LAPPEN

Kan du fortelle om bandbussen som krasjet?

Det er ikke så mye å fortelle om. Ketil og Harald hadde vært nede på Etne, eller Ølen, Etne og Ølens Bil ... Hvor mye er klokken?

Ti over åtte ...

Etne og Ølens rutebil ett eller annet. De hadde vært der, og den bussen de skulle selge var en sånn melkerute med halvt sånn lasterom bak, så den kjøpte vi, da. Og vi kjøpte den billig. Og så kostet det oss femtitusen med en mangellapp så lang som et vondt år. Vi malte den knall svart og så sto det The Aller Værste! oppi vinduet der, og så var det TAV!-stjerne på sidene. Så denne kom vi kjørende i, da, den første dagen hvor det var åpent over Haugastøl. Vi kom der, rundt en sving, og der så vi en bil på andre siden, for langt ute i veien, vi er for langt ute i veien, og vi prøver å komme ut av det, og så blir det krasj.

Hvem var det som kjørte?

Ketil. Han var fast sjåfør han, hos oss, han hadde jo buss-sertifikat.

Du hadde ikke lappen?

Jeg har aldri hatt lappen.

Jeg må teste ut noe her – Pia påstår at du ikke har lappen fordi du var sikker på at privatbilismen kom til å bli utryddet ...

Ja, det stemmer det. Det forteller jo litt om meg, at jeg kan gjøre litt sånne ... Da jeg var sivilarbeider hadde jeg tilbud om å ta lappen mens jeg var i tjeneste ... Altså, første grunnen var jo det at det ikke var aktuelt for meg innenfor overskuelig framtid å ha bil, hva skulle jeg bruke ... Så at det bare er det som Pia sier ... Men så kom selvfølgelig legitimeringen i tillegg, om jeg fikk bruk for bil, da vil det i hvert fall ta ti år til jeg skaffer meg en bil, og da må det være slutt på privatbilismen likevel, det kan jo ikke fortsette sånn som det går nå.

Og Pia sier du var sikker på at kollektivtrafikk var framtiden?

Ja, selvfølgelig måtte det være det, hvis privatbilismen forsvant var det kollektivtrafikken som skulle overta. Og der tok jeg selvfølgelig helt feil. Det var jo rett på én måte, det burde jo vært sånn. Jeg forestilte meg til og med bevegelige fortau, baner og trikker over alt, og at byen var full av bevegelige fortau, det var nå helt logisk.

Men tilbake til krasjet, det må ha vært følt?

Ja, vi fikk jo skylden, da. Vi var den stygge ulven som kom og krasjet med familien på vei til bestemors hus med kaker og brus, ikke sant, så vi fikk ingenting igjen på forsikringen. Så bussen ble stående som et vrak oppe på Geilo i mange mange år, jeg tror man kunne se den langt inne på Geilo fra toget.

Men det ble et økonomisk dødsstøt for bandet?

Ja, vi prøvde å holde det gående, det første vi gjorde var selvsagt å kjøpe ny buss som vi hadde jo masse utlegg med, men det gikk ikke, rett og slett. Det hadde gått hvis vi hadde vært i gang musikalsk med en ny plate – alt er på marginene her.

I stedet måtte dere avertere bort Spellemannsprisen.

Ja. Men du kan si at vi også hadde vært det hvis vi ikke hadde krasjet bussen, ikke sant; det er alt det der som vi kan spekulere i. Men det var en avgjørende sak det med bussen.

Når var det?

Det var helt i begynnelsen av mai .... ”Disniland” var vel akkurat gitt ut, tror jeg? Den var enten kommet, eller rett før ...

Hvordan ble den mottatt?

Det var gode kritikker, da.

Den gikk rett inn på VG-lista, så jeg.

Ja.

Hvordan tenker du i dag, da, om at TAV! ble oppløst på den tiden?

Jeg tenker ikke så mye på det ... nå har jeg for vondt, egentlig.

Lasse har tydelig store smerter nå.

Skal vi stoppe for i dag?

Ja. Vi kan gjøre det. ”Okei. Dette var dagens sesjon”. Jeg merker konsentrasjonsevnen min begynner å gå ned ...

TREDJE DEL 31. MARS 2006 HAUKELAND KREFTPOST 1 13:00 – 20:00

Dagen etter tar jeg bussen til Haukeland Sykehus. Jeg spør meg fram etter avdelingen Lasse ligger på, går gjennom lange korridorer, tar heisen, og finner ham på et dobbeltrom hvor han ligger alene. Han har sykehusklær på seg. Han får morfin intravenøst. Det går bedre for ham. Det holder ham i balanse. Han er i ganske godt slag denne vakre og klare dagen.

EN KASSE KANINER, FIENDER, FLINKISER, OG JÅLEBUKKENE I CUT

Du, Tore, jeg tenkte litt på det du sa her en dag, med at The Aller Vørste! skulle ha vært så dårlige musikere og sånt ... Det tror jeg egentlig kom litt fra fiendene våre. Altså, det var jo ingen av oss som var Jeff Beck på gitar eller Billy Cobham på trommer, men som standard rockeband var alle gode nok til å spille instrumentene. Det eneste var kanskje det at farfisa var det lille instrumentet som de som ikke kunne keyboard i forveien var nødt til å spille ...

Du kunne vel egentlig traktere tangenter?

Jaja. Men de gjorde jo jobben sin. Det jeg tror det går i, er at bandet spilte og arrangerte låtene veldig utradisjonelt, for eksempel du har det typiske i at bassen følger stortrommen, og det var ikke sånn i The Aller Vørste! Sånn trengte det ikke å være, det kunne være en helt uavhengig sak, stortrommen var et instrument, bassen et annet, og de kunne spille mot hverandre. I det hele tatt, noen fikk den sounden inn, men andre oppfattet det som noen musikere som spilte skranglete – hva var det han sa, han dansebandsangeren Steinar Fjeld: ”The Aller Vørste! høres ut som en kasse kaniner.”

Sa han det?

Ja. Men du kan si at en kasse kaniner ...

Telefonen ringer. Det er Sverre Knudsen. Lasse sier han er midt intervjuet.

Er det en av kaninene?

Ja. Jo, det var Sverre, han er utrolig nysgjerrig på dette her da ... hehe ...

Det er Sverre Knudsen i et nøtteskall, er det ikke? Han får ting gjort. Jeg hadde snakket med ham i et halvt minutt om dette intervjuet jeg gjør med deg, og så var det: "Det der, Tore, vi spleiser på utgiftene, og så lager vi en bok, gir det ut, hele intervjuet".

Lasse ler godt.

Ja, det er typisk.

Det er en stor kvalitet han har, ikke sant, gjennomføringsevne og entusiasme?

Ja. Ja.

Men tilbake til kassen med kaniner.

Ja, vi var kommet til kassen med kaniner ... Det var jo veldig mange som ikke likte kasse med kaniner-lyd på den tiden, for det var en ny lyd, det var en new wave-type lyd, ikke sant –

Spisst og kaklete?

Spisst og kaklete, kantete, mye skramlete ting, twangy sound.

Mange som ikke likte det?

Mange som ikke likte det. Musikere hadde jo brukt ti år på å lære seg å spille som Procol Harum eller Jethro Tull, og hele den generasjonen skulle plutselig forholde seg til noen som ikke kan spille, det vil si, som ikke kan spille sånn som de liker at musikk skal være.

Mener du at de ikke kunne se rekkevidden av den nye lyden? Jeg opplever nyeveiven som avansert og oppfinnsom, det er jo ikke flinkis, men det beste av det er jo avansert gjort?

Det er jo det, det er kjempeavansert, polyfone stemmer og rytmisk kompliserte saker, alt slags mulige ting.

Det er jo en link mellom prog'en og nyeiven som veldig få har lagt vekt på ...

Ja, det fortsetter jo mye av de ideene, selvfølgelig, men i en ny omstokking, da. Rett og slett dele ut kortene på ny og lage en ny kabal for å få den til å gå opp.

Fiendene, hvem var det, da?

Det er jo alltid konkurranse mellom band og forskjellige miljøer, forskjellige managere, som Tom Skjeklesæther, han var jo ikke noe spesielt begeistra for oss; okei, Lasse kunne spille men det kunne ikke de andre. Men poenget er at om vi hadde spilt Bruce Springsteen eller lignende ting, sånn som Young Lords, så var det ingen av de som hadde brydd seg hvor gode vi var til å spille, individuelt sett. Det er noe med den rare sounden de ikke liker, og selvfølgelig alt det står for.

Bill Wyman gikk nettopp ut i et blad og sa hør, Stones var ikke flinke til å spille.

Sa han det?

Ja, han sa at Keith var flink, oss andre sånn passe.

Jaja.

Men det er vel ikke det det handler om i rocken, å være flink?

Nei, nei.

Selv om jeg sitter her med en av de – altså, Knut Reiersrud har kalt deg en av Norges beste gitarister?

Ja, det er jo kjekt å høre.

Jeg sitter her med det musikalske ankeret i TAV!, men vi er enige om at det ikke er der det ligger?

Nei, jeg tror det er mer et symptom, da. Myten dukker opp i sånne sammenhenger, men så passet det i forhold til myten om pønken, for pønken skal liksom være sånn at man plugges gitaren rett i kontakten i veggen omtrent og så blir det full trøkk, og at man bare kan tre akkorder og kjører det i et kjempetempo.

Sid Vicious kunne jo ikke spille.

Nei, nettopp. Du hadde selvfølgelig et sånn image, at å kunne spille var mistenkelig.

Hvordan reagerte du på det, som tross alt er, og var, teknisk dyktig – å bli satt i den båsen?

Jeg syntes det var veldig spennende, det krever andre løsninger, sosialt, rett og slett; altså hvilken rolle har en gitarist? Fokuseringen på bandet blir veldig viktig, lyttingen blir også mye bedre. Og det var typisk for musikken tidligere på søttitallet, det var gitarsoloer over alt, sånn som han der Santana som holder på ennå, han spiller jo gitarsoloer i kjeften på vokalisten.

Det er ulekkert.

Ja, jeg synes det, han skal liksom være gitarhero, men å være så berømt og på så høyt nivå og ikke kunne begrense seg; nå synger *han*, og *nå* er det solo, og *så* kan man legge noen licks innimellom som bygger opp under sangen, men han gjør jo ikke det. Patetisk å høre på. Feilene fra søttitallet eksisterer fremdeles.

Sverre kaller deg rett ut et musikalsk geni. Jeg har tenkt på dette, at du jo virker ydmyk – jeg vil ikke kalle deg beskjedent, for du er stolt og sikker på at det du har gjort er bra, men ydmyk. Og Georg Vervik sier "herregud, Lasse, han var jo et geni". Men du snakker ikke om deg selv i den typen termer?

Nei, jeg kan ikke se at det er noe spesielt fruktbart å tenke på den måten.

Du er ikke opptatt av å framheve deg selv?

Nei, jeg er ikke opptatt av hvem jeg er, jeg tror ikke egofiksering er det viktigste.

Men det er jo mange som er flinke som og har et behov for å briefe?

Å, ja, absolutt, og jeg har sikkert hatt perioder i musikkarrieren, kanskje spesielt tidlig, hvor du har lyst til å dominere og gi retning og sånn. Men den kampen hører med uansett, hvor man gir og tar, lager et spill. Det å spille i band er jo et spill, folk har forskjellige innsatser, og så er det et spørsmål om potten blir bra nok, liksom.

Du framhever heller ikke din egen person i medier, som vi snakket om sist. Sitter man bare og leser TAV!-intervjuer, så er det vanskelig å få tak i deg?

Ja, det er mange grunner til at det er sånn. En av grunnene er at jeg bor i Bergen, da, mens alle de andre bor i Oslo, og mange av de som vil ha tak i oss kommer via Oslo, så er det jo veldig nærliggende at det er disse som blir kontaktet.

Pia sier og at i en viss forstand er du ikke interessert i det? Viraken og alt?

Eh... nei ... jeg glorifiserer det ikke. Sverre, som er et geni på sin måte, synes jeg, han har jo sånn teft for å spille på disse tingene, på presentasjons-siden og sånn. Når et band opptrer, er det ikke bare låtene, det er hele innpakningen, hele fremtoningen, innpakningen høres egentlig litt feil ut; det vi kaller innpakningen er en del av verket.

Ja, nå syklet vi ut der igjen ... Hva var det egentlig vi snakket om ... Fiendene – Dollie? Jahn Teigen? Den delen av samtidens musikk?

Ja, nei ...

Eller var det Kjøtt mot The Aller Værste!?

Nei, med Kjøtt hadde vi ikke noen konflikt.

De var jo flinke, det var jo flinkiser i det bandet?

Ja, sånn passe, sånn som oss. Nei, jeg tror ikke det, motsetningene gikk mer på ... det er vondt å si ... Må vel nesten innrømme at vi ikke likte The Cut så veldig godt, det tror jeg gjaldt for hele bandet.

Hva gikk det på?

Det gikk på at vi syntes de var noen jålebukker. De var inne på en ny bag, du skulle være glam og stjerner.

Var det truende for dere?

Det var i hvert fall motsatt av det vi oppfattet som det store og fine med rockeklubbene og ...

Men dere ville vel og bli store?

Ja, vi ville bli store, vi ville at publikum skulle bli stort med oss, vi likte jo kontakten med dem, at folk hoppet opp på scenen og sang med.

Dere ville vel, fordi om det var indie og alt det, erobre verden? Sverre har sagt: "vi var overbevist om at vi skulle forandre samfunnet, vi skulle i tur og orden overta klubbene, hele Thon-kjeden, plateselskapene, media og stortinget".

Nei, den der overbevisningen der var ikke jeg så veldig overbevist om. Jeg oppfattet det metaforisk, et ønske om trøkk, og hvis ikke folk hadde vært så teite så hadde det blitt sånn.

Men kunne du sett for deg TAV! foran femti tusen på en festival?

Ja, det kunne jeg. Vi spilte på Hamar-festivalen, det var sikkert ... jaja, femti tusen var det vel sikkert ikke, men det var en stor festival. Men selvsagt ville vi vokse, vi var jo ambisiøse. Men det å sole seg i glansen og sånt, det var det vi ikke likte. Det å utnytte det faktum at du står på en scene til å sile folk. Jeg husker ikke hvem som sa det, men det var en diskusjon at på den tiden vi holdt på om at det var viktig å være kul med folk som var interessert, at de kunne komme og være med og delta, og det var ikke noe høy og lav.

Ingen vip-losje?

Nei, det var en uting, det var klysete, rett og slett.

Inkluderende, da.

Ja, du kan si det, og desto mer ekskluderende mot folk som ville ha vip-loungen sin, så vi kunne reagere ganske aggressivt mot folk som hadde sånne holdninger.

Aggressivt, hva mener du?

Ja, type ikke like det, og slenge dritt om det.

Så der var det fronter?

Ja, det var fronter der. Med The Cut gikk det på at de var så sinnssykt jålete, at de ville være Bryan Ferry alle sammen, og de var jo flinkiser, forresten, de kom fra musikkonservatoriet flere av dem. Men de var ikke så viktig, det var liksom det at de hadde en låt hvor hele låten var basert på en liten kvint, og det skulle være så veldig fantastisk – og jeg synes jo det kan være interessant, men det gjør ikke musikken noe særlig bedre.

I hvert fall ikke av prinsipp.

Nei, det var et eller annet jålete der og, det var liksom litt Gentle Giant i forklledning, Gentle Giant prøver å være ... Spandau Ballet eller noe sånt.

LASSE MYRVOLD OM BLAUPUNKT, KJØTT, DEPRESS, LUMBAGO, WANNSKRÆKK, STAVANGERENSEMBLET

Men la oss ta en liten runde, det hadde vært ok å høre deg kommentere framstående kolleger dere hadde på den tiden, Kjøtt og Blaupunkt og ...

Ja, jeg husker ikke Blaupunkt's musikk så veldig godt. Jeg husker de var kjekke på scenen og sånt, hun Tone var liksom utfordrende, hadde BH-en på utsiden og var pønketøff. Stilig band, de spilte godt. "La meg være ung" hadde de en versjon av, og ...

Hvem andre var det dere kunne assosiere dere med eller mot på den tiden? Kjøtt var vel åpenbart?

Vi kom jo på samme konserter som Kjøtt etter hvert.

Likte du de?

Ja, det var veldig gøy, veldig sterk energi og pønketø ... Men Kjøtt var og litt reflektert, du hører at de har ... Altså, Kjøtt begynte jo med en sånn ideologi at musikken ikke skulle mikses en gang. Den første singelen, det skulle være helt tørt, det skulle bare rett inn på tapen. Men etter hvert så ble det jo "Op" og så kom alle de prosjektene til Helge.

Da ble det i hvert fall mikset!

Ja, det var stort sett i miksen det foregikk. Men jeg husker ... Jeg kan kanskje si noe om tidlig Kjøtt. Vi følte jo vi hadde en bølgelengde, det var jo kjekke karer og sånt, jeg syntes ikke rent musikalsk sett at det var veldig spennende, men det var veldig bra driv, og så syntes jeg jo Helge var en fantastisk mann på scenen, han var flink.

"Nei nei nei"?

Jajaja, "finnes det noe styggere enn kongebarna". Det er de der tekstene til Michael, ikke sant, og det er sånt som er veldig vittig, og det fungerer bedre i Kjøtt-sammenheng enn i Raga-sammenheng. Det er jo sånt som jeg liker; i Kjøtt spiller de opp mot noen andre som har en annen ideologi; Michael er ti år yngre enn de andre og har en annen type forståelse av ting, mens Helge er ti år eldre og har mellomfag i sosiologi eller noe sånt og har en forståelse av pønken ut fra anarkistisk synspunkt, kanskje, eller sosialistisk – jeg vet ikke, jeg har aldri snakket med Helge om akkurat det. Men som oss er de litt frustrerte studenter som har gitt opp politikk og gjør dette isteden.

Hvilke andre band på denne tiden er det som dere relaterte dere til, eller har noe felles med?

Vi ble jo veldig gode venner, da, alle bandene som ... DePress, for eksempel. DePress ble jo starta etter en Aller Værstel-konsert. Ikke offisielt, men Ola og Andrej fant hverandre på nachspiel på Høvikodden, de begynte å synge om fiskepudding, og da var det Ola som sa: Skal vi starte band? Og så mangla de jo bare en person. Om det var akkurat sånn det skjedde, vet jeg ikke, men det var sånn det så ut for meg.

Så hadde du f.eks. Lumbago og Hærverk ...

Lumbago hadde du jo sammenligningsgrunnlag med oss, men de kom vi liksom litt på kant med, av forskjellige årsaker. Det er egentlig vanskelig ... det er litt rart ... Det er nok det at har du med Morten Jørgensen å gjøre, så kommer du konflikt.

Men der var Tormod Eikill, din gamle klassekamerat?

Ja, han var innom den tidligere versjonen, og da hadde de et show som ble jævlig dårlig mottatt i Bergen, som jeg syntes var jævlig tøft, det var deres Johnny Banan Band, kan du si, ganske parallelt. Men det var jo det at Morten Jørgensen fikk en gratis helside i Dagbladet på den første Lumbago-singelen, og han hadde fått plateselskapet til å tro at dette var den eneste, dere har ikke peiling, dere må signe oss, og så fikk han *den* siden, ikke sant. Det var sikkert et kick, da, men det ble oppfattet veldig negativt i miljøet. Typisk det, ironien til Morten går jo i forhold til at plutselig har han anledning til å drive popkunst gjennom dette, men han klarer jo ikke å gjøre det forstått i forhold til pønkemiljøene, det virker som et solo-utspill. Men som et lite kunstverk i seg selv, var det greit.

Dere var jo nominert til Spellemannsprisen sammen med både Lumbago og Stavangerensemblen?

Ja. Jeg husker det at vi ikke var venner med dem, men jeg husker ikke helt hvorfor, men det er nok kjemien der med Morten, han har jo denne ekstreme selvhevdelsestrangen og det er jo veldig anstrengende. Lumbago begynte med å spille på festene på landsstyret til SV, han satt jo der, Morten, så det var litt akademisk i utgangspunktet. Det ligna egentlig litt på Johnny Banan Band, vi kom jo også litt fra SV og kulturpolitikk, noen av oss, men ikke så sentralt som Morten og Lumbago, han var jo kaderen, partikaderen, det var jo ikke vi. Vi hadde mye felles, Brecht, Zappa, ironi, eksperimenter – Bygeriljaen Lumbago og JBB.

En annen ting er at dere var i Bergen, mens alle andre var i Oslo, og Stavangerensemblet var i Stavanger og Åge & Co i Trondheim, hvor det var flere subkulturelle band?

Ja, du hadde jo Wannskrækk og sånn, og Loff, og Sjølmord og ...

Der var det en scene.

Ja, vi spilte jo på disse plassene i Stavanger og Trondheim og Oslo, det var jo de viktigste stedene.

Trondheimsmiljøet var ganske progressivt?

Ja, det var det. Vi så jo det da vi kom på revivalturneer, det var stappfullt, de var jo ganske glade i oss i Trondheim.

Wannskrækk, da, hvordan vurderer du de?

Det var jo veldig gøy, da. De var skikkelig energiske – men de var jo så små! De var seksten år, vet du, og drev og varmet opp for oss. Men vi trodde jo at de – de var jo veldig tøffe – ville bli et veldig bra band. Spilte fort og raskt. De var samspilte, de hadde utstråling.

Sverre produserte dem?

Ja, han gjorde det, jeg fulgte ikke særlig med på det, hvordan det gikk.

Stavangerensemblen, da, du kommenterte dem sist, og ga uttrykk for at du likte "Kan 'kje finna fingeren" og at det var et tøft band. Falt de litt utenfor alt, eller, når det gjelder disse cred-miljøene dere var i?

De hadde ikke noe med dem å gjøre sånn direkte. Men de var jo på de samme spillestedene mye, det var overlappende. Nå kjente jeg jo de gutta fra før av stort sett, og det var alltid kjekt å snakke med folk fra Stavangerensemblen. De holdt jo egentlig på med litt andre ting enn oss. De var populære på studentstedene og sånn. De hadde stort publikum, men ikke vårt publikum, ikke det publikumet som ga oss, Kjøtt eller DePress cred. Det var jo ikke noe fiendskap her, bare ulike grupper. Om man tenker som i matematikken, så har du to sirkler, hvor midten overlapper, og så et publikum som vi hadde, og et som de hadde. Jeg tror ensemblet kom litt i klemme mellom en del ting. Bare navnet, som Terje Munthe kom på; det var jo et jammeband først. Ensemblet hadde ikke noen stor kontakt med den nye scenen, tror, jeg, med fanzinene, rockeklubbene ogsåvidere. Et bands skjebne er ikke kun avhengig av musikken. Vi hadde en fot inn i rockeklubbene ogsåvidere, og det var et seriøst publikum, toneangivende. Det finnes mange grader av dette. Du kan si at senere, fem seks år senere, så var vel for eksempel Dance With A Stranger et mye flinkere og mer trøkkspillende band enn la oss si Dum Dum Boys, men de ble jo ikke oppfatta sånn. De ble oppfatta som et gammeldags band, men de var jo storselgende. Så kanskje man kan si Dance With A Stranger var Stavangerensemblen og DumDum var oss, om man skal trekke en linje – dette er et tilfeldig valgt eksempel, da, og ikke kvalitativt ment. Se for eksempel på rockeserien til NRK, der ble Ensemblet så vidt nevnt, Dance With A Stranger ble ikke nevnt, og dette forteller noe om hvem som defineres som viktig av toneangivende kanaler.

Så du er bevisst på at TAV! har hatt drahjelp fra sentrale miljø.

Ja, Jeg er veldig bevisst på at TAV! har hatt drahjelp fra disse kretsene. Vi forsynte musikk til en bestemt subkultur, som vi kom fra, som vi og var trofast til. Men dette er også et dilemmaene; etter hvert som pønkerne ble eldre og begynte å høre på Throbbing Gristle så ble det vanskelig å holde det oppe; topp orientering og gjøre spillejobber. Jeg opplever jo sånne ting som ”Hakk” som en forvirra plate, men det gjenspeila tiden vår. Dilemmaet er jo og: Du får et større publikum, skal du være trofast mot dem? Vil de være trofaste om du går videre? TAV! var veldig bevisste på alle tingene.

SPELLEMANNSPRISEN; EN VIKTIG TELEFONSAMTALE, SCHÖNBERG, PAYBACK-TIME

Vi har vært innom Spellemannsprisen mange ganger, men jeg har ikke fått deg til å fortelle historien. Altså, dere blir nominert, det må jo ha vært en seier?

Ja, det var spennende, jeg husker jeg var hjemme i Stavanger, og telefonen ringte. Jeg husker ikke om det var Lars eller Sverre som ringte, men en av dem – ”hvordan jeg forholdt meg til at vi var blitt nominert?” Det spørsmålet var viktig, for vi måtte på en måte godkjenne å være nominert, det var jo ikke vi som hadde meldt på søknaden, det var Polygram eller Polydor eller hva. Spellemannsprisen var det fjerneste fra bevisstheten til noen av oss, og så plutselig er vi ikke bare nominert, men Sverre, eller Lars, kan fortelle at vi har vunnet.

Dere fikk vite det med en gang?

Ja. Derfor ble det viktig. Hvis vi nå skulle avlyse det, så måtte vi bestemme det. Du skulle holde det hemmelig. Spørsmålet ble ”skal vi gå med på å vinne Spellemannsprisen eller skal vi ikke”. Så da var vi opptatt av hvilken verdi Spellemannsprisen har, ikke bare for norsk musikk, liksom. For mainstream-miljøene er det jo sånn, ”okei, fin pris”, men for de miljøene vi identifiserte oss med, den motkulturelle delen, rockeklubbene: Blir det oppfattet som en

positiv ting eller en negativ ting? Det kunne lett være sånn: ”ja, så begynner vi å spise kirsebær med de store,” liksom?

Du personlig, da, hva tenkte du?

Jeg syntes det var veldig fjernt. Jeg tror Sverre hadde veldig lyst, da. Han lokket jo med at så kan vi skrive strykearrangement og ...

Var det noe dere ba om, eller var det de som –

Nei – det hørte med i betingelsene, bandet som skal opptre har Kringkastingsorkesteret til rådighet.

Sverre ville dette, da. Han hadde lyst til å vinne Spellemannsprisen.

Ja, jeg tror det. Og jeg er absolutt tilhenger av det selv. Men samtidig var det sånn, at hvis det ble oppfattet som kjempeteit – vi måtte på en måte finne ut av dette. Men vi måtte finne ut av det på en måte som ikke avslørte at vi var nominerte. ”Hva ville du ha sagt, for eksempel, hvis ...”

Kjøtt fikk Spellemannsprisen?

Ja, ikke sant, på det planet.

Og så kommer en av stolpene i TAV!-historien. TAV! live på Spellemannsprisen, akkompagnert av Egil Monn-Iversen og Kringkastingsorkesteret. Hvis jeg har forstått deg riktig, så får du jobben med å arrangere strykere for ”Bare ikke nok”.

Ja.

Hvorfor akkurat ”Bare ikke nok”?

Nei, vi prøvde å se litt på forskjellige, men det var egentlig den som hadde best plass til arrangering, hvor det var litt luft og sånt. Det var jo en veldig populær låt live. Det er jo en slags sånn funk, litt sånn crashete funklåt.

Og du fikk oppdraget.

Ja, så var det å telle takter ... Jeg husker jeg hadde en kassettspiller til rådighet hjemme, en av de der flate, firkantede med dårlig lyd, så jeg måtte høre meg gjennom dette her da, skrive ned takter og sånn ...

Hva gjorde du? Arrangerte det på gitaren din?

Nja, jeg hadde jo gitaren, det var det eneste instrumentet jeg hadde, men først måtte jeg på en måte isolere, ”hva er det bandet egentlig gjør?”

Du måtte plukke låten?

Jeg måtte plukke låten. Finne ut hva vi egentlig drev på med alle sammen. Og så var det å finne punktene hvor det kunne være arrangementer, og hva det kunne være ... sånn, pizzicato: pling! Kling! Det er litt humor i det, skal du bruke symfoniorkester så må du jo bruke det for det det er verdt.

Slutten av arrangementet er ganske frisk?

Jaja.

Når dere går av scenen og så stiger det med blåsere.

Ja, når vi er ferdige – ja, det var min ide, å la musikken fortsette åtte takter til, og så er vi vekke.

Var det kjekt for deg, da, å få hente fram gamle Schönberg-kunster, som du hadde holdt på med på gymnaset?

Ja, du kan si det. Endelig kom det til nytte, liksom. Ja.

Nei, det står seg fint, det der. Jeg skulle gjerne hatt en liten maksisingel med åtte symfoniske TAV!-versjoner.

THE ALLER VÆRSTE! MED PARYKK

Jeg har jo arrangert fire låter til de andres femtiårsdag. TAV!-låter i symfonisk drapering.

Ja, jeg er lei meg for at vi ikke er hjemme hos deg og kan høre det i dag.

Ja, men jeg skal sende det til deg, skal se hva vi kan få til.

Hvilke låter er det?

Det er ”På vei hjem”, ”Dødelige drifter”, ”Blålys” og ”Rene Hender”.

Er de spilt inn med elektroniske instrumenter, da?

Ja, det er samples.

Har du lagt vokal på det?

Nei, det er samplet, alle instrumentene er symfoniske, fagotter og bassklarinet og ...

Dette gjorde du i fjor?

Ja, det gjorde jeg ... Ideen kom egentlig fra at jeg laget ”Dødelige drifter”, det var fordi jeg hadde lyst til å teste ut noen sample-banker og sånn. Så ringte de og sa det var femtiårsfest, og da tenkte jeg at jeg må jo gi dem en presang, og så tenkte jeg at jeg lager noe, tre låter til sånn at alle er representert. Og så ble lansert der, det er det eneste som er gjort ut av det.

Er det bra?

Ja, tror det.

En sykesøster kommer inn og sier han blir alene på rommet i helgen. Det blir bare kjekt, det, sier Lasse. Og så sier han vi har rigget oss til med intervju, og ber om kaffe. Jeg får te.

Men, er det så bra at du ville gitt det ut?

Jeg vet ikke hva poenget skulle være. Måtte være konteksten som avgjorde det.

Dere har jo mange fans.

Ja. Det kunne være sånn ... La oss si at man hadde gitt ut en godt mastret konsert, la oss si den fra Hulen i 1980 – og så la på noe a la dette som ekstraspør ...

Ja, vi får se hva som skjer. Jeg vet at Johnne Fosså går med noen planer som ligner på dette.

Ja, hvis man lager en sånn godtepose-ting, da kan det godt være litt forskjellige ting, liksom. Men jeg kan ikke tenke meg at jeg skal sette meg ned og programmere tolv sånne låter til, små snutter av The Aller Værste! og kalle det ”The Aller Værste med parykk.” **Latter.** Det hadde vært vittig, selvfølgelig.

SPELLEMANNSPRISEN; SVERRE PÅ SITT BESTE, LASSE UTFORDRER KRINGKASTINGSORKESTERET

Ja, vi var midt i Spellemannsprisen her, jeg leser jo gamle ting der det står og Egil Monn-Iversen fikk nervesammenbrudd ...

Jajaja ... nei, vi syntes jo det var veldig gøy, da. Men det gøyeste med det var at de ikke var forberedt i det hele tatt på at de skulle spille med oss; ”det der pønkebandet, de kan jo ikke ha noter.” Så da vi kom der til øvelse, var det folk som la ned fiolinene og tok fram matpakkene, og så sa de ”neinei, pønkebandet skal også ha noe”. Og så var det det at det var så vanskelig.

Det var intrikat, det du hadde laget?

Ja, det var sinnssykt vanskelig.

Har du partituret?

Nei, det har forsvunnet. Kanskje det ligger på arkivet til NRK?

Så Monn-Iversen trodde det kom noen jyplinger, og så fikk han dette i fleisen, hvordan reagerte han?

Ja, han var jo veldig profesjonell, jeg har stor respekt for ham.

Ble dere kompiser?

Neeei. Det ville være uprofesjonelt. Men jeg spurte ham hva han synes og han var jo diplomatisk da, spesielt de åtte siste takene syntes han var bra. Jeg tror han følte at bandet var en kasse kaniner, han og.

Jeg må bare fortelle deg en sak her. Jeg er jo født i 1972, og jeg var sikkert den største Stavangerensemblet-fanen på hele Madla, hvor jeg kommer fra. Og jeg var antagelig ni år denne lørdagskvelden, og der satt jeg og heiet på Stavangerensemblet sånn et barn heier på et fotballag. Endelig skulle de komme på tv, og endelig skulle de vinne prisen. Og så kommer det klipp fra alle bandene, ikke sant, det er tidspunktet for "de nominerte er". Og deretter var det: "Og vinneren er : The Aller Værste!". Og jeg sitter der i stua: "De aller verste!?" Og pappa sitter der og gneldrer, "dette er ungdommen i dag!" Men det er dere som vinner, og jeg er tvunget til å se på dette, og der kommer dere opp på scenen med fargerike skjorter og svart hår og spiller den sykeste musikken fra heiteste helvete. Jeg husker jeg reagerte med frykt og beundring. Det slo meg i bakken. Og det tror jeg det gjorde med mange andre, jeg tror dere nådde et stort publikum der.

Hehe. Ja. Jeg tror det. Jeg tror den performansen der var virkningsfull. Vi gjorde virkelig en bra jobb, både at vi hadde det stuntet med å bruke orkesteret, men også det med den stramme uniformeringen og fargene –

Det var jo dada –

Jaja! Og det er utrolig Sverre, da.

Du mener det?

Ja, på sitt beste.

Håret og kostymene.

Håret ... ja, det at alle skal ha skjorter med forskjellige farger og alle skal være knappet i den øverste knappen –

Og så dette "pønkebandet", liksom!

Jaja, og svarte bukser og svarte sko.

Og så konsentrert og seriøs spilling. Det var godt planlagt på forhånd?

Ja, det var veldig gjennomtenkt det vi gjorde.

Husker du hvordan det ble mottatt?

Hvor?

Ja, hvordan pønkerne så det ...

Det ble veldig godt mottatt, vi hadde fått garantier på forhånd at dette ikke var noe problem for pønkerne.

Det er jo ganske eksperimentelt?

Ja. Og så hadde vi jo det der med klar distanse i opptreden vår hvor vi skilte oss ut fra Spellemannsprisen. Vi gikk ikke inn i Spellemannsprisen som et element i programmet, men strittet imot det.

Kuppet det.

Ja, kuppet det på en måte, ved at vi for eksempel brukte et sånt stunt med at musikken spilte videre mens vi gikk ut.

Tok ikke imot applausen.

Tok ikke imot applausen, nettopp, vi var vekke da den fasen kom.

Hadde dere fått øvd noe særlig med Kringkastingsorkesteret?

Ja, ganske mye faktisk, for de hadde jo så vanskelig for å spille det, og hele showet var vanskelig og stort, det var fire gjennomkjøringer før take.

Og så kommer det jo en periode etter dette hvor The Aller Værste! begynner å eksperimentere mye. Mens akkurat her, med Spellemannsprisen: det er eksperimentavdelingen i TAV! på sitt aller mest vellykkede, kanskje?

Ja, det er kanskje det, jeg vet ikke ... det er i hvert fall veldig The Aller Værste!

Og alle følte seg komfortabel med dette?

Ja, vi var utrolig samkjørte mentalt med den jobben.

Sverre var fornøyd med scoren ditt?

Jaja. Nei, for vi gjør veldig mange ting; det at vi bruker Kringkastingsorkesteret, da peker vi nese til alle de som sier vi ikke har greie på musikk, og så har du den der ”ikke kom her, kom her”, hvis du skjønner.

Harald spilte bass?

Ja. Jeg spilte faktisk farfisa. I og for seg en ganske kjedelig ting å gjøre. Det var ingen som likte så veldig godt å spille farfisa, men det var en nødvendig lyd.

DISNILAND I DE TUSEN HJEM

En liten kommentar til ”Disniland” før vi forlater dette. Hva synes du selv om plata nå?

Ja, altså ... den blir jo litt ... med den sammensetningen, med de ulike delene, låtene, og så har du den der duben, og plutselig en liten live-konsert inni der. Det er litt rotete. Det gir ikke en helhet.

For når du står med platecoveret i hånda, så ser det jo nesten ut som det skal toppe ”Materialtretthet”, liksom. Det ser veldig sterkt og helhetlig ut.

Ja, hadde det vært en maksisingel så hadde det vært veldig helhetlig, det er noe med at den kommer ut som lp at det svekker den. Gjør den forvirrende.

Hvordan vurderer du låtene, og produksjonen, i forhold til "Materialtretthet" og ep-en?

Jeg tror vi spiller ganske bra. Det er gode tammer, ifølge vinyl, et tidsskrift som mente at "Disniland" er så bra.

Materialet, da, synes du det holder samme nivå som de to foregående utgivelsene?

Det er mange gode låter. Jeg synes det, egentlig. Av og til er jeg enig – det er folk som er "Disniland"-fans og synes den er toppen, spesielt folk som ble kjent med oss gjennom "Disniland", de har jo hatt det som sin favoritt, og så har de hørt de andre platene etter hvert. Jeg har vært på nachspiel med sånne folk, hvor de har satt på "Disniland", liksom, og det er spesielt – for nå er den kommet på cd, men bare for noen år siden var den ikke å få tak i, så det var jo et klenodium, og så var jeg liksom på nachspiel med de og de kunne spille "Disniland", det var liksom heaven, hehe.

Nei, jeg skal være ærlig og si at jeg synes den er svakere, men det kan ha litt med strukturen å gjøre. Jeg synes og lyden er svakere, og så synes jeg den er en anelse tradisjonell på feil måte til tider. Det er selvsagt en knallbra plate, men jeg holder ep-en og "Materialtretthet" høyere.

Ja, jeg gjør nok det jeg og. Men jeg skulle veldig likt å se hvordan det ville vært om den var en maksisingel.

At den var en mellomting før den store neste plata.

Ja, den skulle være et hvileskjær, som det heter i skøytespråket, gå ned og hente litt energi, hvile deg litt før du skal akselerere.

Jeg har og lest at produksjonen ble litt amputert på grunn av ... var det det at Sverre ikke var med? Og at den ble brukt kortere tid på enn "Materialtretthet"?

Det var kortere tid, og det som gjelder produksjonsjobben her er det nye materialet, live i Oscarsgate. Den ble spilt inn på flere spor, men da var det overlatt til oss og teknikeren å få skrudd det sammen, og det var liksom én ettermiddag. Det var jo ganske mislykket. Det var ikke noe særlig vi hadde å bidra med der, egentlig. Plutselig skulle vi være fire stykker der. Dårlig organisert det der, egentlig.

Høres litt sånn tamt ut med klappingen og sånn?

Ja, av og til er det noen som klapper, av og til mange, helt tilfeldig. Det er ikke så veldig mange folk egentlig.

Nå skal ikke jeg tvære dette ut, men flere av de låtene er vel for bra til å kaste bort på en passe god live-innspilling? De burde ha gått gjennom den samme stramme The Aller Værste!-kvernen som resten?

Ja, jeg er helt enig. Og vi spiller ikke bra. Vi er ikke i skikkelig form, vi er slitne etter å ha spilt inn alt det andre, og vi er ganske fulle, tror jeg, for dette er jo litt utpå en fest. Jeg bare

hørte den tapen hvor vi spiller de samme låtene fra Hulen, ikke sant, med den energien. Da er det bare sånn, hvorfor kunne vi ikke heller hatt tak i den tapen den gang, heller.

Men den ble godt mottatt, og føk inn på VG-lista.

TAV!, KJØTT OG DEPRESS I POLEN; BALUBA AV EN ANNEN ORDEN

Det er flere stolper, eller vesentlige omdreiningspunkter, i historien om TAV! Vi har, så vidt jeg kan skjønne, vært innom mange av dem. Karensfryd, Eddi Banan, 1. Oktober 1979, John Peel og "Dans til musikken", Spellemannsprisen, bandbussen som krasjet osv. Men det er i hvert fall en til som jeg har sport opp, som du må kommentere før vi avslutter TAV!-delen av intervjuet: Polen-turneen.

Det var SU igjen.

Er det på denne tiden?

Ja, det var i '81.

Før eller etter utgivelsen av "Disniland"?

Rett etterpå. Kjøtt hadde vel akkurat gitt ut "Op", hvis jeg ikke tar helt feil. Og DePress har jo også kommet ut ...

De har vel gitt ut den første platen sin, "Block to block"?

Ja. Vi ble kontaktet om vi ville være med på en norsk-polsk vennskapsturne arrangert av SU, eller ... jeg skal ikke si det sikkert, men SU-folk var involvert i hvert fall.

Et stjernelag skulle sendes til Polen, norske sosialisters rockelag.

Ja, du kan si det. Solidaritet var med og arrangerte, det polske jazzforbundet, og en eller annen obskur liten studentforening. Det var jo veldig spesielt, da. Da vi kom ned til Polen trakk jazzforbundet seg, for de var jo statlige, de var under kommunistpartiets kontroll, og de oppdaget at dette kanskje ikke var anbefalt, så de ville ikke ha fingrene borti det. Det det førte til, var økonomiske problemer, for det var jo de som satt på pengesekken. Polske musikere ble jo betalt av staten, ikke sant, det var sånn det var.

Fikk dere betalt?

Vi fikk betalt, men det var for døren, etter å ha spilt oss gjennom Polen – og andre måter å finansiere det på, som jeg ikke vet om.

Men de trakk seg, ja.

Ja, det var den studentforeningen og Soildaritet som sto igjen. Det var den første vestlige turneen som ikke var statsfinansiert i Polen, så det var veldig spesielt.

Var det mange jobber?

Ja, jeg tror det var ... en, to, tre, fire, fem, seks ... kan hende jeg har glemt noen.

Okei, så dere var ute en ukes tid, da?

Ja, det var vel nærmere to uker, tror jeg, vi vekslet sånn at det alltid var to band som spilte, vi var aldri alle tre samtidig, et band hadde fri.

Fungerte dere sammen, det var jo femten-seksten relativt unge postpunkere på tur i Polen?

Ja, det fungerte veldig kjekt. Vi ble gode venner med flere.

Det var ikke noe sånt "å, de gjør det bra i Polen, vi gjør det ikke bra i Polen"?

Neida. Det var surrealistisk det hele, det med språket og sånt. Andrej Nebb hadde jo polske sanger innimellom, men de fleste var jo ikke det, heller, det var jo et eget sibir-engelsk han hadde funnet opp.

Hvordan ble dere mottatt, da?

Bra, har jeg inntrykk av. Men du vet jo ikke hvordan du blir mottatt, for det sto jo ikke om det noen steder i noen aviser eller ...

Kom det folk?

Ja, det kom bra med folk, eller det var ganske forskjellig, et sted var det ganske få folk, men vi spilte på Lenin-verftet i Gdansk, og da var det noen hundre mennesker der. Men det er jo en kjempehall! Ikke sant, sånn skipsbyggerhall. Det var rart å spille der, vi spilte og så var det masse folk foran, men liksom litt i bakgrunnen der, et par hundre meter bak, der kunne du se at det var unge folk, soldater og sånn i uniform, som danset med damene sine. Klassisk swing, liksom. Hæ? "Ka så skjer?" Det ble veldig film, veldig uvirkelig. Og så var vi jo i forskjellige grader av bakrus.

Det var en lang fest?

Ja, spesielt da vi reiste fra Sverige til Polen. På båten der, det var et baluba av en annen orden. Alle disse blakke musikerne og plutselig koster det syv kroner for en drink, plutselig har du råd til å bli dritings og alle ble sååå dritings. Andrej kommer ut av den der kontrollen, ikke sant, og så ser han en plen, og så løper han bort, og så skal han hevde seg. "Mitt fedreland!" sier han på polsk, og i det han bøyer seg fram, så ... aaaah! **Lasse viser hvordan Andrej spyr.** Han ble arrestert, og noen måtte komme og forklare at det ikke var nasjonalfofnærmelse, han var bare dessverre for full. Hehe.

"HVORFOR DRO VI IKKE TIL ENGLAND?"

Men det er jo en feiring, tre knallgode band på tur. Dere skulle ha blitt sendt til England?

Ja, det er et godt poeng. Hvorfor gjorde vi ikke det i samme slengen?

I dag ville jo det gjerne hendt, for det er høyere bevissthet rundt sånne ting.

Vi kunne jo gjort det, vi kunne tatt Europa i samme slengen.

Var det noen som tenkte på det?

Nei.

Tror du ikke Sverre tenkte litt på det?

Jeg har ikke hørt noe om det, så langt framme i bevisstheten kan det ikke ha vært.

Sverre har sagt i et intervju, i forbindelse med oppløsningen av TAV!, at dere burde flytta hele bandet til London etter ep-en.

Det kan godt være. Men det kom aldri opp. Så det er veldig spekulasjon. Jeg tror at hvis noen hadde sagt det, hvis det hadde kommet opp og blitt sagt, ”skal vi reise til London”, så hadde alle sagt ja. Det er jeg nesten sikker på.

Når jeg leser gamle intervjuer og slikt, får jeg følelsen av at i hvertfall Sverre og Harald virker lei seg for at TAV! ikke fortsatte. Ketil vet jeg ikke, på de intervjuene jeg har lest sier han at han er glad for at det stoppet opp.

Ja, den intensiteten og sånn – det er jo en hard ting. Men det går an å komme seg igjennom sånne faser uten at band ryker, det har jo skjedd før, men vi klarte det ikke, det er det som er facts.

Hvordan tenker du om det, har du den typen sentimentalitet overfor det, sånn som andre, ikke minst publikum har det? Vi som hører på dere, tenker jo på det.

Nei, jeg tenker ikke så mye på det, men det er jo fordi jeg levde i det bandet. Men jeg kan jo tenke at det er ergerlig at vi ikke noen gang kom på ideen om å reise til England. Det hadde vært logisk, for det var snakk om å gjøre noen jobber i Sverige rett før vi ble oppløst.

Ja, hva skjedde der, det var snakk om distribusjon i Sverige og Danmark?

Ja, vi hadde kontakter der helt på slutten, fra danske og svenske folk, fra de der plateselskapene, litt sånn venstreistiske, de kom egentlig fra den progressive svenske bølgen, det var der pengene kom fra. De hadde ikke band som The Aller Værste! og Kjøtt, så de mente at det burde være marked for det. Og det var spennende, så det var det vi skulle gjøre, men jeg tror det hadde fenget oss mye mer å dra til England, en galskapsprang som hadde passet oss bedre.

Minner litt om den der ”fra og med første oktober så spille vi hver dag fra ni til fire, slipp alt du har i hendene, nå er det The Aller Værste!”

Ja, ja, jeg tror det hadde funka, plutselig lagt sånne sinnssyke ambisjoner om å slå gjennom i England.

PÅ RETT STED TIL RETT TID, TAV!-FILTERET

Du er ikke bitter på vegne av de fem neste TAV!-platene og så jævlig bra de kunne blitt?

Nei. Nei. Altså, det er imaginære plater som ikke eksisterer. Kan på en måte ikke sørge over det.

Du er ikke noen nostalgisk eller sentimental type?

I forhold til det? Altså, jeg er veldig stolt av det, men det er et eller annet med å være til stede midt i en sånn prosess, du føler at du har hatt veldig mye med det å gjøre, det er et punkt i livet hvor du er på rett sted til rett tid, men så er det å forstå betydningen av hva det var, hva var vår rolle på en måte. Du kan si vi var fem år før DumDum og den neste bølgen, og det er lett å tenke lineært, at vi la grunnlaget og så kom de etterpå.

Tror du det?

Jeg vet ikke helt, jeg tror at det ofte er sånn at man legger historien. Spesielt når man holder på med norsk historie så setter man en parentes rundt verden, og så lager man en historie hvor alle årsaker og virkninger bare foregår innenfor Norge, man lager en sånn kunstig norsk rockehistorie.

Jeg skjønner hva du mener, de er derfor det for eksempel er fint å høre om den blues-påvirkningen din, som når jeg får høre det, så tenker jeg yes, men jeg hadde aldri klart å tenke meg til det.

Nei? Men jeg har følelsen av at med TAV! ...

Du er jo Lasse Myrvold fra TAV!, det er jo det du har blitt?

Jo, det er greit nok det, av og til kan jeg jo føle at jaja, det er seksogtyve år siden, liksom ...

Ja, her kommer det folk og maser på deg, og nå er det TAV! igjen ...

Så absolutt.

Men du er stolt av det.

Jeg er veldig stolt av det, og jeg vet at det vi gjorde var betydningsfullt. Men det er veldig vanskelig å sette fingeren på hva det var. Av og til går det på musikkpolitiske ting, for eksempel at grovt regnet fra slutten av åttitallet og utover, så skulle alle bandene være så jævlig streetcred og det var tilbake til rockegreiene og fetisjene og rock'n roll og alt det der. Da var det jo mange som anklaget TAV! for å være så konstruerte, sånn studentband, at vi ikke var ...

Intellektuelt, liksom, ikke primalt?

Ja, vi vokste ikke opp av betongen, liksom, og sånne ting. Og så kunne det gå kanskje fem år og de samme folka sa at de alltid hadde hørt på The Aller Værste! Man får liksom følelsen av at vi var Sozialistische Forum i Øst-Tyskland som de siste ti årene drev med opposisjonelt arbeid og prøvde å finne et alternativ til DDR-kommunismen, og så når da revolusjonen kom så begynte de å løpe inn for å kjøpe varer, og disse her som hadde slåss mot myndighetene mens alle de andre hadde gitt faen, de ble da anklaget for å være Stasi-agenter og ikke skikkelig revolusjonære. Så det er noe rart. Litt følelsen av det kan jeg få når folk sier de aldri har hørt TAV!, når du vet at det har de faenmeg gjort.

Men ryktet deres er vel nå upåklagelig på en måte, etter vellykkede nypressinger, dere står godt i rockehistorien?

Det er et eller annet med at vi på en måte markerer en vending. TAV! har jo i veldig liten grad hatt noen followers. Det finnes jo ikke noen TAV!-kloninger, og det er litt spesielt, at lyden er så særegen at de ...

Vending, sier du – fra, til?

For eksempel overgangen fra musikere som kan spille rock til å være rockere som bare holder på med rocken som en hovedting, for det er ikke etablert, folk i nittenåtti gjør det av ren idealisme, de tror på det av idealistiske grunner.

Du mener det at dere ikke spiller danseband-biten av det?

Ja, vi sliter med å være i opposisjon til danseband-hegemoniet, mer eller mindre, og det er derfor jeg nevner den parallellen med Sozialistische Forum, at vi på en måte har troen på at det er mulig å omvelte musikken, og vi har en radikalitet i det som kommer ut av idealismen. Det som skjer når norsk rock tar så jævlig av, er selvfølgelig at den kapitalen som tidligere hadde dansebuler nå er investert i rockebuler isteden. Nå er det etablerte rockescener, rocken er på en måte safe, og i det rommet der er det allemannseie. Den sære ytterliggående rocken som kommer ut av det idealistiske fundamentet, den blir overkjørt av nokså mye fin, men også konservativ spilling. Det er jævlig trøkk, men all musikken man hører av de såkalt fire store, er musikk som tilhører søttiårene, og kanskje sekstiårene av og til. Det er ingen helt nye elementer som er genuint nyoppfunne ting, det er veldig nostalgisk.

Det spesielle med TAV! er at dere var i så fundamental kontakt med det som skjedde akkurat Nå. Dere hadde ikke noe annet å lene dere på.

Nei, vi kom fra et sted, og på veien der traff vi Akkurat Nå.

Og har ikke det også med den overgangen og vendepunktet å gjøre?

Jo, det er noe der, absolutt. Det er en genuin hendelse, på en måte.

De siste fire-fem årene har postpunkten og nyveiven fått en stor revival, med Franz Ferdinand, The Rapture, Interpol, The Futureheads, eller norske band som 120 Days og Monomen. Og så sier du og at TAV! ikke har fått noen followers – mener du at TAV! så å si ikke kan få det, fordi TAV! er vanskelig å kopiere?

Nei, det er vanskelig å spille.

Fire vokalister, farfisa, to basser ... hallo!

En annen ting er å klare å komponere på den måten, det er en stil TAV! oppfant, rett og slett.

”Hva var det med TAV!” – jeg tenker, er det ikke det filteret? Det filteret folk mot slutten av deres eksistens begynte å bli irriterte over; er det ikke nettopp det som gjør det så særegent?

Ja, det er det, det er egenarten der.

SKIFTE FILTER?

Det filteret dere ville skifte ut?

Ja, vi følte at det burde forandres, men det kan være sånn at ... Hvordan er nå den dumme reklamen som går på tv for tiden; ”han ville ha en forandring, så han skilte seg og giftet seg med en yngre kone, men han kunne jo bare ha pusset opp kjøkkenet”, ikke sant. Forandringen trenger ikke å være så stor. Det er sikkert ikke store ting som skal til, det var bare det at vi ikke taklet det, vi fant ikke ut av det, vi måtte antagelig ha slåss uten å komme i skilsmisse en stund. Vi kom inn i en krise, rett og slett.

Ble alt dette vondt mellom dere?

Njaa .. vond å si. Det ble nok litt vondt, ja, det tror jeg, det ble jo sårt, ikke sant.

Skapte det leire og fraksjoner og uvennskap?

Nei, ikke direkte uvennskap, altså Sverre og Ketil var jo uvenner en stund, men ikke noe lenge, egentlig.

Du og Sverre, da?

Jeg hadde jo et litt ambivalent forhold til Sverre, for jeg er jo så glad i Sverre, da. Men jeg oppfattet ham jo som ganske invaderende mange ganger, spesielt på den tiden da. Han ville jo være kompis og sånt, vet du, og mye i Sverre har sterk drift.

Dere bodde sammen lenge?

Jo, men ikke i den fasen. Og så er det sånn at du må ta han som han er.

Dere er motsetninger på mange plan?

På utrolig mange plan, som når det gjelder å være ryddig i leiligheten og sånn.

ROT OG ALKOHOL

Mange sier om deg at du er en notorisk rotekopp.

Jaja.

Lasse ler.

Er det greit for deg?

Ja, det er jo ikke noen statshemmelighet, da, så det kan bare komme ut.

Latter.

Så det kan bare komme ut. Og så har jeg jo hatt perioder hvor det har vært mye alkohol inne i bildet, og graden av rotethet har vært litt preget av det.

Men du har maktet å kontrollere det, du slapp det ikke fritt?

Nei, jeg vil ikke kalle meg alkoholiker på den måten. Jeg er jo det motsatte av en anonym alkoholiker, jeg har hatt perioder med alkoholforbruk som er nokså usunt, uten at jeg vil si at jeg er alkoholiker for det.

Har det affektert ...

Ja, for det usunne, det som er drivkraften bak det, er jo ikke alkoholen i seg selv. Altså, det er ikke rusen som er drivkraften, det er andre ting som får meg til å drikke. Men jeg er jo svak for alkoholpress.

En kasse øl, da sitter ikke du og spør etter Solo?

Nei.

Men har det affektert og forstyrret skrivingen og skaperevnen din?

Nei, det tror jeg ikke, jeg tror noen av de beste tekstene er skrevet i bakrus.

Du har ikke hatt noen problemer med å jobbe på grunn av det?

Jo, jeg har hatt store problemer med å jobbe, men jeg har ikke problemer med å skrive tekster, hvis du skjønner ...

ALKOHOL, Å RIVE EN VEGG, LASSES PATOLOGI: SIGNALENE INNAD I HJERNEN, PROFESSOR TANKE

Er det ikke sånn at noen kan drikke uten å ødelegge seg selv og sine omgivelser, mens andre bør absolutt ikke gjøre det?

Jo, men jeg må jo innrømme at jeg i noen perioder har vært litt utpå. Det er ikke noen hemmelighet, heller. Men det synes kanskje ikke alltid, hvis du klarer å kontrollere deg selv, så kan du det. Det er sånne laster, ikke sant. Men så har du det med, når du spør om å jobbe – jeg er jo ... lat – det uttrykket liker jeg ikke. Jeg er mer arbeidssky. Det ordet liker jeg. Sky. Jeg er sky.

Lasse ler.

Pia sier at du for enhver pris vil unngå å gjøre det du ikke liker?

Ja, det tror jeg.

Men at du er 100% dedikert. Hun brukte et bilde på det, som forekommer meg å være godt, hun sier at grunnen til at Lasse ikke tar ut av oppvaskmaskinen, er at han har rasjonalisert seg til at dette er én bevegelse mindre – han slipper å ta ut, sette i skapet, ta ut derfra igjen – og den bevegelsen gjør at det frigjøres mer tid til musikken og det han vil gjøre.

Jo, det kan godt tenkes. Det jeg synes er ganske bra – det er Chris som har fortalt det til meg – er da vi skulle flytte opp i øvingslokalet i begynnelsen av TAV!, i et hus som skulle rives om et halvt år, så kom vi en morgen med de svære basskassene som hadde stått på Marquee, og

hele PA-en skulle inn i dette huset. Og for at dette ikke skulle dominere fullstendig, så måtte vi rive ned en vegg mellom to stuer. Og da var det Chris som kom, ikke sant; ”kom igjen, gutter!”, med en sånn svær slegge, vet du, og han slo og slo og ingenting skjedde. Og der sitter Harald og jeg borte ved vinduskarmen og hører på denne støyen og dette bråket, knakende fyllesjuka, og så sier Chris når det er gått en stund; ”faen, jævla latsabber!” Han skjeller oss skikkelig ut, ikke sant, som om vi ikke bidrar til kollektivet, og da er det at jeg reiser meg opp, går bort, peker og sier: ”Chris? Slå der.” Og så slår han der, og så ramler hele veggen ned.

Og det er typisk deg.

Ja. Visstnok. Da rasjonaliserer jeg; ”hvordan kan jeg unngå å høre mer av den bankingen i de nærmeste timene?” Det der må være det svakeste punktet på grunn av den og den bjelken ogsåvidere.

Men alle disse tingene har jo også ført med seg noe? Altså, Pia sier ”herligheten, der snakker jeg med Lasse på telefonen, og så får jeg høre noe som hører ut som erkeenglene skulle ha laget det, og så sier jeg til Lasse, brenn en cd til meg, så skal jeg gi den til en som driver en samtidsfestival, men tiden går og ingen cd kommer, og så ringer jeg til ham et halvt år etterpå, og da sier Lasse, å, ja, den ja, den har jeg glemt, men nå skal du høre; nå har jeg laget noe nytt!”

Mhm.

Er dette og utslag av din form for ... Hva er dette?

Jeg vet ikke. Min patologi, liksom. Det er jo vanskelig å snakke om. Men jeg kan filosofere littegranne på det. Fordi at ... Hvis du tenker deg at et menneske har alle sansene sine, hele sanseapparatet, ikke sant. Da vil du tenke: ”Jøss!” Ikke sant? Jøss, hvor mye som kommer inn i denne hjernen av signaler ogsåvidere. Men det er ingenting imot alle de signalene som går på kryss og tvers innenfor hjernen. Det er så sinnssykt mange forbindelser i hjernen, ikke sant, at det overgår enhver mulighet for at dette noen gang kan komme ut, eller inn. Det lever sitt eget liv der inne. Og det er i den verden vi lever. Vi lever med disse hjernene, og kommunikasjons-siden av det er veldig nødvendig, men det er utrolig lite i forhold til all den informasjonen som blir prosessert inni hjernen og som egentlig aldri kommer noen plass, hvis man ser økonomisk på det. Men det er den realiteten menneskene lever i. De lever inni dette rommet. Og jeg tror at det er utrolig viktig, for all den hjernekapasiteten og alt det som foregår der – jeg tror det på en måte er en bonus, rett og slett, av evolusjonen. Det var ikke evolusjonens mening at det skulle føre til dette, det er bare det at, rent matematisk, så er det større volum enn det er overflate på en kule, ikke sant? Det blir en sånn sammenkrølla overflate, en fraktal-sak, liksom.

Ja.

Mhm.

Men en Sverre Knudsen, og mange andre, ville jo det sekundet noen sa ”send meg en cd, det er en samtidsfestival”, hoppet rett opp, og cd-en ville vært i posten i løpet av et kvarter?

Jaja. Hvis du ser det på den måten, så er det jo ... det går mye på distréhet.

Ja, Sverre sa og det, du er veldig distre?

Ja, og den distreheten er jo veldig selektiv. Jeg har et eller annet filter hvor jeg på en måte siler ut hva det er som er relevant nå, og jeg må innrømme at det av og til er alt for sterkt det der filteret. Sånn at jeg går rundt og er Professor Tanke, liksom.

BYTTE AV KOMMUNIKASJON, FEEDBACKLOOPEN, PROSESS OG NYSGJERRIGHET, VITENSKAPSMANNEN

Pia og jeg pratet om hvordan en del kunstnere har lettere autistiske trekk, i den forstand at vi i en viss forstand er mer opptatt av kunsten, av det vi lager, enn av menneskene og verden der ute?

Ja, det tror jeg ikke er helt rett. Fordi jeg tror alle folk driver på med kulissen sin, eller, på en eller annen måte er inne i hjernen sin, men det er ikke sånn at det å uttrykke seg er det viktigste. Det er kanskje å oppleve det som er det viktigste, egentlig. Men det der med at man lager kunst eller musikk, eller hva man nå skal kalle det; kommunikasjonen gjør jo at man bytter, de ensomme hjernene interagerer i samfunnet, og de tiltrekker seg oppmerksomhet, på en måte, det kommer ting som på en måte er ”oj! Dette kan jeg bruke! Dette er kjekt! Oj, for en god bok, men det er ikke bare det – dette kan jeg bruke!” Ikke sant. Denne følelsen; ”hva er det han har gjort for noe her?” Det går jo alltid på makt i den forstand at det å make noe; ”hvordan klarer han å bevege meg på den måten?” Ikke sant. Og da er man opptatt av virkemidlene, skrivestilen, sounden – hva som gjør dette, ikke sant.

Jo.

Men hvis jeg påstår at vi er så ensomme som jeg gjør, hvordan kan det da ha seg at vi kommuniserer så mye som vi gjør, og at det er så viktig? Det har kanskje noe med verdier, at det er så sentralt for oss. Det har med etikk å gjøre, tror jeg ... Å faen, nå er vi plutselig på dypt vann, her ...

Neinei, nå filosoferer vi litt her ...

Opp i skyene på dypt vann.

Men – så da tar jeg feil hvis jeg sier at den sterkeste drivkraften i ditt liv har vært skapertrangen?

Skapertrangen er ...

Feil begrep?

Jeg tror ikke den er primær. Da har du allerede laget en setning, subjekt, skaper ...

Ja?

Eh ... og så har du sagt at det er en trang, det vil si at subjektet er underlagt en drift, kan ikke for det.

Ja. Og det går ikke du med på?

Og så har du det å skape, som er utrolig diffust, for du har jo sånn som Gud skaper – da lager han jo på en måte en ting, men du har jo også det med å skape i ... lage en ide og sånne ting.

Men hva er det da det er? Du har brukt tredve år, minst, på dette, og for enhver pris, dag ut dag inn, istedenfor å gjøre alle andre mulige ting?

Åjaja, jeg synes jo; når jeg har holdt på med disse tingene – jeg ville ikke vært det foruten.

Hvordan vil du beskrive nødvendigheten i deg hvis det ikke er en skapertrang – du liker ikke den måten å se det på.

Jeg kan godt si det på den måten, ikke sant, men det er en veldig tradisjonell måte å sette det opp på, du setter opp en sånn ... du kunne jo byttet ut ordene her, skapervilje, for eksempel –

Ja, har du en annen måte du vil si det på som du synes er mer presis i forhold til deg?

Ja ... Jeg vil jo si nysgjerrighet og sånne ting, utforske ting og sånn, er viktigere enn det ferdige produktet.

Nettopp.

Ja. Og det er veldig kjekt hvis det blir et produkt som er ferdig på den måten at andre kan utforske dette, og bruke det i sin utforsking av andre ting.

Det er mer primært for deg?

Det er mer primært. Det å finne ut av ting, det å se sammenhenger, og eksperimentere – absolutt. Både med musikk og tekst. Tekst, det tok jo lang tid før jeg skjønnte hvordan jeg skulle forholde meg til tekst, men da jeg begynte fant jeg jo en måte, et rom, noe verktøy, og lærte mer. Så jeg er jo veldig tekstbevisst, og det var jeg ikke fem år før TAV!, da ville jeg aldri satt meg til ...

Så du vil heller sette den nysgjerrige, litt nerdete vitenskapsmannen i relasjon til deg, enn den romantiske kunstneren som bare må ha ut stoffet sitt?

Ja, det tror jeg. Kan være en romantisk og nerdete karakter, kanskje ...

På tross av at du sist gang vi snakket om dette gikk med på en viss romantisk link i tekstbeskrivelsene dine?

Jo, men jeg ser ikke det som en motsetning. Jeg er liksom ikke så opptatt av ...

En romantisk vitenskapsmann, da.

Ja ...

Nei, jeg graver og spør i dette for å prøve å komme nær en eller annen kjerne her ...

Ja. Men jeg tror ... Det har noe med eiendomsforholdet til låtene og tekstene sine å gjøre, så derfor sier man at man ”uttrykker seg”. Men jeg kan jo si, ikke sant, at jeg uttrykker deg. Eller, jeg uttrykker de folka jeg har et forhold til, eller jeg uttrykker publikum. Og den liker jeg egentlig aller best, den modellen. Jeg uttrykker publikum, jeg har noe bak i hodet som er koblet ned til publikum som en sånn feedbackloop, så når jeg da spiller, ikke sant, så merker jeg stemninger ogsåvidere.

Da driver dere og bytter kommunikasjon, som du snakket om?

Ja. Og akkurat på scenen kan du jo tenke fysisk på det, men hvis du tenker på plater, så er det også noe av det samme. Publikum bruker det de har hørt og lært og forventet til å koble seg på.

Denne interaksjonen kommer du stadig vekk innom – det er sentralt for deg?

Ja. Det er derfor jeg er opptatt av former og sånt, at du har et arsenal av klisjeer og vedtatte normer som ikke er vedtatt, hva er det de heter, ”slik gjør man”, altså en fire-takters linje er statistisk mer tilfredsstillende enn en fem-takters –

Uskrevne regler.

Ja, det har liksom gått seg til.

Middag klokken fire.

Ja, det er sånn. Du har popformatet, for eksempel. Du har et sånn skjema som du kjenner, og jeg har likt å jobbe med det, ikke for å lage popsanger, men for å lage et skjelett for å putte andre ting oppi det formatet. Så jeg vil aldri si at jeg lager popsanger, bortsett fra at noen låter er mer popsanger enn andre, men jeg kan gjerne bruke formatet som en tavle, eller noe sånt, til å henge ideer på.

SPIKERPIANOET

Dette rimer jo med det Pia forteller, da hun kom hjem fra skolen, seks år yngre enn deg, og så ser hun at du driver og skrur fra hverandre pianoet i stua. Deformerer pianoet. Tar det fra hverandre og putter tegnestifter under hammerne.

Jaja. Spikerpianoet? Jaja.

Helt av egen impuls.

Jaja. Jeg hadde jo lyst å gjøre det. Jeg har piano – jeg har tegnestifter; hvorfor ikke? Lyst til å høre det. Så det gikk nok litt ut over filten. Hvis du går ned og sjekker det, så er det nok fremdeles noen hull her og der fremdeles i den der filten. Det pianoet i Stavanger, det er ikke stemt en gang.

Men dette er typisk deg?

Å gjøre sånne ting? Ja, det tror jeg.

Pia sier barndommen deres var full av sånne ting. Det lille hun ga meg av øyeblikksbilder for å skildre deg – hun sier dere hadde mye kjekt sammen, og at det var mye eksperimentering.

Jeg husker ikke så mye av det, jeg ville ville vel gjort det uavhengig av henne, men jeg synes det er kjekt å høre at hun har vært med på det.

Hun ble inspirert av det, sier hun; hun forteller og om en annen gang, om at hun hadde en bror som ga henne leksjoner i Stockhausen og Schönberg.

Jo, det har jeg jo vært opptatt av.

Det er ganske spesielt å ville lære en syv-åtte år gammel søster om Stockhausen?

Ja, men det er jo ikke sånn det fungerer. Jeg prøver jo å lære meg selv disse tingene og da vil man jo gjerne snakke med noen, og om det er en lillesøster på ti år – hvis hun er villig til å høre etter er det fint.

Hun forteller og at en gang du kom hjem fra skolen, så sa hun: "Lasse, nå har jeg laget en sang". "Ja, hva sang er det nå du har laget?" spurte du. "Jo, det er appelsinsangen". "Ja, få høre den, da, Pia". Og så slapp hun alle appelsinene på tangentene.

Jaja. Jeg husker det.

SJEL OG FINANSER; BLAKK, ALKOHOLISME, ØYVOR OG TURER PÅ IKEA

Jeg trekker det fram dels fordi det representerer karaktertrekk hos deg, men og som bilder på hvordan dere har holdt på, og blitt en del av din profesjon, da.

Ja, og så spør det i hvilken grad det har vært så profitt, da ... Jeg har jo gått i grenselandet der, vært litt sosialklient og ... Ikke sant, jeg kan jobbe i reklamebyrå, men er det det jeg vil? Her er det lite penger, men jeg kan gjøre akkurat det jeg vil. Balanse, balanse, ikke sant.

Sjel og finans.

Sjel og finanser, ja.

Du har alltid vært blakk?

Ja, jeg har alltid vært blakk.

Har det vært et problem for deg, eller har du kunnet leve med det. Mange kan jo rett og slett ikke leve med det?

Nei, jeg kan jo leve med det. Det er jo alltid et problem. Det er et helvetes problem enkelte ganger, å være blakk, men å tåle å være det, det er nok en kunst. Du må ha vært litt blakk for å kunne tåle å være det. Men det er jo så rart, ikke sant, på åttitallet så var jeg ganske slaurete, kan du si, og holdt på med ting, og eksperimenterte veldig veldig mye, helt totalt uproduktiv –

Etter TAV!?

Ja, sammen med Øyvor, kjæresten min, vi drev jo og holdt på og lage fotomontasjer ut av stuen og såvidere, det var veldig gøy, vet du, mens vi drakk oss dritings hver dag og sånt. Veldig intenst, men uten tanke på hva dette skulle bli til, så vi var i en kokong av galskap, som ikke kunne vare på den måten. Men i den fasen ... hva var det jeg skulle si?

Eksperimentering ... Å være blakk ...

Ja, da var vi sinssykt blakke.

Og så snakket du om å tåle å være det.

Det er noe med statusen over det, det er ubehagelig å ikke ha penger, det er ubehagelig å spørre folk om å låne penger av dem, som du vet du kanskje aldri kommer til å klare å betale tilbake.

Det liker du ikke?

Jeg liker det ikke. Det er ingen som liker det, men det blir sånn at du vurderer det, vil du bli uvenner med denne personen eller ikke, man prøver å unngå sanne ting, men da går det på at – du går jo langt, da. Og vi gikk jo veldig langt, da.

Det går ikke ut over verdighetsfølelsen?

Nei. Nei, det føler jeg ikke. Har aldri følt meg truet på verdigheten.

Det er ikke der den ligger?

Nei, jeg har aldri noen problemer med mindreverdighetskomplekser. Det har aldri vært noen drivkraft for meg heller. Mine problemer går en annen vei, og min drivkraft kommer en annen vei fra, også. Men jeg kan tro sterkt på ting. Hvis det er noe jeg ikke liker eller ikke har lyst til, så prøver jeg å unngå det, men jeg kan lide veldig lenge for ting jeg synes er verdt å lide for. Det er jo helt typisk meg å komme i helt umulige kjærlighetsforhold, du har sånn tro på det at du vet at hvis du bare holder ut lenge nok så vil dette gå. Og sånn var det jo i begynnelsen med Øyvor og meg.

Sterk vilje og sterk tro.

Sterk tro og sterk vilje. Overbevisning. Sånn at dette var viktig. Men i en periode var jeg jo den eneste i verden som trodde på dette, kanskje med unntak av henne, da, som på en måte må ha visst det.

For ordens skyld, var dere gift?

Vi var ikke gift, men vi var kjærester i mange år.

Og det er hun som er mor til Natalie.

Ja, hun er mor til Natalie, ja. Og hun fikk Natalie når hun var treogtredve år, eller var det toogtredve – treogtredve. Og så døde hun når hun nettopp hadde blitt fireogtredve. Hun hadde kreft, da, det ble oppdaget under graviditeten. Ja. Nei, det var en hardt tid.

Lasse er blank i øynene når han snakker om dette. Jeg kjenner at jeg ikke vet hva jeg skal si.

Men vi hadde på en måte tatt oss veldig inn og blitt skikkelige, da, før dette skjedde. Så det jeg beskriver nå er sånn fasen rundt tre, fire og femogåtti, liksom.

The Beste?

Ja, The Beste startet egentlig da vi begynte å normalisere oss littegranne.

Da hadde det vært så utflippet i noen år at det ikke gikk an å gå lenger den veien?

Nei, det ble for mye. Full av angst og så videre. Du måtte skaffe deg en kasse øl, men oppdaget at når det bare er det det går i, å reparere er det eneste målet ditt, så blir det jo helt innholdsløst. Da er det ikke noe å hente, det skjer ingenting, ikke noen friksjon, ikke noen åpenbaring.

Vane, da.

Det blir vane og det blir tvangsmessig. Og det er en tvang, for du blir hektet, da. Men det var jo sånn at jeg bestemte meg, jeg sa ”nei, nå kutter jeg ut, nå slutter jeg å drikke”, og så kom Øyvor to måneder etter og sa hun hadde sluttet å drikke hun også.

Det føltes bra?

Ja, og da var vi jo veldig konservative en stund, da var det ikke snakk om fotomontasje på veggene, turer til Ikea var rett og slett mer vanlig.

Dere hadde behov for det, da.

Ja, vi hadde behov for å bli litt normale igjen en stund.

THE BESTE

Og du jobbet med The Beste.

Jeg jobbet med The Beste, men jeg hadde også begynt å studere på universitetet igjen, kunsthistorie, og så begynte jeg på mediefag. Faget ble startet i nittenåttifem, og jeg var student der – altså, hovedfaget ble levert for to år siden.

Du brukte en god stund på det.

Ja, jeg brukte lang tid. Men det var jo det at jeg fikk så lange opphold, med Øyvor da hun ble sjuk og med Natalie da hun var liten og alt det der, og så ble det ikke så prioritert i noen år.

Men denne epoken her, da, når du handler på Ikea og tar kunsthistorie og rydder litt i livet –var det en bra tid?

Ja, det var en bra tid, men ikke noe særlig kunstnerisk kreativ tid.

Ikke så produktiv?

Nei.

Du leverer lite ut til verden på denne tiden, det er omtrent en tekst til The Beste-plata "Blått" i '87, og tre riktignok kanongode låter til "Sytten troster og femti ..." hva det nå er den heter.

Ja, det er nå flere enn tre låter, da. Det er, skal vi se ...

"Pappa til alle pappaer", i hvert fall ...

"Sønner av eldre menn" ...

"Øksen ligger på bordet" ...

"Dødt liv" ... og "Ut i lyset", er det ikke det den heter. Jo. Så det er fem låter, da.

Sverre sier at da The Beste skulle begynne å øve så var det sånn; Lasse har ikke telefon, vi må telegrafere togbilletten til ham sånn at han kan komme og øve i Oslo.

Lasse ler.

Jaa, det var vanskelig å få øvd, spesielt det første året der.

Så disse fem låtene har blitt skrevet i den ganske så utflippa perioden.

Ja. Absolutt. Og de ... altså, "Pappa til alle pappaer" var jo ikke skrevet ferdig. "Dødt liv" handler jo egentlig om Øyvor. Hvor det var liksom sånn; plutselig var det slutt, og så satt jeg på en kafe i Oslo, tidlig en morgen, og drakk øl, og da skrev jeg den teksten.

"Fra bajer til bajer", "sjel og finanser", er det den?

Jaja. Veldig bra struktur på den. Du har det at første og andre vers rimer på hverandre. Første og andre strofe, vi sier jo motsatt vi som er musikere enn hva diktere sier. Altså, første strofe rimer på den neste strofen, og så får du en bro og en bro. Samme er det jo med "Sønner av eldre menn", de er jo også –

Akapellaen?

Ja.

Sært.

Mhm. Den teksten der er jo også sånn to strofer som på en måte strukturmessig er helt likt oppbygd, og så en bro, og ut. Så de ligner strukturmessig på hverandre.

Den er bra, den første The Beste-plata.

Ja, den synes jeg er knall.

Og da tenker jeg; hva er det som skjer her? 1985. Sverre hører på "Swordfishtrombones" og har lyst til å starte et band. Så trommer han sammen Sven Kalmar og Kjartan Kristiansen og deg og Harald –

Sverre og Kjartan hadde snakket lenge om å starte et band og skrive tekster sammen, og så ville Sverre gjerne ha meg med, så det var mye fabulering der borte i Oslo og Trondheim om dette, og etter hvert ble jeg da innlemmet i det og kom over.

Så eventuelt gammelt fiendskap fra TAV!-tiden var vekke?

Nei, det var jo aldri noe fiendskap, men det var litt sånn – for Sverre er så energisk, og hvis du på en måte har lyst til å være litt i fred, så er det lett å føle at du blir invadert. Spesielt hvis du har mye angst som jeg åpenbart må ha hatt på grunn av alt det der alkoholforbruket og de syke tingene jeg holdt på med.

Så spilles den platen inn på utrolig kort tid?

Ja, den ble spilt inn på to dager. Alle live-sporene en dag, og så la vi sang på. Den ble spilt inn på fire-spors båndmaskin, a la det som Beatles hadde på "Sgt Pepper".

Øvd inn på like kort tid?

Ikke like kort tid, men ganske kjapt på en og annen helg.

Den er jo et sært dokument, for på den tiden vokser DumDum fram og så vokser Raga seg store og Delillos gjør sitt, og så gjør dere dette her odde, dresskledd, nedpå og skramlete orkesteret?

Jeg vet ikke hva vi holdt på med, det er jo et litt rart møte. The Beste er jo et møte mellom folk som var med på prosjektet, selvfølgelig er det jo kontinuitet med Sverre og Harald og jeg som har spilt sammen og sånn, men jeg kom jo ikke fra det, jeg kom fra en litt sånn halvpsykotisk eksistens i Bergen.

En mangeårig fyllekule?

Ja, det kan du si, med intens kjærlighet, ikke sant, du kan bare tenke deg konsekvensen av sånne ting. Det er noe med det at når jeg står for noe så står jeg 100% for det, og det gjelder og kjærligheten, står 100% for det.

Lojal?

Lojal mot ideen, så lenge jeg tror at det er noe der.

Det føles bra å kjempe for?

Jaja, det føles bra. Føler meg på en måte like dum som kjemper for det som folk som kjemper for å gå på ski over grønlandsisen. Det er verdt det hvis det er sant. Og hvis det ikke er sant, så har du tapt. Men det var verdt forsøket.

Og midt i synthpopens storhetstid lager dere dette bandet her?

Ja, så kommer vi og lager skranglepop. Nei, det var rart hvorfor vi gjorde det ... Det ble godt mottatt, plata ble godt likt.

Turnerte dere med The Beste?

Vi hadde vel en sånn type turne med syv byer, vi hadde vel to stykker med den første.

Men det ble ikke lagt inn et sånt høygir med The Beste som med TAV!?

Nei. The Beste kunne ikke eksistere i et sånt gir. Det var noe med sakens natur. Og sånn som Sven, det var jo jeg som foreslo å spille med Sven, han er jo så sinnssykt god på improvisering, du hører stilen hans hvordan den er veldig forskjellig fra Ketil. Ketil er trommeslager til et band som er velsmurt, mens Sven er trommeslager til et band som nesten faller fra hverandre men blir hentet inn av impulsene. Så det er jo mye jazz i The Beste i forhold til The Aller Værste!

Du har noen gode låter der, ja. Vi har jo snakket litt om "Øksen ligger på bordet" og "Pappa til alle pappaer", mine to favoritter. Vil du kommentere låtene dine her iforhold til TAV-tiden?

Ja, for det første hadde jeg jo allerede skrevet noen av tekstene. Noen av dem ble skrevet ganske tett opp til – men jeg tror ikke jeg nødvendigvis husker ideen om The Beste, om jeg visste om det da jeg skrev de tekstene. "Øksen ligger på bordet" skrev jeg egentlig for moro skyld, men det var Sverre som – jeg sang den for Sverre og så ble han så forbløffa over meg, jeg trodde det var noe tull jeg drev og ...

Jeg tror den virker mye sterkere enn du tror.

Ja. Mhm.

Den er skummelt sterk med de ungene det skal sies god natt til.

Ja, nettopp. Det er litt sånn "brhhh", folk reagerer når de hører den.

Den er guffen.

Ja, det er andre reaksjoner og, da. Det er litt morsomt. Det var en tyrkisk trommeslager som overhørte at jeg sang den sangen, og så kom han bort og sa det var veldig fint det der om han faren som var blitt arbeidsløs og måtte jobbe hjemme. Det at han måtte jobbe med kvinnearbeid og sånt. Han var jo tømmerhogger da, men han kunne ikke gå i skogen, han måtte lage brød isteden. Det var en beskrivelse av den følelsen.

Steinbra. Fantastisk bra.

Ja.

Hefdig tolkning.

Ja, det er en sosialrealistisk tolkning av det. Men jeg syntes det var en fin tolkning. Det ligger jo der, hvis du tolker det på den måten så er det det den handler om.

Ja. Hva med "Pappa til alle pappaer", da? Jeg opplever deg ikke som så veldig religiøst orientert, men den strekker seg vel muligens i den retningen?

Jo, den bruker jo religiøse metaforer, og den leker seg med alle tenkelige ødipale ting. Den fortapte sønn er det første ordet, er det ikke det?

"Vender tilbake"?

"Den fortapte sønn har kommet tilbake, faren til sønnen har mistet taket." Det var de første setningene jeg hadde, og så hadde jeg refrenget på forhånd. Jeg hadde bestemt meg for at det var en kjærlighetssang, da, og jeg hadde også den setningen "alle våre noier går aldri over". Det handler jo om meg og Øyvor, da, rett og slett.

MER PERSONLIGE TEKSTER

Men nå sier du noe – vi har snakket sammen i ganske mange timer etter hvert, og du har aldri snakket om TAV! på den måten, du har aldri sagt sånne setninger som "den handler om meg" ogsåvidere. Men med disse tekstene har du nå nevnt det flere ganger. Er de mer personlige?

Ja, de er mer personlige – men jeg må arrestere meg der, fordi at ... Jo, jeg identifiserer meg sterkere med teksten, faktisk. Denne personen passer veldig godt på meg. Men jeg tror fremdeles, hvis jeg skal være stringent, så er det ikke meg, det er en konstruksjon.

Men da er du stringent fordi du kan være det, fordi du kan tenke den typen tanker og det er ditt tenkesett.

Jaja, men det er jo – ja, det er personlig. Absolutt. Mer personlig. Så jeg kan godt si "den handlet om meg og Øyvor". Men da kan jeg kanskje slippe unna med å si at den handlet "om" oss, altså den atmosfæren, de tegnene, den feelingen. Det er kanskje det blå mørket jeg kunne se midt på natten når jeg begynte å bli litt mer edru, Øyvor lå og sov der, ikke sant, og jeg så ut vinduet, vi hadde ikke gardiner, og jeg så den mørke, mørke blå himmelen; og bare det der blå blikket der, ikke sant, det ... Kanskje det er det, på en måte, det handler om. Nå ble det veldig poetisk, da, plutselig.

Men du bekrefter at etter TAV! så skjer det såpass mye heftig i privatlivet ditt som på en eller annen måte kanaliseres inn i arbeidet.

Jaja. Jeg fortalte jo i sted at "Dødt liv" var en sånn crooner-låt – det var en utrolig trøst å lage en sånn låt fordi den er så stram i strukturen og er helt sånn ... Det er en ballade, en jazzballade, rett og slett. "Øksen ligger på bordet" har ikke noe med henne å gjøre. Den neste, den der "Ut i lyset", heller ikke. "Ut i lyset" er jo en surrealistisk tekst.

Det er den eneste låten din jeg ikke husker.

Den er veldig utypisk synes mange. Den er veldig fin, da. Sverre er ikke så spesielt glad i den. I hvert fall var han ikke det. Og så... "Sønner av eldre menn", den er også i en sånn stemning. Kunne vært på samme kafeen som jeg satt den morgenen, ikke sant; nå ser jeg på de folkene rundt meg i stedet for på meg selv.

THE BESTE 2, BLÅTT, DISTANSE OG METAFORISK AUTENSITET

Ja. Men så reiser du på Ikea og kjøper møbler og du har bare en tekst på "Blått"?

Ja, og den teksten har jeg allerede skrevet.

Den er kjempebra.

Ja. Den er kjempefin, jeg er veldig fornøyd med den.

"Hardt å se deg sånn", bare for the record her.

Ja. Først var det Kate Augestad som fikk lov å spille den inn på en demo, men det gikk ikke noe videre med henne. Men jeg husker jeg satt og skrev teksten på vei til Oslo.

Var det óg en sang om Øyvor?

Nei, Øyvor satt ved siden av meg, så den handlet ikke om henne. Den er nokså konstruert, faktisk, med grep og sånn. Den er litt sånn gjennomtenkt, at du har den sentimentale melodien, og så er første setning "ingen vits å være sentimental", virkelig sånn kontradiktorisk beskjed.

Det er en av de få virkelig rørende sangene du har skrevet? Den er veldig empatisk?

Den er det, og den er skrevet for å være det. Jeg er veldig fornøyd med det, sånn sett. For man kunne jo lure på om jeg egentlig var i stand til å skrive sånn.

Det er klineballaden TAV! ikke kunne ha?

Ja. Ja, det er en fin låt. Veldig fin.

Du har bare en låt på denne platen, og det er den. Og du lot Sverre synge den?

Ja, det har noe med helhetskonseptet. Hvis jeg ville synge den selv, ikke sant, så ville det blitt; hvorfor skal jeg synge en sang på en plate hvor han har ti sanger og er frontfigur i den nye utgaven av The Beste, The Beste 2, liksom?

Geir Wentzel er kommet inn, Kjartan Kristiansen er gått over i DumDum ...

Ja, nei, han hadde jo ikke tid lenger, vet du, og så var det å finne – Geir Wentzel var egentlig hyret inn for platen, men han ble jo med på turneen.

Jeg synes "Blått" er betraktelig svakere, jeg vet ikke hva du sier?

Det er så lenge siden jeg har hørt den – men jeg tror ikke "Blått" er så god som den første. Nei. Jeg føler at "Blått" er ... Jeg identifiserer meg ikke så sterkt med den. Jeg oppfatter det som om det er Sverre som har skrappt sammen et band.

Og så ble The Beste oppløst. Hvorfor det?

Ja, nei, det var bare det at vi ikke gjorde noe på en stund, det var en veldig lite stram organisering.

Hvorfor ikke? Sverre var jo med? Alt Sverre gjør er jo det?

Jo, men var det ikke sånn at vi ble sittende igjen med en haug med plater og sånt? Det gikk tregt da, med ”Blått”, tror jeg, økonomisk også – de hadde jo sparket inn masse penger, både Sverre og Harald.

Ikke du?

Nei, jeg hadde jo ikke penger jeg, så det var ingenting å sparke inn. Nei, jeg kan bare si ferdig om ”Hardt å se deg sånn”, for den prøver hele tiden å benekte følelsen. Ideen er på en måte å lage mest mulig følelsesmessig spenning ved at teksten forsøker å ta avstand fra den elskede, og så kommer det: ”Hardt å se deg sånn”. Men så er det liksom ”hardt å se deg sånn”, det er ... for det at jeg-personen driver og rakker ned på den andre personen, forminsker, uten at han tror på det. Så hva er det egentlig han mener med ”hardt å se deg sånn”, er det hardt å se deg når jeg er i et sånt mood, eller er det hardt, i betydningen vanskelig, å se deg på den måten. Og så kommer det der ”tiden leger alle sår, tidens tann skal ta deg”. Aggressivt. Dette kommer til å gå over, men man vet at det går ikke over. Så jeg har nok hatt den følelsen, som materialet sier, til å skjønne det, hvordan man prøver å komme seg igjennom et sånt brudd. Men jeg var jo ikke i noe sånt brudd på den tiden jeg skrev den, så den kom ikke ut av mitt hjerte på den måten, at der skjedde det og det ... Jeg ville lage en sentimental låt.

Det er jo en metode du har brukt i en del av låtene, den Ray Davies-metoden.

Ja. Men så er det jo det med å gjøre det troverdig. Jeg tror det er .. jeg vet ikke om det er Gregory Bateson som snakker om metaforer, og forskjeller på metaforer og metaforer man mener. Du har metaforer – og sånn er det i rocken; man bruker en metaforisk ting, og så gjør man det metaforiske til ment. Altså, det er et triks på en måte, et retorisk triks, og det er sånn; du kan insistere på autensitet, ikke sant, bruke alle tegnene på det, fordi at du får på en måte naglet fast en tro her, prøver å overbevise om ektehet. Det tror jeg på en måte er veldig viktig, som utgangspunkt for mange ting, og det er et sterkt virkemiddel. Jeg tror det er en viktig ting med det å spille i det hele tatt, uttrykke seg.

Erobre den autensiteten da?

Ja, for myten om autensiteten er jo alltid sånn – altså, jeg mener den er reklameskapt. At autensiteten kommer opp fra asfalten, dette her med at rocken kommer liksom nedenfra; det er ikke der det kommer fra. Det kommer fra metaforer som er ment, ikke sant, og det produktive som skjer med det, som du på en måte lager et nytt spill med, eller du lager noen forbud og regler, og slåss for dem, og da må kreativiteten ta nye veier og sånn. Eller, selvfølgelig, bli stengt inne og bli dogmatisk og –

Og avsendersubjektet – i dette tilfellet deg – kan stille seg i ulik distansegrad til det som skapes? I ulik metaforisk grad, da?

Ja, for jeg kan jo skrive setningen ”alt er gått i stykker og ingenting er ødelagt” – og i og med at jeg skriker det ut så insisterer jeg på at dette er ment, ikke sant? Så der virker det som om

dette er kjernen av alt. Men når jeg setter det ned som en setning, så blir det litt sånn: ”Hm?”
Litt sånn distansert mind-game.

Men ikke sant – det er noen ganger du hører sånne tekster og kjenner at ... har du hørt Anthony and the Johnsons for eksempel?

Nei, det kjenner jeg ikke.

Jaja – jeg mener det er noen ganger vi kjenner at ”oh, shit, ”: Vi får denne følelsen av liv og sannhet. Som når folk leste Mykle, de fikk denne følelsen av at det brant her. Andre gange får man ikke den følelsen. Og dine tekster i forhold til dette ... Det er litt forskjellig. Noen ganger har du den følelsen, ”shit, ikke kom meg så nær”, mens andre ganger er spillet større.

Ja, det er noe sånt. Det var en fan som jeg møtte i Trondheim ti år etter The Aller Værstel, og han beundra meg så voldsomt, jeg hadde så sinnssykt mye aggresjon, og at jeg klarte å holde det i sjakk og kanalisere dette gjennom tekstene, det hadde han alltid beundra meg for. Og så var det liksom sånn; jeg måtte bare si at det er jo ikke jeg som har så sinnssyk aggresjon, det er du, det. Ikke sant. Det er du som ikke mestrer dette. Nei, men du kunne høre at det var sant hvert eneste ord, mente han. Så han har jo tolket meg på den autentiske måten ... men samtidig har han ikke klart å avsløre sin egen speiling, da.

Nei. Men benekter du den autentiske tolkningen i alle tilfellene?

Nei, altså ...

Det er det jeg mener, at det er ulik grad av nærhet til deg, noen ganger er det roller og noen ganger ikke?

Nei, men ... La oss ta et teoretisk eksempel. La oss si at det var en setning som jeg i 1980 hadde et nært forhold til, fordi den handlet om akkurat den følelsen jeg hadde for den jenta akkurat da. Hvis jeg nå synger dette i 2006, så kan jeg ikke ha den følelsen, men ordene er jo der, ikke sant. Ordene har jo overlevd, men den følelsen jeg hadde og hvilken jente det var, det er jo for så vidt ganske likegyldig. Det var viktig for meg den gangen, men det var jo ikke noe viktig for bandet, det var jo ikke noe viktig for fansen, det er ikke viktig for meg nå lenger.

Det er viktig for avtrykket som kommer inn i selve låten.

Ja.

”JEG HAR EGENTLIG KLART MEG GANSKE BRA”

Du har vært innom litt personlige ting nå. Skal vi avslutte den biten før vi går inn på Göbbels? Dette trenger du ikke gå inn på hvis du ikke vil. Men jeg intervjuer deg på en spesiell tid i livet og på et spesielt sted i dag ...

Hvor mye er klokken blitt?

Halv fire.

Morfin-time. Nå kunne jeg ikke bevege meg, plutselig. Rart å ligge helt stille –

Det er bedre?

Ja, for da er det ikke så, med en gang jeg prøver å ... au.

Det er leddene?

Med en gang det kommer en aldri så liten påvirkning så forandrer det ting, hvis jeg hadde vært i bevegelse så hadde jeg oppdaget det for to timer siden at ...

Smertene er fysiske?

Ja.

I ledd og sånt?

Det er ribbein, brukne ribbein, svulster som spiser på ribbein, eh, svulster andre plasser som gnager i bein, og så er det kanskje muskelfester der som det blir vondt i, sånn senestrekksaker og ...

Det har spredt seg.

Jah. Spredt seg veldig mye. Det er noe skit. Og så ble det oppdaget så seint. Det var allerede i stadie fire når det ble oppdaget, av fire stadier, liksom.

Hvordan kunne de ha oppdaget det før, da?

Det kunne de gjøre med en enkel blodprøve.

Sykesøsteren kommer inn. Lasse ber om smertestillende. Sier han var så opptatt med samtalen at han ikke merket det, men så skulle han flytte seg noen centimeter, "jeg er egentlig helt låst". Hun sier hun skal finne det. Hun lytter til apparatet han har på seg, at det tikker. Hun spør om det er varmt her inne, om hun skal ta ned persiennene, men Lasse ber henne la være, "jeg synes det er fint å se på skyer og sånt", sier han. Vi lufter litt.

Okei, du snakket om at vi kanskje skulle snakke litt om Göbbels?

Det synes jeg vi skal. Jeg vet ikke om du vil si noe om at jeg snakker med deg på et spesielt sted i livet, på en spesiell tid i livet, og hvordan du tenker på ... Har du begynt å tenke annerledes på verket ditt nå enn før du fikk vite at du nærmer deg slutten?

Ja, okei, du tenker liksom, nå er det på tide å summere opp?

Njaaa, hva vet jeg, det er så ulike tanker om ...

Ja, men jeg får litt sånn den følelsen der, jeg gjør det. Summere, det betyr jo da addere, ikke sant, så det synes jeg på en måte er litt kjedelig, multiplisere synes jeg er mye gøyere, for da blir det jo så masse, ikke sant. Så jeg foretrekker å multiplisere, da, la livet passere kabaret i stedet for revy.

Lasse ler.

Du går gjennom det, da, reflekterer rundt det på en annen måte, da?

Ja, nei, jeg må jo se på livet mitt som ... og det synes jeg egentlig er ganske greit, ikke sant, da kan jeg på en måte være litt kritiker, da, og så kan jeg være en selektiv kritiker; så okei, dét var jævlig, men det førte til dét, og dét var bra, og da får jeg liksom sånn at det ... Jeg får jo egentlig følelsen av at det har vært et ganske okei liv, liksom. Jeg har gjort det jeg har hatt lyst til, stort sett det, og det har ført til at jeg har vært blakk, og jeg har rota meg borti dumme situasjoner og sånn, så –

Men du har produsert bra musikk, og du har gjort det du ville?

Ja, du kan si det sånn. Jeg fikk Øyvor, den damen som jeg ville ha, som jeg elska over alt på jord. Jeg fikk Natalie, som er den fineste ungen som man kunne få. Jeg har spilt i det tøffeste bandet som kunne tenkes, ikke sant, så – jeg har egentlig klart meg ganske bra. Og i tillegg har jeg gjort masse andre ting også.

GÖBBELS A-GO-GO; DRØMMING MED KRISTIAN STANGEBYE

Göbbels A-Go-Go. Hvis det er en plate jeg skal fekte for, så er det den. Jeg mener det må være den mest underkjente norske platen jeg vet om. Det er ingen som aner noe om den i dag, så å si.

Nei, det er en stor hemmelighet.

Det må vi få gjort noe med. Side B er jo problematisk, og det er mer sånn strukturelt, omtrent som med "Disniland"; man har gått med på et sett regler, og så snur du den og får helt nye – men det kan jo du kommentere. Men hvordan reagerer du på det hvis jeg tar det som en påstand jeg vil du skal reagere på: Den platen er kjempebra. Ekstremt bra.

Nei, altså, jeg synes den er veldig bra. Men den er også sånn, det er veldig vanskelig å bedømme ting som er så tett oppi deg ... Jeg kan tenke meg at det kan være noe sånt som forfattere har, for det er jo bare Kristian og meg, vi er jo bare to stykker, liksom, mye mindre gruppe enn The Aller Værste!, og vi har jo ganske klare definisjoner. Stort sett er det jeg som lager musikk og så er det han som kritiserer. Det er jo det vi jobber med nå, det er egentlig samme arbeidsteamet. Og hvorfor er det så bra å jobbe med Kristian? Han kan jo ikke spille, liksom? I forhold til The Aller Værste! så er han jo ikke noen musiker. **Latter.** Han er jo ikke noen sånn briljerende gitarist sånn som Chris og meg. **Latter.**

Men har han ikke jobbet med tangenter, synther og sånn?

Ja, litt, han har lekt seg, skrudd på knapper, og han er genuint opptatt. Han har et godt øre, han har stor resonans når det gjelder drømming, vil jeg si.

Drømming. Det må du nok forklare for meg.

Ja, hvordan skal jeg forklare det ... resonans når det gjelder drømming ...

Det høres ut som en av tekstene dine.

Ja, det kunne det kanskje blitt. Nei, det jeg tenker på er en engelsk psykoanalytiker som er død for mange år siden som heter Bion. En veldig spesiell fyr. Han snakket om disse pasientene, analysandene som de kalles. De er jo ikke syke, da, det er ikke nødvendig å kalle dem for syke, ikke i den settingen. Det er en analysand som kommer og forteller drømmene sine, ikke sant, og det kan gjenta seg uke etter uke, en gang i uken, og så kan han plutselig si at det var veldig interessant, for da du fortalte din drøm så hadde jeg en annen drøm, og den var slik. Skjønner du?

Jaa ...

Og da er det sånn – den første innskytelsen er: ”Han har jo ikke hørt etter, han har fantasert om noe annet i stedet”. Og så har han kanskje ikke hørt etter på den måten, men fordi han har drømt en annen drøm samtidig som han hører om den første drømmen, så er det noe med at det er følsomhet for en slags type rytme eller mening i det som Bion i dette tilfellet kunne komme med en tolkning eller et eller annet ut fra.

Jeg leser en tekstmelding: ”Kan Dagsavisen fotografere Lasse i morgen lørdag klokken 13:00?” Lasse sier det er ok. De kan komme opp på sykehuset. Sykesøsteren kommer inn. Lasse ber om en halv banan og et halvt eple i båter. Og kaffe. Jeg ber om te. Hun sier det straks er middag og.

Du hadde forklart det drømme-begrepet ditt i forhold til Kristian?

Jo, altså, når jeg jobber med Kristian så er det noe med det drømme-aktige, baksiden av ordene eller meningen. Jeg føler at når vi diskuterer ting så er det saklig, jeg sier ikke at det er saklig i den betydning at det peker på konkrete ting, men det er ting i hjernene våre som vi får fatt i lett, det er en veldig fin måte å jobbe sammen på. Jeg er veldig privilegert som kan ha en som jeg har lyst til å jobbe sammen med så tett og som har tålmodighet til å gjøre det.

Kan du si noe om rammene her. Det står jo ikke en gang årstall på platen, det er en utrolig hemmelig plate, omslaget ser ut som en underavdeling av Maos kulturdepartement. Den kom altså i 1982? Jeg fant den på en bruktbuikk, jeg sto der med den i hendene og jeg kjente at dette er bra, bare på coveret.

Den er laget i ’82, men kom ut i ’83. Den og Willkoks Talk kom egentlig ut samtidig.

Hvis vi tar Göbbels for seg selv først. Hvordan kom det i stand, navnet, prosjektet, instrumenteringen?

Altså .. oj ...

Lasse har vondt nå.

Skal vi vente litt?

Jeg tåler ikke morfin nå, er det det som er problemet? Er det derfor jeg spyr?

Lasse småflirer.

Du er allergisk mot morfin.

Det ville vært krise. Okei, hvor var vi?

Nei, her er arket blankt, ingen vet egentlig noe om Göbbels A-Go-Go, så det er bare å fortelle. Hvordan kom det i stand, hva var det, navnet, instrumenteringen ...

Nei, det kom egentlig i stand – jeg ble jo kjent med Kristian under The Aller Værste!, og jeg fant en person som det gikk an å snakke ideer med på en annen måte. Du kan si at TAV!-regimet var jo så stramt at det var en del ideer som ikke hadde – noen ideer var lettflytende, andre var tungtflytende; og da var det jo sånn at Kristian utviklet seg til en venn som jeg kunne teste ideer med. For eksempel var det hos Kristian jeg hadde hørt Sly and the Family Stone, som på en måte var en inspirator til ”Dans til musikken”, og det var fordi han representerte noe utenfor. Og jeg var jo veldig sjalu der, jeg lot ikke de bli kjent med hverandre.

Du mener TAV! og Kristian?

Ja. Jeg ville ikke ha – jeg ville ikke at de skulle – jeg hadde en venn utenom – jeg ville ikke han skulle bli spist opp av hele apparatet og –

Var han TAV!-fan da?

Jo, han likte TAV veldig godt, han, absolutt. Men jeg husker det, at det var sånn; verne om. Det var det samme med jentene, ikke sant, for jentene, de hadde jo lyst til å være med meg fordi jeg var med i TAV! og fordi de ville være sammen med TAV!, men jeg hadde jo ikke lyst til å være med jenter som hadde lyst til å være med TAV! Jeg hadde lyst til å treffe jenter som var noe helt utenom som jeg kunne se hadde nye ting. Så det var veldig hardt, jeg hadde jo ikke noen kjæresten i TAV!-tiden. Så det er den rockemyten, det er liksom at ... **Lasse får en tekstmelding.** Dagsavisen ... Henrik, fotosjef ... jeg får svare på det etterpå. Det bør jo kunne gå. Bra image.

Pappa til alle pappaer.

Skal jeg være pasient eller skal jeg ta på meg t-skjorte og prøve å se normal ut?

Det er helt opp til deg, du kan jo høre med Natalie hva hun synes?

Tror ikke hun ville synes det var noe særlig. De hadde nok laget et veldig stort bilde ut av det hvis jeg ... Men det er jo ikke det jeg har lyst til å bli kjent for, at jeg skal dø.

Kan jo bare gjøre det helt strengt?

Ja. Mhm. Ta på t-skjorte og vanlig bukse, så er vi klar. Noe vann i håret.

Bra, det.

FOSTEX 4, TRE SYNTER, SOUND ON SOUND

Hvor var vi kommet hen?

Jeg prøver å få ut av deg Göbbels. Starten på det. Du har sagt at du hadde møtt Kristian og -

Ja, så drev vi og eksperimenterte litt med lydbåndopptakeren hans, en sånn Tandberg, ikke sant. Sånn stereo, så du kunne liksom gjøre sound on sound. Du kunne spille inn på et spor og så kunne du spille inn det andre sporet samtidig som spilte av det første, sånn at du kunne få et spor med to take, og så kunne du ha sound on sound fram og tilbake. Så det gjorde vi jo noen eksperimenter på. Vi hadde begynt å tenke litt lyd og musikk som en mulighet. Totalt uten kapital, da. Og så var det vi kom på ideen om å bruke en Fostex 4-spors, det var Viggo Vestel som spilte i W som hadde en sånn. W var hans kunstnernavn, han ga ut en plate på Mai, Helge Gaarder var produsent, han spilte alle stemmene hjemme selv, med Sound on Sound på 4 spors kassettspiller, rett og slett. Da vi så den der greia der, bestemte vi oss for at det der skulle vi få til. Så vi leide den Fostexen av Viggo, han bodde her i Bergen, og så spilte vi inn alle låtene, i hvert fall veldig mange låter, på 4 spor. Det var liksom den aller første – du måtte lure maskinen, du måtte sende en stemme via send, du hadde 4 spor, men maskinen var ikke bygget for 4 spor, men via en ekstra kobling og litt lekkasje på et spor så hadde du i praksis 4 spor.

Så det er eksperimentnysgjerrigheten som starter Göbbels A-Go-Go?

Ja. Og da var jeg så fed up, ikke sant, for jeg hadde så mange ideer som jeg ikke hadde fått prøvd i TAV!, og Sverre var jo ... Da vi kom med de der Göbbels-greiene, han likte ikke det så veldig godt, for hvorfor kunne jeg ikke komme med de ideene i TAV! da vi var helt i krise?

Det er jo ironisk? Den oppfattes så progressivt, som et pioner-elektronika-verk eller alternativ synth-pop.

Det er jo sånn at jeg er vant til å tenke instrumentering ut fra alle slags instrumenter, ikke sant, da jeg skrev mine partiturer som 17-åring ... Okei, vi kommer aldri til å få stor og fet lyd på den måten; javel, da får vi lage musikk som det ikke er stor og fet lyd i.

Hva er instrumenteringen på Göbbels A-Go-Go?

Ja, det er litt forskjellig, det er da en MS-20, er det ikke det, Korg? Og så er det et par synth, den ene er en bitteliten synth som jeg ikke husker nummeret på, som har en innstilling til synth og en til string og en til hammondorgel eller noe sånt. Det er en sånn ganske kunstig liten sak. Og så er det vel en Juno 4 ...

Jupiter 4? Roland?

Ja, Jupiter 4, ja. Den lånte vi av Program 81, tror jeg. Så det er de synthene som er med.

Du spiller dem?

Ja, delvis, Kristian er med på en del av Korg-spillingen. Og så er det jo gitar i alle slags fasonger, masse gitar og mye effekter, ekko og ...

Kassegitar?

Kassegitar er det også, gitar i ...

Hva er det du gjør på "Løpehjul" for eksempel?

Den er clean, den, jeg tror det er en Telecaster. Det er to gitarer som spiller helt identisk, og så er de da panorert helt ut. Hele sangen er sånn, hvert spor er det to versjoner av det samme.

Det er mye ekko på den eller noe sånt?

Det er ekko på den ene. De skiller seg de to gitarene, lyden er lik, den ene har ekko, den andre har ikke. Men sangen er også sånn, jeg synger jo sangen to ganger, og den er og panorert.

Dubba og panorert.

Ja. Så det ligger liksom ingenting i midten. Det ligger to mono-spor. Det er egentlig det eneste som er på den låten, så vidt jeg husker.

Sykesøsteren kommer med litt mat, kaffe og te. Og morfin.

”LØPEHJUL”; EN SØT LITEN HISTORIE

Vi var kommet til ”Løpehjul”.

Den er jo interssant forhistorie til den låten. Jeg begynte å skrive den akkurat i det bandbussen til TAV! krasjet. Da var jeg kommet så langt i en ny sang. Forsøkte å ta opp igjen teksten mange ganger etterpå, men fikk det ikke til å bli en sang. Da vi jobbet med Göbbels var det at vi oppdaget det; ”den er kanskje ikke lenger?” Det var akkurat det krasjet som ga veldig inntrykk av at det var noe som var avbrutt. Så da løste det seg, jeg skjønnte plutselig hvordan sangen skulle være.

Er den litt utypisk deg?

Ja, nei ... utypisk? Det vet jeg ikke ... ”Mamma, se på lille gutten din”. Det er sånn bukkehorntoner. **Lasse synger**. Teksten er jo en sånn søt liten tekst hvor jeg-personen identifiserer seg med hamsteren eller rotten.

Det er jo ikke noen søt liten tekst!

Hehe.

Et søtt lite mareritt.

”Mamma, se på lille gutten din ...” I forhold til akkurat hva som står der virker den ganske heavy, på en måte. Det er jo fordi det er ”kom og hjelp,” liksom, jeg har kjøpt meg inn i slaveri, eller noe sånt.

Men så er det dette ropet til mamma?

Ja, og så gjentas det tre ganger og så blir det mer intenst for hver gang.

Det kunne og blitt en flott TAV!-låt?

Kunne det helt sikkert. Men den ville vel neppe hatt samme formen hvis jeg hadde forstått at teksten var ferdig.

Det er solo på den?

Ja, gitaren fortsetter etterpå, i lang tid, så komposisjonen er jo ikke slutt her, den varer og varer i en evighet, og gitaren drar følelsen med seg inn i et instrumentalparti. Det fungerer jo på en måte sånn – hvordan er det det fungerer? Det fungerer som orgelet i kirken. Når du har fått det åndelige innholdet så holder du det levende med musikken.

”DONNA”, GJENTAKENDE RIFF, KVINNEFIENDTLIG JEG-PERSON

Er det noen andre på denne platen du vil kommentere? ”Donna” eller ”Fremmede i skapet”?

Jeg kan begynne med ”Donna”. Det er en tekst jeg på en måte er litt ambivalent til, for jeg er ambivalent til jeg-personen. Jeg har skrevet en jeg-person som jeg ikke synes er overdrevent hyggelig.

Det er jo en strategi du har brukt et par ganger.

Ja, men der tar jeg den veldig ut.

Kvinnefiendtlig?

Ja, den er det. Den viser en person som er nedbrutt, kynisk, kvinnefiendtlig, politisk suspekt. Alt dette. Det er jo han godeste Richie Valense, han het jo egentlig Ricardo Valencia, da ...

Og han hadde en låt på femtitallet som het ”Oh, Donna”.

Ja, og ”La Bamba”, det var han som hadde den.

Er det La Bamba-fyren!

Ja, mhm. Det var den han slo gjennom med. Det var jo spesielt, da, for den spanskspråklige versjonen ble en hit i USA og det hadde mye å bety for meksikanerne. Sånn sett er jo La Bamba ganske tøff, og så er det jo egentlig samme melodi som Twist and Shout.

Ja, nå må vi spore inn på Göbbels A-Go-Go, fra La Bamba til Göbbels.

Hehe. Ja, i ”Donna” ... ”I had a girl”, det er verset, ”Donna was her name”, men så mister han Donna. Men så kommer ”Oh, Donna, oh, Donna”, en veldig smiskete låt, ikke sant, ”å, jeg lengter etter deg,” men samtidig er det en nærhet i å gjenta ordet, som i Richie Valenses versjon blir en trøst, ikke sant; du har ikke dame lenger, men du har kjærligheten. Og dette er jo noe man sluker rått, ikke sant, for det er noe som er sant. Alle som har kjærlighetssorg vet det; damen fikk jeg ikke, men de kan ikke ta kjærligheten fra meg.

Det ligger et sånt riff her, do do gonk, do do gonk, som går hele låten. Minimalistisk. Er det samplet?

Nei, det er spilt med flere instrumenter. Det er komposisjonsprinsippet. Veldig enkelt. Kordene forandrer seg hele tiden. Det er en typisk The Allers Værste!-ide, egentlig.

Forklar litt om det.

Jo, for riffet er helt likt, du har på en måte – jeg husker ikke hva den går i, D? Og så har du D-en i oktaven over, og så har du C og A. Og hvis du da har for eksempel; dette går jo fint på akkorden D, på Dm, og tar jeg en Gm vil ikke det bli noen særlig krise, og tar jeg en B dur vil ikke det bli noen særlig krise, og jeg kan ta en A på et bestemt sted, andre steder kan jeg ta en F dur. Altså; hvis du har mulighet for å lage en melodi som kan utbre seg gjennom en stor akkordprogresjon, selv om du har et riff som står helt mekanisk.

Men det vil ikke oppleves mekanisk på grunn av akkordprogresjonen.

Hvis det bare hadde vært det, så ville du hørt det der utrolig påtrengende. Da hadde det vært en Iggy Pop-låt, liksom. Dette er en låt med ganske fiffig akkordskjema, men som går på samme brainless-beaten.

Og så kommer det forløsende gitartemaet.

Den der veldig vrenge, tørre?

Vi sitter begge og synger til hverandre her, forsøker å bli enige om samme gitartema.

Ja.

Og litt sånn sur ...

Ja, enormt fint. Det er et utrolig tøft instrument, det er gitaren gjennom kassettpilleren til Kristian, overstyrer inn der, ren transistorvrenge. Men vi kan gå videre i sangen. Det er da: ”Ingenting holder seg uendelig, kommunen bryter asfalten opp igjen” – og så er det hva som gir oss bilder fra framtiden, det husker jeg ikke.

Det er noe ... ”fantasien gir oss bilder fra framtiden”.

Ja, og så ”kan vi spille videoen om igjen”, og så er det, hva er dette, ”ingenting nytter, alt som blir bygget opp blir revet ned.”

Jeg får en Cronenberg-følelse av hele den låten.

Ja. Mhm. Og så er det neste verset, hva er det som skjer der? Det er et eller annet med ...

”Tanken på selvmord kan være vakker. Alt som går opp kommer ned.” Eh ... ”Meningen med livet, alt vi vet med meningen med livet ... Og at det er en mening vi kan leve med.”

Ja, det er noe sånt nihilistisk. Virkelig en som på en måte er en kyniker, har gitt opp alt vi på en måte forbinder med hjerte.

Og så kommer bruddet: ”Hva gjør du i denne byen, fremmede.”

Ja, så kommer den stemmen inn, som er en radioteaterstemme, altså, stemmen er ikke så radioteater, men selve setningen som går inn og sier ”hva gjør du i denne byen, fremmede”, og så; ”ingenting,” sier han. Så blir det mer og mer ingenting, han blir mer og mer desperat. Men så kommer det siste, og da henvender han seg til damen, det er tilbake til refrenget og det

er ”Oh, Donna”, og da er det han ”trenger noen å trengte seg innpå”, han trenger henne, det høres jo Åge Aleksandersen ut, han trenger henne til å trengte seg innpå. Han vil jo egentlig bare dominere, det er jo bare makt, han er jo egentlig kvinnefiendtlig og eksistensiell fascist, uten at han nødvendigvis er politisk fascist.

Du lager låter på Göbbels på en annen måte enn tidligere, friskt og fint, med instrumenteringen og alt sånt? Det forsto jeg var en dyd av nødvendighet, det var alt dere hadde?

Ja.

Men det må ha vært kjekt, du er jo nysgjerrig?

Det var veldig kjekt å holde på, det var et format det var spennende å eksperimentere med, du hadde synther, det var mulig å lage musikk selv om den ble rar som ikke kostet noen ting ...

Lasses telefon ringer. Det er Åshild, Natalies tante. Han avtaler for kvelden med Natalie. Han snakker om at hun må huske å ha på mobiltelefonen, sier hun har arvet litt av hans distréhet, og ler.

Vi er midt i Göbbels ...

Ja, det var den låten hvor han blir mer og mer påtrengende. Det er ekkelt, jeg har ikke lyst til å høre på det, jeg har ikke lyst til å identifisere meg med det.

Men det er jo en besnærende låt, da?

Ja, han går så langt han der fyren, og så er det det med autensiteten, det er sikkert mange som tror at jeg er sånn. Hehe. Hvis du skjønner. Altså, jeg stiller meg litt for hogg der, på en måte.

Lasse går en tur på toalettet.

MER OM ”DONNA”

Jo, altså, for å avslutte ”Donna”. Det er en ganske spesiell sang, og jeg merker den ambivalensen som ligger mellom meg som person, faktisk, og denne personen. Selv om jeg ikke kan identifisere meg med denne personen, så har jeg laget denne personen. Jeg har identifisert meg med ham ved å fremstille meg som ham, og det gjør meg sårbar, merker jeg. Kanskje mer enn om jeg hadde laget en låt som handlet om mine innerste følelser. Men så slutter jo låten med at det bare glir ut, og etter hvert blir det sånn, dududu, du du dududu, det er en sånn slapp parafrase av ”Walk on the wild side”, som på en måte er veldig motsatt. Jeg har liksom noen felles ting med den, det er storby-versjonen av den låten, det er mer sånn Metropolis, hvis du skjønner. En kald – eller for den saks skyld; hva heter nå den filmen?

Eh ... ”Taxi Driver”?

Nei, jeg tenker på den... ”Androids” ... Harrison Ford ...

Å, ja, ”Do androids Dream of Electric Sheep” ... ”Blade Runner”.

Ja, "Blade Runner". Den har en feeling borti der. For så vidt når jeg ser det i ettertid, så er det ikke så ulikt i tid heller, jeg så den etterpå, kom ikke "Blade Runner" i fire-femogåtti? Så det kan godt være at den låten, at jeg er mer i kontakt med tiden enn jeg forsto selv.

Jeg får Cronenberg-assosiasjoner, "Videodrome" og alt det der, og det er jo midt i den tiden.

Ja. Kristian var vel den eneste jeg kommuniserte kunstnerisk med på den tiden. Jeg hadde vel ikke helt begynt å tulle for mye med Øyvor ennå, men jeg hadde jo møtt henne og vi hadde jo vært sammen littegranne, så det har jo en viss innvirkning. Men mye av materialet er på en måte såpass gammelt ...

De aller fleste låtene mener du at er fra Johnny Banan eller TAV!-tiden?

Nei, men noe av idematerialet er på en måte bygget derfra.

En av dem sa du var fra Johnny Banan?

"FREMMEDE I SKAPET", UGLESETT SYNTH

Ja, "Fremmede i skapet" er fra Johnny Banan, det var en av de Sverre syntes var dumt at vi ikke spilte i TAV!, kaste vekk en så bra låt ...

Den er kjempebra den.

Ja, absolutt ... kaste vekk en så fin låt på ...

Det er jo også nesten litt rap?

Ja, der har jeg jo også den rytmen som i "Ingen vei tilbake".

Ja, og som i den andre Göbbels-sangen som kommer etterpå, "Prøver å drøye det". Det er to sanger på den platen som har en sånn rap-feeling.

Ja, og den er litt spesiell, "Fremmede i skapet", for vi bruker bare synther på den. Ingen andre lyder enn synther, tror til og med det bare er to synther, en MS20 og Jupiter 4. Jeg mener det er de to.

Det er litt spesielt. Du har jo aldri nevnt synther. Vi har på en måte hoppet over noe av det aller viktigste som skjedde i rockehistorien; Kraftwerk, Human League, Depeche Mode og hele den elektroniske utviklingen. Hørte du på noe av det, var det inspirasjon for deg?

Nei, jeg gjorde ikke det. Jeg syntes ikke egentlig det var så veldig spennende. Det var en ny lyd, på en måte, og så var det da ... Jeg forsto ikke det der New Romantics og den bølgen, jeg forsto det rett og slett ikke, hadde bare forakt for det. Har tenkt på det etterpå, at det er flere sider av en sak.

Ja, og før den bølgen er det jo en progressiv utforskning av synth-instrumentene.

Ja, du har det. Synth ble på en måte litt uglesett i nyveiv-tiden.

Det skulle være orgel.

Hvis det skulle være noe så skulle det i hvert fall være et pipete orgel, som vox eller farfisa.

XTC brukte vel og det.

Mhm. Synth og sånn, det ble oppfattet som litt sånn Rick Wakeman. Elefantmusikken på ... hva heter det, mastodont ... hehe ...

Her mener jeg dere tok feil.

Ja, selvfølgelig, det er jo ikke et instrument som er ... Det var kjennetegn. Det var tegn. Elvis Costello synger det: "Those disco-synthesizers, all this but no surprises for this year's girl." Han har jo det.

Å diskvalifisere et instrument er jo veldig ulikt Lasse Myrvold?

Ja, mhm. Men det er ikke ulikt TAV!

Men det er ulikt deg. Du har spilt obo og alt mulig?

Jo, men jeg ville kanskje ikke ansatt en på obo til å spille i TAV!, ikke sant. Alt til sin tid. Jeg tror ikke jeg fra evighetens synsvinkel var mot synth.

Men dette er jo interessant. Dere har da ikke vært de ivrigste lytterne av tidlig Human League eller Gary Numan ...

Gary Numan, jeg husker det. Kjedelige melodier, husker jeg. Men det var noe med den utrolige nakenheten. Kaldt, industrielt, blå videoer.

Men så lager du en plate med tre synther.

Jo. Men vi er ikke industrielle, vi er inne i et varmt godt kjøkken med porta-studio.

Men platen Göbbels A-Go-Go?

Den er nok litt sånn kald, den også. Nei, "Fremmede i skapet", nå husker jeg ikke den så godt. Er det noe du har festet deg ved i den låten?

Jeg bare kjenner at den har en utrolig god beat, du synger den på en måte du til da ikke har sunget så mange sanger på ...

Jeg synger den litt lavt ...

Intenst ...

Synger den så lavt at jeg får med meg hele teksten i et pust, kanskje.

Den har en god beat, noe jagende ved seg, det er en god sang.

Den handler jo om en som er paranoid, da.

Det kan jo virke litt modernistisk datert, men den er fengende.

Det er en som er etter ham. ”Jeg er fra KGB, kan du holde tett, sammen kan vi danse russisk rulett, å drepe med løskrutt er ikke lett, velkommen til min form for russisk rulett.”

Jeg tror ikke det er teksten jeg digger mest, men det er noe med rytmen i den, går og går, jager i hodet.

NAVNET

”Göbbels A-Go-Go”-låten er jeg personlig ikke så voldsomt begeistret for. Men det er det særeste bandnavnet på denne siden av evigheten. Hvor kom det fra?

Det kom fra låten. Det var typisk ... hehe... Jeg husker jeg satt på kafe med Øyvor. Hun var sur på meg og jeg prøvde å være blid, og så sa jeg et eller annet til henne, og så bare avfeide hun meg, skikkelig sånn ”goble, goble, goble”, preike, preike, og jeg tenkte: ”goble, goble, goble, hmmm?” Selv det klarte jeg å få til å bli interessant. Göbbels, goble, göbles.

Den ultimate provokasjon.

Ja. Hehe. Jeg gjorde på en måte hennes avvisning til gull.

Men hva skal dette være en metafor på?

Nei, Göbbels var propagandaminister, og når det er go-go, så er det bare propaganda propaganda propaganda. Det er jo det låten handler om. Og så er det jo en veldig typisk ting i propaganda at du viser dine gode sider, men ikke dine dårlige – men du viser gjerne dine nest dårligste sider, hvis du må. For da har du på en måte antydnet at her går grensen. Omtrent den tankegangen. Så bare laget jeg en låt på det. Hvordan er det nå? Det er en ukerevy i den sangen ... ”Mandag husker du hvem du anga, tirsdag hvordan du ble utlevert, onsdag ... bevis ... velkommen til paradiset”, er det det? Göbbels A-Go-Go!

Tittelen må vel ha blitt oppfattet som provoserende?

Ja, jeg skulle jo tro det, har aldri hørt noe.

IKKE LIVE, APOLLON, SIDE B

Dere spilte aldri live med Göbbels A-Go-Go?

Nei, det var ikke noe å spille live, rett og slett.

Dere tok det ikke videre. Det ble bare sånn, vi gir ut denne plata og ferdig med det. Ingen ambisjoner rundt det?

Nei, vi hadde ingen ambisjoner mer enn å gi ut platen.

Men den ble gitt ut. Apollon som støttet det?

Apollon hadde en deal med et platetrykkeri i sin serie APE, Apollon Records, og den første lp-en til Alle Tiders Duster kom ut der, men så ble det økonomiske problemer.

Men Apollon garanterte litt da?

Nei, de kunne ikke garantere noe, med forskudd og sånt som de hadde gjort med de andre platene, men de hadde fremdeles den gode dealen med platetrykkeriet i Sverige, så vi satset på det og ga det ut som APE 3, da var vi på den labelen og hadde noen fordeler av det. Ikke store fordeler. Men vi hadde en bra deal økonomisk så vidt jeg husker. Men ikke så bra deal som ...

Det er et drøyt navn, omtrent som å kalle et band for Framskrittspartiet?

Hehe. Ja, det er drøyt. Det er vel egentlig verre, er det ikke det? Hehe.

Jo. Jeg synes denne platen er veldig bra og moderne. Hadde den kommet i dag ville jeg vært fundamentalt usikker på om dette var laget i dag eller på den tiden. Jeg tror ikke jeg hadde klart å avgjøre det.

Mhm. Det er veldig rart, for det skulle jo være popmusikk, men det skulle ikke være popmusikk fra nå, det skulle være fem minutter før vår tid; haha, det er jo det man skal være hvis man er popstjerne, men vi var jo femti år før vår tid eller noe sånt.

Men den plata er jo ikke popmusikk.

Nei, det er jo ikke popmusikk, ikke sant. Det er jo popmelodier inni der, men arrangementene er for sære og ...

Side B, hva synes du om den? Er det en skuffelse, eller?

Nei, ja, det blei sånn. Vi hadde noen låter til som vi ikke var fornøyd med, som vi ikke ville ha med. Men så hadde vi disse instrumentale tingene vi hadde laget, og platen er jo ganske lang, så vi tok alt tekstorientert på side en, bortsett fra en instrumental, og så lot vi den andre være rent instrumental.

Jeg synes det er helt fin instrumentalmusikk, men det er noe med konteksten, du har side en, og så kommer du til side B og da er det sånn...?

Ja, du venter noe annet, absolutt. Vi skulle kanskje bare hatt en blank side? Men sånn ble det nå.

Det ble aldri vurdert å fortsette med Göbbels A-Go-Go?

Nei, jeg tror aldri det ... Altså, vi jobbet jo sammen på Willkoks Talk, da.

Ja, men akkurat dette ble ikke tatt opp igjen.

Ja, det var vel da jeg forsvant inn i psykosehimmelhelvete med Øyvor, tenker jeg.

Ble Göbbels A-Go-Go mottatt dårlig eller godt, eller ikke i det hele tatt?

Eh ... har alltid vært godt mottatt. Alle som har fått fatt i Göbbels har likt den veldig godt, men den har vært i undergrunnen. Folk spør Kristian om meg, og Kristian sier "ja, nei, han

spilte i The Aller Værste!”. Å ja, gjorde han det, sier de. Og så sier Kristian ”ja, jo, og jeg var jo med og laget plate sammen med ham, som het Göbbels A Go-Go.” ”GÖBBELS A-GO-GO!!!!” Ikke sant? Hehe. Kristian hopper høyt, og jeg lurer ”er det noen som *vet om* dette her?” Göbbels har veldig trofaste fans, da.

Gleden ved en hemmelighet.

Ja.

Dere må ikke selge dere ut. Må ikke gi den ut på cd. Da blir den populær, og så forsvinner alt.

Da forsvinner alt, ja.

Hvordan likte de andre i TAV! platen?

Jeg vet ikke, jeg synes de var litt lunkne, da, det var min reaksjon. De syntes jo den ”Donna” var veldig sterk, det husker jeg, men de var veldig usikre på resten.

”GUL OG BLÅ”; TESTOSTERONIMPERATIVET

Men hvordan var egentlig den perioden? Her gir Chris Erichsen ut sin plate, du gir ut plate, og Sverre med ”Løver og Tigre”, Harald med ”Stilleben” som du og spiller på. Var dere litt sånn; her oppløses verdens beste norske band og så renner det ut plater?

Det var nok det. Vi hadde uttrykksbehov, men klarte ikke å holde The Aller Værste!-formen. Nei, hva er det vi har for noe der. Ja, det var jo også noe ... Jikk-Jak-Jennik. Det var jo et band som var en forlengelse av ...

Det kommer en pipelyd. Lasse stanser. ”Hva er det? Brann?” Han ler. Lytter til morfinapparatet som presser inn sprøyten. Sier den er mekanisk, forklarer hvordan den fungerer, om tannhjulene, at den er mekanisk. Han er interessert i det.

Men hvor var vi henne?

Nei, jeg vil gjerne at du kommenterer Willkoks, Stilleben, Jikk-Jakk-Jennik, og Kong Klang.

Ja, okei – vi må bli ferdige med denne. Jeg har ikke så veldig lyst til å snakke om den b-siden, siden den ikke går så mye på tekst. Men vi mangler noen låter her. Vi har ikke snakket om ”Gul og blå”, for eksempel. Det er jo en låt med ennå en kvinnemishandler, det styrker imaget fra ”Donna”. Jævlig rart, at jeg fikk lyst til å lage sånne tekster.

Du har jo og den ”så har du fått deg en venn som slår”, TAV!

Ja, i sangene mine tillater jeg det å eksistere en jeg-person som er ... Ja, forresten, det er ikke en jeg-person i ”Gul og blå”, det er du. Den ligner med på ”Dødelige Drifter”-posisjonen, det er en som står utenfor.

”Han kan snakke deg gul og blå.”

Ja. ”Han kan banke inn et luftslott som du kan tro på”. Og så siste gangen ... ”han kan banke deg gul og blå”. Jeg snur det, ”han kan snakke om et luftslott som du kan tro på”. Nei, det er en sterk analyse av et sånt forhold. Jeg kjente i grunnen ikke noen som var i et sånt forhold, så hvor jeg fikk ideen ... I Kong Klang har jeg og en sang med samme tematikken. Det her er ikke noe jeg vet mye om personlig, men som fascinerer meg tydeligvis. Så hvis du går ut fra tekstene mine og er litt paranoid iforhold til meg, så er det sånn, ”å, nei, faen, se hva han sier her”. Hehe. Kvinnemishandler med selvinnsikt. Men så har du jo ”Prøver å drøye det”, det er den lengste låten. Det er egentlig en vits, da, den har noe av det der ”Dans til musikken” over seg”, bare ennå mer, du har et riff som går og går, også en korde-idé som går på tvers av riffet i likhet med ”Donna”.

Hvem er det som korer?

Det er Kate. Kate fra Johnny Banan.

Var det uproblematisk?

Det var bare gøy det. Hun korer på den låten der.

Og hun har du kjent hele livet?

Ikke hele livet, men i hele den tiden du har intervjuet meg iforhold til Bergen. Det er jo funk, ikke sant. Ideen er at funk jo går på sex og man er så jævlig kåt, og så prøvde jeg å lage en låt som er helt sånn. Alt er kjipt, ”prøver å drøye det, prøver å tøye det,” ikke sant, ”prøver å svelge det men kan ikke fordøye det”. Her er det ting som bare går på tomgang, det er liksom sexplikt men ikke lyst. Jeg prøver å kommentere det der sex-imperativet som kommer i kulturen. Og jeg er ikke så veldig positiv til all den musikken som er sånn sex, sex, sex.

De testostrerondrevne greiene.

Jaja. ”Do you think I’m sexy”, eller hva det nå er for noe. Testosteron-greiene, det synes jeg på en måte er en sånn hanegreie. Kykkeliky, jeg har størst. Hahaha. Kunne kanskje jobbet noe med en sånn tekst en gang, som tok utgangspunkt i det, for det er en ganske stakkarslig figur som er helten i kulturen, den der testosteron-muskelbunten, liksom, selv om den ... Ta en låt som er ganske samtidig, den der ”I want muscels” av Diana Ross; du kan si at dette var antitesen til den.

ROLLEGALLERIET

Du har ganske mange sånn roller i tekstene dine. Nå høres jeg med en gang ut som om jeg reduserer deg og gjør deg enklere enn du er, men du har en del sånne – halliken, konemishandleren, Lolita-figuren – roller og figurer ute og går.

Ja, det er nok det.

Et galleri.

Ja, et persongalleri, liksom. Jeg har egentlig aldri systematisert det, men når du sier det, så er det nok noe der.

Ja, du har jo det.

Ja, det er stereotyper og ...

Jeg synes de er best når de er som i "Disniland", hvor de er såpass lite låste at de ikke virker redusert til stereotypien.

Ja, nettopp. Det er interessant det der med typegalleriet, vi kan komme innpå det. Jeg tror jeg må tenke litt på det selv ...

STILLEBEN, HARALD ØHRN

Vi kan ta Stilleben mens vi er i denne perioden, bandet til Harald som ga ut en ep?

Stilleben, der spiller jeg gitar.

Harald Øhrns pop-prosjekt?

Ja, Harald spiller bass og Ketil spiller trommer, og så har vi fått med oss noe blås, da. Harald hadde jo selvfølgelig en veldig god idé, han skulle plukke de peneste guttene til å spille blås, ikke sant, sånn at bandet skulle tiltrekke seg jentene, da.

Og dette skulle være et live-band og alt?

Ja, vi forestilte oss det. Nja, han fikk jo tak i de peneste guttene da, men de var jo så jævlig dårlige å spille. Hehe. Nei, det var litt overdrevet, det var kanskje et moment som ble en vits en gang der. Men det ble i hvert fall ikke noe sånn ... Det var ikke de blåserne som ble aktuelle etter hvert. Jeg skal ikke snakke så mye om den platen siden de er Harald sine låter.

Liker du den?

Jeg liker den veldig godt, jeg. Når jeg setter den på kommer jeg inn i en veldig Stilleben-stemming. Den platen er veldig, veldig Harald, på godt og vondt, da. Ikke alltid han er så elegant, men han er veldig sterk, i bildene, du tror på ham. Han spiller jo også noen roller. Han er liksom på en måte den naive gutten som kommer til byen for første gang veldig ofte. Og, liksom sånn; Det lille barnet, men han har jo ikke klær på, og så får han bank fordi at han sier det.

Han har en veldig bra pop-sensibilitet i låtene sine?

Jo.

Er han det mest pop-orienterte TAV!-medlemmet?

Ja, han er kanskje det. Det er pop-sanger han har laget. "Bare du som passer på". "De invalide".

Telefonen til Lasse ringer. Det er Dagsavisens fotograf. De avtaler tid i morgen for fotoshoot.

Hva var det vi snakket om?

Nei, du kommenterte Haralds ...

Søsteren kommer med ny medisin.

Her kommer neste bufra-lakk ...

Nei, du har kommentert Harald ...

Ja, nei, Harald har en sånn – han har sitt galleri. Godt du nevner det, for det er sånt som jeg ikke har tenkt så mye på. Men han har jo ofte, han er ofte veldig liten gutt, enten han er deltaker eller ...

”Store, sterke damer”.

Ja, for eksempel, eller han er fremmedgjort og observerende. Han er på feil klode, a la Obstfelder på en måte.

Obstfelder med snekkerbukser? Nei, Obstfelder med kortbukser?

Og matrosdress? Ja, kanskje. Han er på feil klode, ikke sant, det begynner allerede i ”Blålys” og så er det ”Bare du som passer på”, ”Oppvekst”. Ting skjer, han kommer ikke gjennom boblen, han får ikke tak i det, han finner ikke ting som han virkelig kan tro på og engasjere seg i.

Det er liksom deg og Harald og Ketil, da? Utad ser det ut som om det er to fraksjoner etter TAV!, deg og Harald og Ketil, og Chris og Sverre i Løver og Tigre?

Det har jo noe med hvor vi bor henne også.

Harald blir boende i Bergen?

Harald blir boende i Bergen til de bestemmer seg for å flytte. Han fikk en kjæreste som heter Britt, og så flyttet de til Oslo.

Ketil bodde og i Bergen en stund?

Ja, han bodde i Bergen til han gikk på fjernsynslinjen i Volda. Og så flyttet han til Oslo etter det.

Så det er det geografiske som er hovedårsaken?

Grunnen til at Harald og Ketil og jeg spilte sammen var jo at vi var venner. Harald hadde egentlig tenkt en annen gitarist, da, men han gitaristen fiksa det ikke helt, så jeg kom inn ganske sent i prosessen. Jeg spiller jo annerledes gitar der enn i The Aller Værste!, skulle jeg tro, en litt annen lyd, litt sånn stille, clean lyd med flanger på veldig mye.

JIKK-JAK-JENNIK

Og så glir det over i Jikk-Jak-Jennik.

Jikk-Jak-Jennik. Vi bestemte oss for å starte et band som først og fremst skulle være et live-band. Fantaserte om good-time musikk, bare ha det kjekt på scenen.

Litt annen holdning enn TAV!, da?

Ja, vi fantaserte om det. Kanskje vi bare skal forsøke å ha det gøy.

Pop-band.

Pop-band, bli popstjerner, bare ha det litt gøy. Men det ble jo sånn ... Mine sanger ble de gøye, liksom, men Harald sine var så eksistensielle. Veldig mye tøff musikk, absolutt ikke angstfritt og koselig. Absolutt ikke, det ble det motsatte. Masse blåsere og sånn, jeg skrev arrangementer, og de blåserne hadde Harald klart å kontakt på konservatoriet, så det var folk som var flinke og klarte å spille det de ble levert. Så vi jammet og sånn, og så skrev vi ned arrangementer til dem, så de kunne ... *Lasse synger.*

Så spilte der en del live, da?

Ja, vi spilte en del live, men aldri i andre byer enn Bergen.

Det strandet – hvorfor? Var det et band med framtid som burde ha fortsatt?

Ja. Hm ... Jeg har vanskelig for å se det helt for meg, lurer på om det var noe med at Ketil reiste, eller ... Nei, det var ikke det heller ... det var kanskje ... jo, det konkurrerte, live-bandet Jikk-Jak-Jennik, med studiobandet Göbbels A-Go-Go ...

Er ikke dette etter Göbbels A-Go-Go?

Göbbels A-Go-Go var laget, men eh ... Vi jobbet jo med Haugen og Maning med Willkoks Talk og de tingene der, og det var i den forbindelse at jeg ikke fikk tid til å holde på med Jikk-Jak-Jennik en stund der, var mye i Oslo og sånn. Men Harald hadde veldig uttrykksbehov, så han laget et kjempestilig band med Ketil og to andre som het Hardyguttene. Det er og en av pop-hemmelighetene her i verden.

Jeg har verken hørt Jikk-Jak-Jennik eller Hardyguttene. Ingenting av dette kom jo noen gang ut.

Nei, det bør komme ut, ikke sant. Det går an å få tak i dem. Det fins. Noen kunne lage en samle-lp av det som finnes av post-TAV! fram til The Beste, kanskje.

Så dere gikk i studio, det var meningen dere skulle komme videre med Jikk-Jak-Jennik?

Ja, vi spilte i NRK, ser du, med Karin Westrheim. Hun ville ha en presentasjon hvor vi spilte en time eller noe sånt. Så vi spilte en time med musikk, låter inn i studioet til NRK. Og så fikk hun den ideen, for da hun intervjuet oss så pratet vi så voldsomt, ble varme, ikke sant, så hun satte oss til å bare kommentere og være programledere på egen hånd.

Har du det programmet?

Nei, men musikken er å få tak i. Jeg hadde en dat-variant, men den har jeg rota vekk. Jeg vet ikke hvor jeg har den.

Tror du Harald har den?

Ja, Harald kan kanskje ha den. Men jeg vet jo hvem jeg fikk den dat'en av, så der er det jo ...

Søster kommer og tar bestilling på Lasses middag.

Jeg har jo sett en Jikk-Jak-Jennik-plakat med noen kaktuser på?

Ja, det var han Helge Vabø som laget det coveret, han samme som laget Göbbels. Siden jobbet jo han i Haugen og Maning, og det var sånn jeg kom i kontakt med det der Willkoks-Talk prosjektet.

Bare så vi får med oss det – hva betyr Jikk-Jak-Jennik?

Nei, altså, vi skulle finne navn til bandet, og Harald og jeg kjøpte et nett med øl og gikk inn på biblioteket og satte oss oppe i andre etasje, for jeg hadde sett en ordliste i ... hva er det han heter ... Sundt ... Den første norske sosiologen, pastor et eller annet ... Eilif Sundt ... En ordliste over uttrykk og ord på romani og fantespråk og taterspråk. Så vi gikk gjennom den listen for å finne tøffe ord. Og da var det "Jikk", det betyr "en", og "Jak", det betød "øye", og "Jennik", det betydde "jævel". Du sier det på stavangersk, "din jinnik". Hehe. Har du hørt det uttrykket? En enøyet jævel. Jeg vet ikke om grammatikken på romani, det kan være helt feil. Men uansett var det et drittøft navn, da. Det var ikke noe poeng å vite hva det betød. Det er et skikkelig bra navn.

Det strandet i hvert fall det bandet.

Ja. Jeg kan jo være lei for at det ikke ble skikkelig plate.

Sang du?

Ja, vi hadde det samme som i TAV!, vi sang våre egne sanger – men vi hadde duetter og. "Hvis jeg var deg" het en låt, "hvis jeg var deg, ville jeg aldri lånt meg penger". Hehe.

"Hvis jeg var deg så ville jeg spandert en øl på meg"?

Ja, det er det samme! Jeg lurur på om vi hadde den! Jokke må ha rappet den fra oss. Hehe.

WILLKOKS TALK

Vil du si noe om Willkoks Talk? Det er en av de særeste norske platene noen gang, og ikke en plate mange har hørt i dag, vil jeg tro.

Ja, det er jo litt spesielt. Det kom i et kretsløp, hvis man tenker utgivelseskretsløp, på et merkelig sted. Det som skjedde var at Helge Vabø som hadde jobbet her i Bergen som reklamemann, tegner ogsåvidere, han jobbet med Haugen og Maning. Et reklamebyrå som hadde litt idealisme. De tenkte at de skulle revolusjonere reklamen, lage et mer interessant reklamespråk. De var på kunstsiden av reklamen. Det skulle være effektivt og sannferdig, etiske og estetiske krav, da. Og du kan jo si, dette var jo i '84, og pengene fløt løst ...

Okei, så det er etter Göbbels A-Go-Go?

Nei, '83 var det. Men det er i '82 at Göobels A-Go-Go er spilt inn, og vi fikk kontakt med dem i januar '83. De har fått et prosjekt som går på å lage en utstilling som skal være en reklame for Trondhjem Kunstforening presentert i Kunstforeningen. Du skjønner med en gang at ...

Søsteren kommer med middag til Lasse.

Okei, de hadde bestilt en utstilling ...

Ja, du skjønner det, det blir sånn meta-greier; er det kunst? Er det reklame? Sånn sett handlet det egentlig om Haugen og Maning, det er de som er objektet her, kunstobjektet. Det blir sånn skikkelig meta meta meta.

Pia sitt landskap. Du trækker egentlig rundt i Pias hager her?

Ja, det kan være, kan være, kan være. Men så er det at Per Maning har tatt opp nyttårstalen til Kåre Willoch for at de skulle manipulere statsministertale-bildene. Altså, se Kåre Willoch med speilegg på hvert øye og sånne ting. Hm. Kinesisk mat var de ikke så gode på her. Det er noe feil. Mangler ... ingefær. Hm. Ja, i hvert fall ... De er jo inne i et sånt prosjekt. Men fordi de har tatt opp hele talen på video, så sender de talen over til oss, for Helge mener Kristian og jeg kan gjøre noe ut av den, siden han har hørt noe av Göbbels A-Go-Go som ikke er kommet ut ennå. Så sender de det over til oss og lurert på om det er noe vi kan gjøre her, og de forestiller seg at man kan ha talen kappet opp, ulike deler i ulike rom ... Og så sender vi det tilbake med beskjeden: Nei, det skal bli en lp. Hehe. Vi skal lage en lp. Vi skal ta hele talen til Willoch og lage en lp med den. Og de får jo helt dritsjokk, da, men siden de er i støtet, så tar de tar sjansen, investerer pengene som skal til. Vi lager platen utrolig fort. Tre uker fra ideen dukker opp til at den skal være trykket.

Samme besetning som Göbbels?

Vi bruker en Fostex 8-spors, teknologien har utviklet seg. Fostex 8-spors er en sånn vanlig lydåndbredde, men det er samme tynne lydhodene som du har på Fostex. Og på den måten har vi jo åtte kanaler til rådighet. Instrumentene der – det er ganske sær instrumentering, vi har ikke så mye MS20, vi bruker en gammel bedriten Casio, faktisk, hundre forskjellige lyder på det, men hører du etter så er det egentlig samme lyden.

Det er vel ikke bare et Casio, vel?

Nei, nei. Det er jo gitar og el-bass, trommemaskin. Vi har fått lånt ... hva er det de heter ... er det Dell? Eller var det Roland? Jeg husker ikke ... tysk, tysk, tysk ...

Jaja, men du satte deg inn i det her.

Ja, vi fant ut hvordan den virket.

Spilte det inn hjemme, dette og?

Ja, vi fikk lånt et rom, brukte det som studio. Og vi var der døgnet rundt, ikke sant, det var studenter i etasjen under, de holdt på å bli sprø, ikke sant, de var veldig vennlig innstilt, men holdt på å bli sprø likevel. Samme lyden om og om igjen.

Men Willkoks Talk – jævlig bra tittel – den fikk konsekvenser den platen, i motsetning til Göbbels A-Go-Go som har levd et stille liv i noen få fans bevissthet?

Ja, det var en media-happening av en annen verden. Det var veldig gøy, men Göbbels A-Go-Go kom selvfølgelig veldig i skyggen.

Hva tenkte folk da? Det var ikke sånn, ”en gang var han den store norske rockeren og nå har han mista det helt og begynt med synther og performance?”

Jeg vet ikke. Fikk aldri noen sånne reaksjoner selv. Den ble en hit over alt. Det var jo statsministeren sin tale. Vi valgte å kjøre en veldig klar idé, nemlig å ta hele talen i et strekk i real time, ikke noen klipping og liming, og så finner vi en grunnbeat i tempoet, som er 103 beats pr minutt, som vi da mener der ... og så setter vi trommemaskinen på 103, og så lager vi et triggerspor, som er en kode på tapen som styrer trommemaskinen. Jeg er ikke sikker på om vi gjorde det, vi kan ha gjort det. Hvis ikke spilte vi bare trommene rett inn.

Ville dere mobbe Willoch?

Det blir jo litt mobbing.

Ville du det? Satt du der, ”haha, nå får du den?”

Nei, sånn sett er det uinteressant, hvis det bare er Willoch det går i. Ut fra konteksten i utstillingen går det jo på mediebanaliteter og sånt.

Han er vel ikke vår dårligste taler?

Nei. Talen er ikke så verst.

Lasse skyver maten fra seg.

Nei, det var ikke noen god middag i dag. Det var ikke noe vellykket. Det skulle jeg ant. Desserten er sikkert bedre. Den ser jo lik ut. Hadde jeg puttet den oppi der så hadde den blitt bedre. Hehe. Nei. Hvor var det vi var?

Du sa det ble en hit over alt ...

Telefonen ringer. Det er Kristian. Lasse forklarer at vi bruker stolen som mikrofonstativ, og vi ler av at dette materialet sikkert blir 2-300 sider til slutt. Lasse flirer litt av sin status som diktator; ”nei, du må nok komme opp, jeg har ikke fått Klassekampen ennå”.

Jo ... Nei, det var det som var så interessant. Den havnet jo i media, og alle programmene i NRK spilte Willkoks Talk, enten det var ungdomsprogrammer eller klassisk halvtime. Jeg bruker jo masse av det jeg lærte som syttenåring, i den funkgreia er det plutselig tolvtonesystem, jeg lesser på, nasjonalromantisk og plutselig er det et parti hvor det er Mozart,

det er en sinnssyk muzak som insisterer på å få fram teksten på de rareste måter, frijazzdeler og så kommer det gjentakelser av visse partier – og han bare snakker og snakker.

Ja, han har jo ikke noe valg. Hva skjer når platen kommer ut da? Den skaper vel reaksjoner?

Ja, det var spesielt. Vi ble jo innkalt ... det var avtaler og fotografering, og vi har jo alltid med oss Göbbels A-Go-Go, men de er jo ikke interessert i den. De er interessert i Willkoks Talk, og det er mulig at den er veldig bra, men jeg oppfatter den jo – altså, det er Willoch som har skrevet teksten, det er ikke meg, så det kan jo ikke være så jævlig bra. Hehe.

Det er bra som konsept, synes jeg, men jeg synes Göbbels A-Go-Go er bedre, uten at det er noen vits å henge seg opp i det.

Nei, man kan ikke sette dem opp mot hverandre, det er mer hva jeg føler for hele platen.

Men juridisk, da? Var dere ikke litt på tynn is?

Ja, vi kom jo inn i det ... Det var jo Willochs advokater, fikk vi vite av Haugen og Maning, som stoppet sendingene på NRK, for de fikk beskjed om at dette ikke skulle spilles i noen programmer. Og det var trussel om Namsrett. Og det var å sparke inn åpne dører, for den var jo utsolgt. Det var varmt hvetebrød, og det hadde sikkert vart en måned til i hvert fall. Vi valgte å ikke trykke den opp, for da ville vi få problemer med Namsretten og da ville kunstprosjektet dreiet seg mot en retts sak, og det hadde de ikke noen særlig lyst til. I stedet skulle vi lage Willkoks 2, en fortsettelse av samarbeidet, en mulitmedia-greie ute på Høvikodden, men iløpet av den tiden begynte ting å gå i oppløsning. For det første så ble de uvenner med Høvikodden, og for det andre så ble det laget en del sideprosjekter her, og for det tredje hadde jeg begynt å bli gal, jeg hadde truffet Øyvor igjen, godt på fylla, og dermed havnet jo jeg og på fylla. Var på Haugen og Maning om natten og gikk amok med fotostatmaskinen som vi etterpå tapetserte rommet vårt i Bergen med. Hun hadde vært uvenner med meg i 9 måneder, hun hadde fått sånn paranoid redsel for at jeg kanskje var sånn som han mannen i ”Donna”, muligens. Når jeg tenker meg om. Så da var vi venner igjen, og det var veldig far out, men det var jo en veldig spennende tid. Men så løste det seg opp igjen, og jeg må jo si at jeg var en del av prosessen, da, hvorfor det løste seg opp. Dette forklarer nok kanskje noe av Jikk-Jak-Jenniks oppløsning også, tror jeg. Ja.

I ettertid synes jeg jo ikke Willkoks Talk roper på en oppfølger, det står seg sterkt selv. Skulle man gjenta det?

Nei, det går ikke an å gjøre det. Nei, ideen er brukt den, og det som var originalt med den var å bruke hele talen.

Ja, for selve det å ta en politisk motstander av en selv og ...

Nei, for de hadde jo prøvd å ... En annen person hadde jo prøvd å ta den talen før oss, og de syntes de falt gjennom, og det de hadde gjort da var at de hadde kjørt talen i en høyt taler og talen til Hitler i en annen høyt taler.

Det spesielle med dette er jo at det ligger et sjangerbrytende og kompetent musikalsk kontentum til Willoch?

Mhm. Ja, for den musikken vi bruker er full av semantiske ting, konnotasjoner og sånn, sånn at når vi bruker den så klitrer den seg på ordene til Willoch og fremhever dem.

PUS! VOVV!

Okei, Lasse, jeg tror "Blått"-platen til The Beste kom ut i 1987, så mellom '87 og '98, Kong Klang, er det ikke noe fra deg, i offentligheten vel og merke.

Nei, det eneste er at jeg har et band med Kate Augestad og Frank Hovland som heter Poplins, et live-band som ikke har andre ambisjoner om å gi ut noe som helst. Vi spiller egentlig mine låter, da. Kate som vokalist. Vi opptrer en del ganger, på Hulen og Cafe Opera. Noen låter fra Johnny Banan Band, ja, you name it, fra alle periodene. Jeg synger et par låter. Har et par duetter. Det funket, men det var et reproduserende band. Jeg regner det nesten ikke.

Det ligner ikke din grunnatur å produsere?

Nei. Så det var bare for å ha det litt gøy. Jeg holdt på med mitt hovedfagsprosjekt på den tiden.

Er det noe der du har lyst til å fortelle om?

Nei, det har jeg ikke lyst til å fortelle om. Jeg ble jo – som alt jeg dukker hodet ned i, så vokser det opp og jeg blir intenst opptatt av det.

Du skrev om filmmusikk?

Nei, jeg gjorde ikke det da, jeg skrev om datamytologi, forestillinger om hva dataen skulle føre med seg. Veldig komplekst og stort prosjekt, det vokste og vokste, mange hundre sider etter hvert, med så mange digresjoner at det ble digresjoner på digresjoner. Jeg var i skrivepsykose, rett og slett, jeg var veldig fjern fra Øyvor. Kom hjem midt på natten, og så var det frokost og så var det rett opp på universitetet for å skrive og skrive.

I årevis?

Nei, det var ikke i årevis, det var et år. Men – dette var jo kommet ganske langt, og volummessig var det kommet alt for langt, jeg hadde skrevet alt for mye, og jeg var på erkjennelsens rand, at jeg burde –

Hvor er vi nå – 1990?

Ja, det er sånn '88, '89. Jeg gikk på media hovedfag fra '87, tenker jeg. Dette var '89. Nei, jeg tuller. Det var i 1990. Jeg var gått over alle grenser på tid og sånt, i full ferd med å bli evighetsstudent. Men midt i denne skriveprosessen, får jeg høre at Øyvor har kreft. Hun ble operert, men vi får ikke vite noe særlig mer om det.

Hva slags kreftype?

Nei, det var en bein og skjelett og bindevevs-type, Sakrom, heter det, veldig hissig, vi visste ikke hva det var for noe. Men hun var jo gravid også. Det var en av grunnene til at jeg skrev som faen, for å bli ferdig før babyen kom, og så fikk hun kreft og den ble operert vekk. Jeg husker jeg var på sykehuset, jeg fikk lov til å ligge ved siden av henne på sykehuset og holde

henne i hånden og sånt. Det var sært. Skremmende. Men så var det sånn at vi fikk ikke vite at dette var akutt og kunne spre seg, men egentlig var det livsfarlig, kjempehissig form for kreft. Men det var sikkert veldig vanskelig for dem; hvordan skal du kommunisere sånt med folk som er gravide og sånt. De kunne da, har jeg forstått, ha avbrutt svangerskapet tidligere med prematur, la oss si en måned før, altså sånn kuvøse greier, og begynt med cellegiften med en eneste gang. Men nå lot de fødselen gå og så ventet de noen uker før de startet kuren. Jeg fikk vite etterpå at jeg kunne klaget på det, men jeg synes det er utrolig vanskelig etisk, for jeg vet jo Øyvor ikke hadde tillatt dem å ikke la Natalie få hele sin tid, og det ville legge en byrde på henne. Så jeg skjønner veldig godt at det ville være vanskelig, og i tillegg visste jo ikke vi hvor farlig sykdommen er. Kanskje derfor vi ikke visste det, fordi de ville ikke presse oss opp i det etiske dilemmaet? Vondt å si. Man kan spekulere på det, men det er ikke noe å spekulere på, jeg ville ikke forfølge det. Men, så kom baby og dame med kreft – jeg måtte bare legge alt vekk. Jeg hadde det der svære prosjektet som lå og ulmet, og hver gang jeg hadde ti minutter fri så tenkte jeg på det og det avsnittet. Men jeg hadde ikke mer enn ti minutt fri. Jeg skrev på do. Sov nesten ikke. Hadde både baby og sjuk dame. Så det var ...

En vanvittig tid for dere?

Ja, utrolig.

Men hvordan var det, du hadde livets største glede og livets største tragedie ...

Ja, på samme tid. Det var jo sånn; sett fra Øyvor sitt synspunkt var jo det verste som kunne skje at hun fikk kreft når hun hadde fått baby. På andre siden så, når hun først fikk kreft så var det jo gleden å oppleve å ha fått en baby. Det var jo en positiv ting, å oppleve det, selv om det var begrenset hvor mye hun fikk ut av det, et par ord hadde Natalie lært seg å snakke. Vovv. Og pus. Det var jævlig morsomt. Natalie pekte på TV: "Vovv!" Det var Labbetuss. Hehe. Og vi var sånn, "oj! Hun sier Vovv!" Og så pekte vi på en pusekatt, og hun sa "Pus!" Og så ... **Lasse ler godt** ... Vi gikk ut om helgen, skulle på akvariet, og så så vi en katt, og hun liksom, "pus! Pus!", og så kom vi inn på akvariet og så en stor, feit laks ... hehe ... "Vovv!!" Så det viste seg at det var to ord for dyr, det var pus, og vovv var alle de andre. Det viste seg at til og med fluen var Vovv. Ja. Pus og Vovv det var de viktigste typen dyr.

Hvor bodde dere?

Vi bodde ikke så langt fra der vi bor nå. Litt lenger utover.

Så ble du alene-pappa.

Så ble jeg alene-pappa. Ja. Og da var jeg jo utrolig deppa. Fikk ikke til å skrive noe på den hovedoppgaven, ikke sant, den lå der og ulma og nå var den full av bad, den var bare ond, hele stabelen var bare ond. Lenge trodde jeg at jeg skulle komme over det og se på stoffet og komme inn igjen. Det tok lang tid før jeg bestemte meg for å gjøre noe annet. Jeg kunne jo ha slutta på media i det hele tatt, eller jeg kunne fortsette. Men så fikk jeg jo overgangsstønad i noen år der, så da var jo det økonomiske dekket, i hvertfall i bønn -

KONG KLANG

... så det var da jeg bestemte meg for å starte band. Jeg tenkte, okei, hvis jeg skal gjøre noe sosialt så går jeg og ser om jeg finner noen kjekke gutter som vil spille meg. Sånn 1993. Så da

hadde vi ... det gikk jo utrolig langsomt med det bandet, musikerne jeg etter hvert ble spillende sammen med spilte jo i tre-fire suksessfulle band fra før av.

Det er sånn det er nå for tiden. Så da hadde du Natalia i barnehage og dere øvde på dagtid eller?

Nei, det ble om ettermiddagen, så jeg måtte ha barnevakt ogsåvidere. Jaja, vi øvde av og til om dagen og, det stemmer.

Du ble alene-pappa. Men du sa du hadde jobbet i barnehage, ja?

Ja, nei, jeg hadde jo ikke noen problem med å være pappa, og barn – jeg har bra tekke med barn, så det er ikke noe vanskelig. Lett å kommunisere med barn, det er ikke noe problem.

Okei. Så starter du Kong Klang, ja, og har med deg Chocolate Overdose-folk, eller?

Ja, det var en som var fra Chocolate Overdose, det var litt røkeringer underveis, det var jo Calle, da, på trommer, Calle Hamre som også var vokalist i Butterfly Garden, og så var det Børn Ivar Tysse, som var bassist i Chocolate Overdose, og så var det Rodrigo som også spilte i Butterfly Garden, på synth. Og meg.

Min eneste befatning med Kong Klang, stammer fra studenttiden min i Bergen. Jeg hadde ikke en gang hørt plata, eller visst at den eksisterte, før inntil forrige uke. Jeg mener at jeg og Karl Ove Knausgård, min venn og senere kollega – også en stor TAV!-fan – leste i avisa en gang i kanskje '94, at Lasse Myrvold hadde startet nytt band, Kong Klang, som vi gikk og så på Garage. Jeg antar, uten å være sikker, at det var første konserten deres. Jeg husker det var bra, jeg husker låten "Jeg var Caddy under Golf-krigen", men jeg husker og at en full dame sølte en halvliter oppi synthen og at det ble masse rot. Var det denne besetningen jeg så på Garage-konserten?

Nei, ikke hvis det var den aller første. Da ... med skam så husker jeg ikke navnene ... det står stilt, jeg ser bare ansiktene ... Tor Gunnar? Nei, Gunnar het han ene. Han andre? Faen. Jeg vet det veldig godt. Det er pinlig. Jaja.

Okei, men Kong Klang kom seg på en måte sakte videre.

Ja. Jeg hadde lyst til å ha framdrift, men det gikk tregt, det var som det er veldig ofte i ineffektive band, og jeg er jo ingen bandorganisator og det var det ingen andre som var heller.

Du hadde ingen Sverre Knudsen?

Hadde ikke noen Sverre Knudsen, vet du. Ikke sant. Nei, du kan si det. Alle hadde jo lyst til å være effektive, men å få det til, å være konsekvent, å være sånn at hvis du er på fest, at samme hvor lenge du har vært på fest så er øvingen klokken elleve, uansett hvor fyllesjuk du er så skal du dukke opp, det er vanskelig å få folk til å godta en sånn etikk.

Men så kom det en plate i '98, som svært få har hørt, som er en riktig fin plate. Konfekteske-platen.

Ja. Den gikk jo til visse miljøer. Solgte vel 300 eks til sammen. Jeg ble fanget av deppethet når den ikke tok av, og litt sånn mistroisk til bandet. Jeg hadde vondt i ryggen og måtte stå og ringe i telefonen, holdt på å ringe til Osloområdet for å lage en turne. Jeg hadde nesten fått det til, og da ville det jo også blitt fjernsynsopptreden og sånt i forbindelse med det, men så fikk jeg høre ”ja, på den tiden skal jeg være i England”, ikke sant? Plutselig hadde alle booka opp release-tiden til andre ting. Og da ble alt overlatt til meg, og jeg kunne ikke gjøre avtaler med media, få alle til å være på samme sted for å ta bilder og sånt, veldig vanskelig å organisere sånne ting alene. Og så var det jo hvem man skulle rette energien mot. Jeg rettet den mot P3, da, og jeg fikk jo vite at plata kom på vippen til å være ukens plate. Men den ble overmanna av Suede, eller hva det var, så da var det 6 mot 5.

Det er vel den reneste pop-platen du har laget, kan vi si det?

Jo, det kan jeg nok si. Mhm. Ja, jeg hadde lyst til å lage det.

Klangfullt, harmonisk, lite kanter, lite hakkete, lite TAV!?

Ja, det er absolutt ikke TAV!, ikke på musikken.

I tekstene?

Ja. Men det var sånn at jeg hadde lyst til å lage en annen type sound, litt Kinks, Bob Dylan.

Du hadde lyst til å følge formatet mer? Det er jo kompakt og oppfinnsomt, men du følger strukturer og format?

Ja, på de fleste.

Du eksperimenterer mindre?

Jo, kanskje, men du vet at eksperimentering kan være på kjente og ukjente ting, ikke sant, det kan være utrolig mange ting man kan eksperimentere med i C-dur, for eksempel.

Ja, men la oss si det sånn da: Det høres mer velkjent ut for øret. Ja?

Det gjør det. Det er en del elektronikk inni er, og en del digital behandling i miksen. Der har du en del eksperimentering, men det er nokså diskret, det er en overordnet – jeg vil ikke kalle det glætt, for det er det jo ikke, det er jo ...

Men det er smooth? Det er jo ikke skranglete?

Nei, det er ikke skranglete.

Vil du trekke fram et par låter som du vil si noe om, som du har sterkest forhold til?

Det er litt vanskelig å si. Kan begynne med ”Solen skinner”. Den har jo et sånt barneaktig riff. Og så er det: ”Brenner du inne med en hemmelighet, ikke fortell det til en levende sjel, solen skinner og himmelen er blå. Pappa gir beskjed til sønnen sin, du får ikke leke mer med vennen din, solen skinner og himmelen er blå. Over gangen er det nye folk ingen hilser på, det er alltid noe som kan misforstås, solen skinner og himmelen er blå. En gammel dame er så sint,

sier noen har dratt søle inn i oppgangen min, hele verden går i knas, ingenting er lengre som det var, ingenting er lengre som det var. Ulvene hyler, hyenen ler, slangene snor seg, de uskyldige sitter og ser. Rød av sinne, hvit av angst, blå er fargen på min sang, solen skinner og himmelen er blå.” Sånn. Det er jo en ganske sånn ... liksom-barnesang.

Ja, jeg tenker på det Torbjørn Egner-partiet du nevnte i ”Søster søster”, altså sånn, kontrastering, selv om du synger mye mildere her enn du gjorde i TAV!, alt er mildere, men kontrasteringsteknikken din kjenner jeg jo veldig godt igjen. En annen, og renere tekst, som jeg synes er veldig bra, er ”Du skulle vært her.”

Ja, den er veldig enkel. **Synger.** Det er Calle som har laget det riffet. ”Våknet sent, sto opp senere, skjelver på hendene, ser jeg er alene nå, så kommer jeg meg ut og det er allerede kveld. Du skulle vært her. Jeg drikker ofte, men ikke i kveld, med fingeren tegner jeg portretter av meg selv, i støvet på en rute skrives det et navn, du skulle vært her.”

Det er ikke fullt så likt deg å skrive en sånn tekst?

Nei, det er ikke likt meg. Jeg husker den. Det er en gammel tekst. Var liksom litt som et veddemål med meg selv; kan jeg skrive en sentimental og vanlig låt? Skrev den mens jeg ventet på noen; kan jeg egentlig skrive en sentimental og vanlig låt? Er jeg ikke i stand til det? Er det bare sånn at jeg forsvarer meg med at det er feil å gjøre det? Skrev den på ti minutter. Nei, Jeg kan.

Den har en fin stemning.

Jeg kan skrive en helt vanlig tekst som er litt fin.

Motsetningen til den på denne platen er type ”Jeg var caddy under golf-krigen”.

Ja, det er sånn verbal-humor type tekst. Den er også ganske ... Den er ikke så morsom som man skulle tro, jævlig mye vitser, egentlig, ene vitsen etter den andre liksom.

Kjartan Fløgstad igjen.

Mhm. Ja, det er litt sånn. ”Jeg var Caddy under golfkrigen, noen slag gikk i sanden, noen slag gikk i vannet.”

Men Kong Klang sluttet der som pop-band, men gjenoppsto to ganger?

KONG KLANG OG TERJE DRAGSETH

Ja, gjenoppsto på en annen måte. Fordi at Calle og jeg og Kristian, vi jobbet jo sammen med Trond Kvist. Det hadde vi gjort før og på filmen hans, ”Junkie”, vi laget filmmusikk til ”Velkommen hjem”. Og da bestemte vi oss for det, kan vi ikke bruke Kong Klang som en felles paraply når vi gjør noe sammen. Så det ble Kong Klang og navnene våre, som sto for musikken. Og så var det disse bøkene til Terje Dragseth hvor vi laget musikk. Han var en kamerat av Kristian, Kristian er vokst opp i Kristiansand og har røtter der, de er gode venner. Så har vi laget ... På den første lot vi han bare spille inn, holde noenlunde beat, så leste han, og så klippet vi og limte inn i komposisjoner, og vi laget komposisjoner ved å flytte og manipulere rundt teksten. Det var en elektronika-plate, veldig elektronisk da. Og så var det nå sist, da hadde han lært seg å spille trekkspill, da, sånn gnukking og sånn når han leser dikt, og

så hadde han lært seg å klimpre litt på gitaren, så det vi bestemte oss for å gjøre var å bruke mest mulig av det han fikk til og bruke det som råmateriale når vi laget nye sanger, men der er det med sånn annen hver gang, et dikt, en sang.

GOBLE?

Da er ringen sluttet i en forstand. Vi er rundt til der vi begynte. Det er på denne tiden du begynner med trettentoneskalaen.

Ja, nå må vi jo lage en elektronika-plate, og da er det vi kommer inn på det med tretten toner ogsåvidere. Så da er det Kristian og jeg igjen, vi er liksom Göbbels A-Go-Go-teamet.

Dere får kalle det Göbbels A-Go-Go igjen, da.

Göbbels A Go-Go-Go.

Göbbels A-Stop-Go.

Göbbels ... eller bare Goble, kanskje?

Det var opprinnelsen, det.

Ja. Goble. Ja.

Det høres jo ut som et internasjonalt elektronika-orkester, det.

Mhm.

Synes du at du er overvurdert eller undervurdert eller feilvurdert?

Jeg synes at en del av platene mine, eller våre ... Sånn som Göbbels A-Go-Go. Den var jo veldig sær, vi hadde ikke forventet noe særlig, siden den var så sær hele produksjonen, siden vi hadde et budsjett som vi mente kunne gå rundt, men det gikk ikke helt rundt, men nå har vi kanskje gjort det. Kristian har hatt et lite lager som han har solgt fra. Men jeg vil jo aldri si at den har vært undervurdert av noen som har hørt den, det er mer det at den er ukjent.

De andre tingene dine da?

Filmmusikk er jo alltid undervurdert for det er ingen som legger merke til det, bare hvis det er dårlig. Og så har du ... Ja, hva har du for noe?

TAV! er vel på rett hylle?

Ja, nei TAV! er jo ikke undervurdert, har fått sin oppmerksomhet, kommer alltid til å stå seg. Det er jeg helt sikker på.

Kong Klang?

Kong Klang, ja. Altså, Arild Rønsen skrev en anmeldelse på nettpuls, det var egentlig en anmeldelse av en Doddo-singel, men han brukte jo hele anmeldelsen på å si at hva skjer med Kong Klang. Han hadde fått tak i platen et år etter at den hadde kommet ut og sa at det må

være nittiårenes mest forbigåtte plate. Det var jo det at bandet som band ble oppløst etterpå. Jeg mistet humøret, jeg syntes det gikk så treigt, og når det endelig skjedde noe, så stilte ikke folk opp.

Musikkbiblioteket i Stavanger ville kjøpe den platen, sa de nylig da jeg nevnte det for dem.

Åja. Jeg har veldig mange som ikke er bretta og limt, for eksempel.

Sikkert lurt å få noen til å forvalte den platen?

Ja, det kunne kanskje være en ide.

MADELEN, DISNILAND, MÅ HA DEG, SØSTER SØSTER

Jeg vet ikke om du tenker sånn, men ... det hadde vært morsomt om du kunne sette opp noen øyeblikk hvor du synes alt klaffer.

Ja, nei det er vanskelig å huske sånne ting, og hva man skal legge vekt på ...

Hvis du skulle trekke noen skikkelig, skikkelig bra Lasse Myrvold-ting opp av hatten?

Ja, altså jeg synes jo Spellemannsprisen var noe av det mest punchy og tøffeste jeg har vært med på å gjøre. Det er helt opplagt. Gjennomtenkt, vi tok innersvingen på dem, rett og slett. Både kunstnerisk og trøkk og alt, jeg tror det var veldig bra.

Låter da?

Ja, nei det er veldig vanskelig. Altså, en av låtene jeg er veldig glad i er ”Madelen” fra Kong Klang.

Proust?

Jeg spiller på Proust og Hitchcock. Madeleine og høydeskrekk. Handler egentlig om Øyvor, hele låten. Men du kan ikke alltid gå direkte på det det handler om for å få fram det du vil. Jeg har jo på en måte skrevet historien om Madelen, og så har jeg brukt høydeskrekken til Hitchcock og kaken til Proust for å lage distanse, ikke for tilhøreren, men for meg. For at jeg skal kunne se det, må jeg komme så langt vekk at det ikke er radioaktivt. Den teksten synes jeg er knall god. Den klaffet, den ble veldig fin. Det er, personlig – jeg hadde lyst til å skrive den, men visste ikke hvordan, det tok lang tid. Jeg måtte få skrevet ned de der tingene. Overgangen fra å ha henne og etterpå – selv om i teksten så sier jeg jo ikke at noen er død, så jeg utelater hva som har skjedd. Men det kommer et musikalsk brudd. Så det er en sorg da.

Hvis du skulle treffe meg, da, og så skal jeg få tre av dine TAV!-låter. Jeg har bare tid til å høre tre av dine TAV-låter i livet.

Ja, var det liksom veldig viktig for meg, det, at du skulle høre de tre beste, eller kunne jeg bare sette på noen?

Neei, jeg vet ikke ...

En stakkar som skal være på øde øy med bare TAV! Da må du sile ut de som er mest ubehagelige.

Nei, ingen Beatles her på denne øya! Bare TAV!

Det er veldig vanskelig å si, jeg ser TAV! fra så mange vinkler. Det er sneversynt å bare ta med mine for jeg synes det er så mye fint i de andre. Det er vondt å si. Vanskelig valg. Jeg klarer det ikke, rett og slett. Altså ... "Disniland" vil jeg da anbefale. "Må ha deg". "Søster søster" kanskje. Vondt å si. Vi kunne ta de tre.

TAV! OG POSISJONER

Hvordan ville TAV! ha hørt ut hvis det var ditt band?

Hvis jeg hadde fått trekke i mest tråder? Ikke bare de jeg hadde, men noen til? Vondt å si. Vanskelig å forestille seg. Det ville vel være sånn at mine ideer ville bli testa oftere enn ...

Hadde det blitt mer popete? Mer ...?

Jeg vet ikke. Det er noe med at man jobber med posisjoner, Sverre for eksempel, han jobber med å eksperimentere og sånn, så det er egentlig hans jobb i bandet. Det er ikke å ikke spille pop, men *siden* vi spiller pop, så prøver han å sørge for at det ikke blir for A4-pop, han driver og minner oss på hva vi er for et slags band. Og hvis jeg vil gjøre det litt mer popete, så er det fordi jeg synes det blir litt for sært.

Så dette er egentlig et dumt, fiksjonelt spørsmål?

Jaa ... For så vidt, men det setter jo i gang en annen tankerekke. Det er faktisk et viktig punkt, når man arbeider sammen må man dytte litt hardt her borte for at det skal ha en virkning der borte. Da er det sånn at man er litt mer ekstrem; her må vi ha Schönberg istedenfor Mozart, ikke sant. Sverre for eksempel vil kunne si "det der synes jeg var for mye Mozart", og da er det sånn at parykkene bare vokser ut på alt og du må svare "det er jo tøft", du må begynne å tenke at det er jo mye fengende med Mozart. "Mozart? Jeg synes egentlig Beethoven ... Jeg tenkte mer Abba" ... Det er drakamp, ikke sant, man bruker den retorikken man har. Chris, derimot, han var mer på jakt etter den rette linjen, den rette måten å lage musikk på, den rette TAV!-lyden. Men han var jo selvfølgelig usikker på hva det var. Men Chris liker å ha en fast ide som han kan være trofast mot. Så han er jo sånn at når han kommer inn i det spillet ...

Han er ingen jazzmusiker?

Hæ? Ikke noen jazzmusiker? Nei, for så vidt ikke, men hva har det med ...?

Nei, altså, han er ikke noen improvisator?

Nei, det er ikke det jeg tenker på. Nei, det er ikke det jeg mener. Men la oss si at det skal være litt eksperimentelt, litt surt og rart, mener Sverre, så er det for å bende en annen tendens som blir for pent og søtt, altså en balanse, mens Chris kunne da kanskje bli overbevist om at "det skal være surt og skjevt!" Min følelse er litt sånn, han ville lettere kunne innta litt firkantede posisjoner og så legge veldig mye trøkk i det. Så kan det være at han er helt uenig med seg selv en måned etterpå. Så det ... Chris var ikke alltid like grei å diskutere med, men på den andre siden var han veldig lett å kommunisere med musikalsk, altså, gjør en ting på gitaren og

så gjør han en annen ting. Jeg synes han var veldig flink, flink med øret og veldig sjangerbevisst, kanskje den mest sjangerbevisste i The Aller Værste!, visste hvordan diskoen var bygget opp, et multitalent, flink til å parodierte, til å danse, kan jeg forestille meg – jeg vet ikke om jeg har sett ham danse, men det skulle neppe være noe problem.

Ketil da?

Ketil, jeg har hørt ham spille annen musikk og andre trommer, det blir greit nok, men i TAV! så blomstrer han skikkelig. Det er den energien og den lyden. Lett å jobbe med.

Harald og lett å jobbe med?

Jaa ... Jeg har jo jobba med Harald i flere band. Det er ikke vanskelig å jobbe med Harald, men det kan være litt vanskelig å skjønne helt hva han mener, men det gjelder jo egentlig de fleste.

SVERRE OG LASSE, SYMMETRISK VS KOMPLEMENTÆR

Sverre sier om deg: På den ene siden er du veldig lett å jobbe med, lærevillig og nysgjerrig, på den andre siden 100% integritet. Og at dette noen ganger kan være vanskelig å forholde seg til?

Jeg vet ikke om jeg helt skjønnte problemet? Jeg tar jo gjerne det som kalles for en komplementær rolle, istedenfor en symmetrisk rolle. En komplementær rolle, det er ying og yang, mann og kvinne ...

Sverre og Lasse?

Ja, Sverre og Lasse utfyller hverandre – mens en symmetrisk holdning er å ville være lik den andre, det blir et konkurranseforhold. Jeg er en sånn som av natur viker unna –

Konfliktsky.

Ja, absolutt. Det er fordi at konflikter ensretter problematikken og gjør folk så like. Jeg trives ikke til å bli gjort til en soldat, da får jeg ikke utviklet noen ting, det hemmer, for meg er det sånn at jeg reagerer på ting som hemmer meg.

Pia sier at du aldri tenker vondt om folk, legger aldri kjepper i hjulene for folk eller drar folk ned?

Nei, i liten grad i hvert fall. Jeg må jo ha vært litt slem ... men jeg kommer ikke på noe i farten ... Det ligger ikke for meg å drive og mobbe og sånt.

Pia sier: "Han har ikke noen bi-tanker om folk. Han holder ikke huset sitt rent, men inni seg holder han rent".

Lasse ler godt.

Ja, okei.

Hun var opptatt av det, syntes det var litt rotete.

Ja, det var jo jævlig i en periode.

LASSE OM EN VANSKELIG KONFLIKTLINJE I TAV

Det var jo forholdsvis ryddig da du var der, hjemme hos meg? Sist gang?

Ja, sist gang så det kjempebra ut.

Ta et bilde av det bare for å få ... ”rotete? Å nei.”

Har du noe du har lyst til å si til de 4 guttene du var gift med?

Om det er noe jeg har lyst å si til dem? Nei, det vet jeg nå ikke. Må vel si at det var et privilegium og en ære å være med på det vi holdt på med. Og at alle sammen er noen av mine aller beste venner på forskjellig måte. Selv om jeg ikke alltid har så mye kontakt med alle, så føler jeg vi har en veldig nærhet.

Ja, det viser seg jo at på tross av at dere ble oppløst så er dere jo gjenforent flere ganger.

Ja, men det er jo også det der maset, hvor tid skal dere spille igjen?

Men aldri diskusjon om ny plate? Gjenforent i '84, '90, til og med i 2005?

Det er et stort problem. Du kan tenke deg hvorfor det er et problem.

Eh ... Skal vi se ... er det fordi folk er i så forskjellige faser av livet, har så mye å gjøre?

Ja, nei det som kanskje holder det tilbake, er jo det at vi regner med ... I 1990 diskuterte vi det, for da var vi jo på turne. Akkurat da var Chris var veldig imot. Chris og Sverre har hatt en feide etter Løver og Tigre. Det har vært litt uvenner og vært i tottene på hverandre, og det har med forhistorien å gjøre. Chris var jo så veldig lojal mot Sverre, for han ville ikke være sjalu, men da vi startet TAV! stakk jo Sverre av med Kim, dama som Chris hadde vært sammen med i fire år. Og det er jo en utrolig bitter pille å svelge, og i tillegg ble Kim lydtekniker og var med på alle turneene, ikke sant. Så det er jo en forferdelig sak, og det måtte han bare svelge. Han ofret stoltheten og alt for bandet sin skyld, noe som er veldig heroisk, synes jeg. Det er ikke mange som hadde klart den saken. Men det gjør jo også at han var veldig sårbar. Og det var helt komplett umulig for oss andre å bruke det som et argument, det kan du jo skjønne; altså, ”det sier du bare fordi du er sjalu på Sverre”, og så komme med en analyse av situasjonen. Men så vil du ikke være bedriten, og så vil du støtte ham isteden. Du kan ikke bruke det som argument, for det vil jo være å trekke fram det han ville holde på avstand, bandet ville jo blitt oppløst. Du hadde en konfliktakse der som var litt tabu, rett og slett, som faktisk aldri ble artikulert i The Aller Værste!, selv om alle visste om det som helt opplagt. Det er nokså usunt på en måte.

Burde ha blitt røykt ut og rydda opp i?

Ja. Men det var vanskelig å sette fingeren på at det var der.

Søster kommer med kaffe.

Ja, så der har dere en konflikt.

Ja, det er en underliggende konflikt, og den konflikten dukket opp igjen. Chris følte seg brukt da, for Sverre er jo seierherren i det. Chris bøyde seg, men han ble ydmyket, objektivt sett, men han lot det skje fordi han var interessert i at bandet skulle holde sammen, men Sverre visste jo ikke noe om det. ”Chris tar det fint, han, han er jo alltid grei – kanskje litt for enig med meg av en eller annen mystisk grunn.” Så han så ham symmetrisk, Sverre, for Sverre ble liksom storebror og Chris ble jo lillebror, de hadde vært i London sammen, og Sverre var litt helt for Chris. Sverre var han som viste Chris inn i rockeverdens nye paradisi. I årene etter TAV! hadde Chris skrevet mange brev, men Sverre nekta å ta det inn over seg, jeg vet jo ikke jeg, om det var vel sent å komme med det, men han måtte vel ut med det, en frigjøring han måtte gjøre selv om det kom ubeleilig og litt sånn out of time. Men så har vi et møte, da, om vi skal starte et band igjen, i Volda på den turneen, og da er vi veldig fulle, egentlig, og alt er veldig følsomt, og noen av oss har veldig lyst, jeg hadde veldig lyst, men Chris hadde ikke lyst. Og så sier Sverre – som vanligvis pleier å være så smoothie – ”du kan jo ikke ... skal du spille i verdens tøffeste band eller skal du holde på med det der idiotbandet Chris Erichsens Orkester?” Jeg husker Ketil og meg bare snudde oss: ”Hvor ble det av Sverre? Han som er så flink til å snakke folk rundt?” Det var jo virkelig å slå ham i trynet og tro at han ikke skulle reagere. Så da var det dødt. Og nå sist var det vel Harald som satte seg mest på bakbeina i forhold til en sånn tankegang om å lage en TAV!-plate.

Hvorfor det?

Det som er tankegangen, som ligger litt i bunnen, er at vi føler at vi ikke er de samme som vi var den gangen. Hvis vi skulle lage en plate, skal vi da fake å være TAV! for 25 år siden, og fortsette og lage musikk der, eller skal vi lage en plate ut fra hvor vi er nå, som med nødvendighet vil være helt annerledes?

Da ville dere vel skuffe mange, og kanskje få noen nye tilhengere?

Ja, vi kunne fått noen nye fans, og så ville vi mista mange. Men er vi villige til å ta den gamblingen? Det er jo et prosjekt også, å lage dette her. Merker jo det, hver gang vi har spilt ... vi har jo ikke spilt nye låter noen gang, det er kanskje bare andre band som har det sånn ... Det er litt sånn når folk går for å se Crosby Stills and Nash, og så spiller de en hel haug med sanger ingen har hørt. Det er jo Crosby Stills and Nash de vil høre, de vil jo ikke høre noe nytt. Da er det spørsmål om det er verdt det. Jeg har jo tenkt at det går an å løse det der på en smart måte, men nå er det jo litt seint, da. Det går selvfølgelig et band som er utgitt av det ukjente bandet, De Hemmelige.

Høsten 2005 spilte TAV! sin siste konsert på femtiårsdagen?

Det blir vel antagelig siste konsert ever, sånn som det ser ut for meg. Jeg er veldig glad for at Natalie var der, det var veldig stort. Hun syntes det var knalltøft, kjempestolt, hun sto der sammen med en haug med femtiåringer og folk i alle aldre.

Du ser ikke noen mulighet for det igjen?

Nei. Se hvor jeg er nå. Jeg blir ikke så veldig mye bedre enn dette på noe tidspunkt.

NORSK ROCK

Nei, så du blir ikke noe særlig bedre enn dette, sier du?

Nei, nå var jo jeg i musikken jeg, så ”hæ? Blir det ikke bedre enn dette?” Hehe.

Men var det en god konsert, eller?

Ja, det var en veldig god konsert. Vi spiller bare gode konserter, ser det ut som.

Ble den tapet?

Vet ikke. Burde være.

Jeg vet at den i 1990 ble tapet i Stavanger.

Ble den det?

Ja, jeg skal forsøke å få tak i den. Dere har lojale fans, vet du. Okei, vi har ti minutter igjen på denne tapen ...

Ja, vi klarer å avrunde det på den tiden ... kan jo følge det opp på telefonen ...

Hva synes du norsk rock har tapt og fått siden den gang?

Det har jo forandret seg. Tap? Det største problemet med den formuleringen, av de ordene du sier i den setningen er det egentlig ”norsk rock” som er problemet, har det noen substans, er det det samme vi snakker om om vi snakker om norsk rock i 1980 som i 1990?

Nei? Men hvis vi påstår at dere var med på å starte noe som var jæklig friskt – det er i hvert fall tre band fra den epoken som holder usedvanlig høyt nivå, dere, Kjøtt og DePress – og så kommer det en ny bølge i rocken som også var sterk og frisk, med DeLillos og DumDum, og Raga og Jokke, Barbie Bones og .. men hva skjer her?

Jeg vet ikke, jeg er ikke så oppdatert på hva som foregår. Kanskje jeg har mistet litt interessen for rock også, sånn oppi det hele.

Hvis du ser strukturelt på det, da? Er det noe du tenker her? Du jobbet jo med Kong Klang, du så jo bransjen da?

Ja, bransje er veldig fremmed for meg. Jeg merker det med en gang, det er sånn ... For eksempel gå i studio. Du har spilt inn en låt. Og så sier teknikeren: ”Bra, den kjøper vi.” Kjøper? Han bruker det som en sjargong, men han sier det likevel. Metaforene man bruker på det for å kommunisere går på handel, det synes jeg er en skam. ”Dette var den beste!” ”Topp!”

Du nevnte de fire store tidligere, da vi snakket om dette?

Ja, altså, De Fire Store, de er jo ikke musikalsk revolusjonære, da, tvert imot er de veldig tilbakeskuende. De er veldig tøffe og bra, da, mye tøff musikk, men de går tilbake til en musikalsk stil som er pre-punk, som er veldig mainstream rock, egentlig. Det er litt spesielt med DeLillos, de skiller seg vel litt ut, for de er jo et så rart viseband, samtidig.

Ja, men hvordan reagerte du da de kom, de ulike bandene?

Jeg syntes det var friskt og bra da det kom, men jeg var ikke det minste engasjert. For det var ikke noe nytt for meg. Jeg synes Kjartan skriver på en underlig måte som jeg liker, og DeLillos har noe ... alle trodde han var så ironisk til å begynne med, men så var han ikke det. De varma jo opp for The Beste, da vi ga ut den første platen. Releaseparty på Aker Brygge i en av de fabrikkhallene der, hadde de og YmStammen som oppvarmingsband. Det var '85, og vi hadde så vidt hørt om at det var et rart band som het DeLillos som vi syntes måtte få en sjans.

De stakk seg vel veldig ut i 1985?

Ja, de gjorde det. Det er et merkelig band på mange måter. Det er noe likhet mellom DeLillos og Harald med den der litt gutteaktige undringen; tenk så fint det hadde vært hvis puberteten aldri skjedde. Hehe. Ingen problemer, liksom. Litt den feelingen.

Likte du Barbie Bones da de kom?

De hadde jo blomstringstid da jeg var på sjukehuset med Øyvor og alt det der. Jeg så den aller siste konserten deres, det var jo et tøft band. De hadde jo flytta til Bergen fordi det skjedde så mye i Bergen, The Aller Værste! og – Johnny Banan, sa han Dag Igland, han hadde hørt Johnny Banan i Volda i 1979, og så var det Gjennomslag, så de kom her til Bergen og skulle jobbe som lydteknikere, gleder seg til å komme inn i miljøet, og så var alt dødt! Haha. Ingenting som foregikk.

Tre minutter igjen av denne kassetten.

Da får vi runde av.

Vi avsluttet samtalen vår her.

Jeg tok farvel med Lasse og gikk ut i ettermiddagen. Jeg tok bussen ned fra Haukeland til byen, og jeg satte på ipoden. Jeg hørte på "Spisse sko", husker jeg, og jeg fikk en bra følelse da Lasse sang: "Den gangen jeg traff deg skulle jeg hatt veltebøyle på." Jeg tror det har noe med hele Lasse Myrvold å gjøre, følelsen av å bli truffet uten veltebøyle.

Etter denne fredagen ble intervjuet ble gjennomgått, presisert og utdypet sammen med Lasse på telefon fra april og fram til uka før han døde. Som nevnt, vi valgte å ikke oppdatere det med henhold til de nye hendelsene i livet hans, men Lasse hadde stadig nye ting å si om det vi trakk fram disse fire dagene i mars; om seg selv og verket sitt. Tre dager før han gikk bort snakket vi sammen på telefonen for siste gang. Lasse mente vi ikke hadde kommet langt nok inn i en del tekster og emner, og håpet vi kunne gå videre på det om noen dager. Spesielt ville han at vi skulle gå nærmere inn på Kong Klang-låtene. Og da jeg sa, "og hva er sammenhengen mellom Løpehjul, Pappa til alle pappaer og Lille Ødipus", hørte jeg hvordan han lysnet i stemmen, slik han pleide å gjøre når han ble engasjert: "Ja, der sier du noe, det må vi snakke om, ja!" Nysgjerrigheten hans varte helt til det siste.

Tore Renberg, torsdag 14. september 2006, Stavanger